

Giới thiệu [Đồng Nhân Inuyasha] Xuyên Qua Thành Phu Nhân Của Naraku

Thể loại: Đồng nhân Inuyasha, có chút ngược, không muốn tiết lộ cái kết

Nhân vật chính: Naraku, Takahshi Yuri | **Phối hợp diễn:** Kagome, Inuyasha, Sesshoumaru, Chinen Kiyoshi ...

Giới thiệu:

Nàng là bạn thân của Kagome, vì ham vui cho nên mới cùng Kagome đi thu thập Ngọc Tứ Hồn.

Luôn nghĩ bản thân sẽ chỉ là một người ngoài cuộc, không ngờ tới lại gặp phải boss phản diện lớn nhất: Naraku.

Hai người, đến từ hai thế giới khác nhau, là hai người đứng bên hai bờ chiến tuyến, nhưng vẫn bị đối phương thu hút.

Vẫn biết rõ không thể để bản thân trầm luân, nhưng không thể cưỡng lại được duyên phận.

Một Naraku đã đủ nhức đầu, nàng lại đắc tội với Sesshoumaru khuyến yêu đại nhân lạnh lùng, anh trai của Inuyasha. Còn có một vị hôn phu Hồ yêu vừa si tình vừa vô liêm sỉ...

Takahashi Yuri nàng chính là bị đóng rắc rối này phiền chết rồi!!!

Lời tác giả: Truyện này mình viết không theo nguyên tác, yêu cầu các bạn trước khi đọc nên lưu ý, tránh đọc rồi lại mất hứng ném đá, mình sẽ không chịu trách nhiệm.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Inuyasha] Xuyên Qua Thành Phu Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Hoàng hôn lặng lẽ buông xuống, tia nắng cuối cùng trong ngày nhẹ nhàng chiếu xuống thôn làng.

Trong căn nhà nhỏ, Higurashi Kagome khuôn mặt tươi cười giờ một bộ kimono màu hồng phấn rất đẹp ra trước mặt một thiếu nữ đáng vẻ uể oải đang nằm trên tấm tatami nghịch tóc:

“Yuri, cậu thấy cái bộ này thế nào? Kaede bà bà đích thân may đấy nhé! Đẹp không? Đừng nằm lì ra đó nữa, đứng dậy thử chút đi!”

“Ừm... đợi một chút, tí nữa sẽ thay mà!” Thiếu nữ vẫn lười nhác nằm im, vùi đầu vào gối.

“Cậu... Thật là! Được rồi, vậy nhớ thử nhé, sau đó xem một chút còn thiếu gì thì nói mình. Mình ra ngoài gặp Inuyasha một chút...”

Sau đó là tiếng “cọt kẹt” của cửa gỗ đóng lại.

Căn phòng trở nên im ắng.

Lúc này, Yuri mới thở phào một hơi, nằm ngửa ra nhìn trần nhà nhủ mảy suy tư.

Đã gần một năm kể từ khi nàng đến thời kì chiến quốc này. Nàng là bạn thân của Kagome, tên đầy đủ là Takahashi Yuri, cũng đến từ hiện đại, chỉ vì tò mò mà theo đến đây. Vốn cứ nghĩ sẽ chỉ đứng một bên làm khán giả mà thôi, nào ngờ lại bị cuốn vào, mãi vẫn chẳng thể tìm thấy lối thoát.

Tất cả chỉ vì một tên bán yêu chết tiệt kia!

Hắn vốn chẳng phải người tốt đẹp gì, đã vậy còn là kẻ thù lớn nhất của Inuyasha, bạn trai hờ của Kagome.

Ở thời kỳ này, hắn là kẻ luôn ráo riết muốn có được ngọc Tứ Hồn, là kẻ sinh ra từ chấp niệm của Nhện Quý Onigumo và cũng là kẻ thủ đoạn đẩy mình giết người không gớm tay, khiến cho bất cứ ai nghe thấy đều chán ghét, bất luận là nhân loại hay yêu quái.

Tên hắn là Naraku, có nghĩa là Địa Ngục.

Nàng và hắn, có thể nói là có một loại cảm xúc gì đó rất không rõ ràng.

Vì có một số lý do, nàng mấy tháng trước đều ở thành Hitomi sống cùng với hắn. Vốn dĩ mọi chuyện vẫn rất êm đềm, vậy mà chỉ vì muốn giết được Inuyasha, hắn đã lợi dụng nàng làm mồi nhử, khiến nàng suýt chút nữa thì chết đi.

Sau đó thất bại, hắn lại biến mất, để nàng trở về cùng Inuyasha.

Takahashi Yuri nàng là ai a! Muốn lợi dụng thì lợi dụng hay sao! Nếu đã như vậy, nếu đã như vậy... không cần nhớ tới hắn nữa!

Nhưng mà, vì sao tâm nàng lại thật đau? Rõ ràng là nên hận mới đúng!

Nàng lắc lắc đầu, thờ dài một tiếng. Có lẽ nên ra ngoài đi dạo một chút, nếu không ở trong này lâu nàng sẽ thành tự kỉ mất!

Yuri chậm rãi đứng dậy, mắt vô tình nhìn sang bộ kimono bên cạnh, suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng quyết định mặc vào xem thử. Bộ kimono này thoạt nhìn cũng rất đẹp, tay nghề của Kaede quả nhiên không thể xem thường.

Chỉnh đốn xong xuôi, nàng rón rén cầm gương lên xem thử. Trong gương phản chiếu hình ảnh một nữ tử một thân kimono hồng phấn điểm tuyết vài cánh hoa đào, mái tóc dài được vấn lên gọn gàng, phía bên phải còn cài thêm một kim bộ điều bằng ngọc, đúng đưa qua lại theo chuyển động của nàng, thoạt nhìn rất vui mắt.

Yuri cảm thấy có chút buồn cười, nàng không phải một người quá đẹp, mà là hết sức tầm thường, vì sao khi trang điểm mình giống như nữ tử Nhật Bản thời Edo, nhìn lại xinh đẹp như vậy?

Ừm, nên đi tìm Kagome khoe một chút, tránh để chút nữa lại tìm nàng cần nhân này nọ.

Ai ngờ vừa mở cửa muốn đi đã đụng phải một bức tường thịt mềm mại, không cần nhìn cũng biết, này chính là kẻ vừa lợi dụng này cách đây không lâu!

Hắn thế nhưng dám đến tìm nàng!

Yuri đột nhiên cảm thấy thật khó chịu, trực tiếp xem hắn như vô hình, né hắn ra đi thẳng.

Nàng định sẽ làm ngơ như không thấy gì, thế nhưng hắn vẫn cản đường của nàng, còn mặt dày gọi nàng:

“Yuri”

“...” Nàng cúi đầu không nói, tay hơi siết lại. Hắn rốt cuộc muốn cái gì?

“Theo ta về có được không?”

“...” Nàng mím môi, người hơi run lên.

“Về Bạch Linh Sơn, ngươi muốn bồi thường cái gì, ta đều đồng ý”

Nàng khinh bỉ cười lạnh, dứt khoát đẩy hắn ra, đôi mắt hạnh phủ một tầng nước trũng mắt nhìn Naraku một thân mặc áo lông trắng, đầu đội một cái thứ hình con vật gì đó che đi nửa khuôn mặt, chỉ để lộ cái cằm tinh xảo cùng đôi môi mỏng, Yuri dùng hết sức hét lên:

“Ta chẳng qua cũng giống Kagura và Kanna, đều là đối tượng để ngươi lợi dụng! Ngươi còn tới tìm ta làm gì! Muốn lợi dụng một lần nữa sao? Hừ! Hay là, đến vì thứ này?” Yuri lấy từ trong tay áo ra một mảnh vỡ của ngọc Tứ Hồn, giơ ra trước mặt hắn. Đây là thứ nàng vô tình lấy được khi bị hắn lợi dụng...

Ngọc Tứ Hồn cái gì? Đều là một thứ vô dụng! Nếu nàng không phải là người bảo vệ ngọc tứ hồn, nàng thật sự đã đập nó ra thành tro!

Naraku im lặng không nói gì, cũng không giành ngọc Tứ Hồn, chỉ đứng lặng yên đối diện với nàng.

Nữ nhân này, hắn thật sự là không thể gạt ra khỏi tâm trí được. Lợi dụng nàng, chỉ vì nghĩ, sau khi giết được Inuyasha, trở về an ủi nàng, nàng sẽ tha thứ cho hắn như mọi khi, chỉ cần dỗ nàng một chút thì được rồi. Không nghĩ tới nàng thực sự giận hắn, không thèm trở về Bạch Linh Sơn...

Lúc ấy, hắn cũng không có ý nghĩ sẽ giết nàng, chỉ là, muốn dùng nàng để uy hiếp một chút, nếu lúc đó không có Sesshoumaru, có lẽ hắn đã có thể ép Inuyasha đến đường cùng!

Chỉ mới mấy ngày, mặc dù vẫn nhìn nàng qua gương thần của Kanna, nhưng vẫn không thể nhận được ý nghĩ muốn đem nàng trở về, được nàng ở bên cạnh bầu bạn, mang lại chút cảm giác ấm áp cho hắn...

Dưới ánh hoàng hôn chiều tà đỏ thẫm, hai người cứ đứng yên lặng nhìn nhau như vậy, mang theo một bầu không khí ngọt ngào căng thẳng.

Cũng giống như thuở ban đầu lúc mới gặp nhau...

...

Mười một tháng trước.

Vẫn như thường lệ, Takahashi Yuri đến trường đi học cùng với Kagome. Không hiểu sao dạo này Kagome thường hay vắng mặt trên lớp, chỉ có mùa thi là đi học đều đặn.

Nàng vẫn luôn nghĩ, hẳn là Kagome có chút chuyện trong gia đình nên cũng không can thiệp. Không nghĩ tới, tới hôm sau khi thi xong, Kagome lại gọi điện thoại nói muốn nàng tới nhà cùng đi đâu đó.

Vẫn cứ nghĩ sẽ đi shopping hay đại loại thế, ai ngờ lại bị Kagome kéo xuống cái giếng Ấn Xương bị nguyên rùa kia, xuyên đến thời kì chiến quốc của Nhật Bản, nơi mà xảy ra chiến tranh, thế giới hỗn loạn nhất.

Ở đây, nàng được nghe nói đến yêu quái, bán yêu, vu nữ, ngọc Tứ Hồn và rất nhiều rất nhiều thứ khác. Mọi thứ đều thú vị và thu hút nàng. Vì thế, nàng ra quyết định, đó là sẽ đồng hành cùng Kagome thu thập ngọc Tứ Hồn đã bị Kagome bắn vỡ nát rồi phân tán khắp nơi.

...

“Kaede bà bà! Ngươi xem, thức ăn ta nấu đã tốt hơn chút nào chưa?” Yuri đặt bánh lên trên bàn, mặt lấm lem nhọ nôi cười cười.

“Ha ha! Tay nghề không tồi chút nào! Nếu như Kikyo tỷ tỷ còn sống, khẳng định có thể làm đối thủ của ngươi rồi!” Kaede bà bà đi tới đưa cho nàng một cốc nước, vui vẻ cười thật lớn.

“Sao có thể chứ...” Nàng ngại ngùng che mặt. Kikyo là đại vu nữ bảo vệ Ngọc Tứ Hồn đã chết vì bị một bán yêu tên Naraku giết hại. Nàng đã từng nghe về Kikyo. Nghe nói đó là một nữ nhân rất xinh đẹp và lạnh lùng, là vu nữ mạnh mẽ nhất, Phá Ma Chi Tên của nàng chỉ cần bắn vào yêu quái hay bán yêu, đối phương đều bị thương rất nặng!

Đúng lúc này, Inuyasha mặc y phục đồ rực, mái tóc dài màu trắng mềm mại, đôi tai hơi cử động vội vã nhảy tới:

“Này! Yuri! Có thấy Miroku và Sango đâu không? Mau tìm đi, chúng ta cần đi gấp a! Đã phát hiện được tin tức của mảnh vỡ Ngọc Tứ Hồn rồi!”

“Biết rồi biết rồi! Đợi đó! Ta đi tìm cho!”

Yuri bĩu môi, sao nhanh như vậy đã phải đi rồi? Nàng vẫn chưa có hưởng thụ hết thời gian tốt đẹp mà thôn mà. Ài, nhưng biết sao bây giờ, người làm khán giả đứng ngoài cuộc chỉ muốn bám theo xem trò vui như nàng, có gì đề ý kiến ý cò đây?

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Inuyasha]* Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Chuyến đi lần này chính là để giành lại ngọc Tứ Hồn và cứu Kohaku, em trai của Sango đang bị Narku bắt giữ.

Chạy cả nửa ngày mà vẫn chưa thể xác định được vị trí của Ngọc Tứ Hồn, mọi người bắt đầu cảm thấy mệt nên quyết định dừng lại nghỉ ngơi.

Kagome lấy mì gói ra chia cho mọi người, Inuyasha tựa hồ rất thích nó, vừa lấy ra đã giật hết hai gói. Kagome nhún mày tỏ vẻ bất mãn:

“Inuyasha! Tôi chỉ mang đủ chứ không thừa đâu! Cậu đang lấy phần của Yuri đấy!”

“Hả? Vậy à...” Inuyasha đang hăng hái nghe vậy lập tức ịu xù, xịu mặt đưa ly mì cho nàng.

Sango thấy vậy liền cười, đưa phần của mình cho Inuyasha:

“Tôi không đói. Cậu lấy ăn đi, xem như lời xin lỗi vì mấy hôm trước đã hiểu lầm”

“Không cần đâu...”

“Thật mà, tôi không đói...”

“Ta bảo không cần!”

“Ăn đi mà”

...

Yuri bĩu môi thờ dãi một hơi, mấy người này làm gì mà cứ khách khí với nhau quá như vậy, chỉ là một gói mì thôi mà. Nàng cầm lấy ly mì, nhân lúc mọi

người không để ý liền đứng lên rồi đi, vừa ăn vừa đi dạo.

Xung quanh đây toàn là rừng, cây cối xanh tốt, không khí trong lành, hoàn toàn khác biệt với bầu không khí ô nhiễm đầy bụi bẩn ở thế giới hiện đại của nàng.

Vốn dĩ đang ăn rất ngon lành, đột nhiên vang lên tiếng ‘vo ve’ rất khó chịu, tiếp theo đó là cả một đàn ong từ đâu xuất hiện, nhắm thẳng về phía nàng mà bay.

“A!” Không phải chứ! Nàng có làm gì bọn nó đâu mà? Hay là vì ngửi thấy mùi thơm của ly mì? Hừm...

Nếu các người đã cả gan phá bữa trưa của ta, vậy thì nên nhận hậu quả đi!

Yuri hơi khom người, đưa một chân ra sau, hít một hơi, sau đó canh thật chuẩn xác hất luôn cả ly mì về phía đám ong. Nhưng mà hình như đám ong này có ý thức, thấy ly mì nóng ném tới cũng tự động né ra, vẫn cứ bám theo nàng.

Nàng hiện tại trên người chẳng có gì cả, ly mì cũng ném rồi, đành phải cong đuôi lên mà chạy.

Hic! Chết rồi, này giờ nàng lo ăn không thèm nhìn đường, giờ thì tốt rồi, bây giờ chỗ nào cũng là cây, biết đi đường nào đây????!!!!

Không thể chấp nhận được...

Không cam tâm...

Đã mất bữa ăn, giờ còn lạc đường...

Đám ong chết tiệt này!

Yuri siết chặt nắm đấm, đứng lại không chạy nữa, trực tiếp quay lại dồn hết sức mà đánh. Ai ngờ, cái nàng đánh vào không phải đám ong kia, mà là một “người” toàn thân mặc áo lông màu trắng, ngay cả mặt cũng che, chỉ nhìn thấy sống mũi cao và khóe môi đang cười một cách rất quái dị.

Tay nàng theo quán tính đánh vào người hắn, chạm vào áo lông mềm mại kia...

Ồ...

Cảm giác thật dễ chịu nha!

Nàng không kịp được tiến lại, quên mất người trước mặt này hoàn toàn không quen biết gì, cứ như vậy mà dựa vào, vui đầu dụi dụi. Ày ~ Ai bảo áo lông của người này mềm mại dễ chịu quá làm gì!

Thế nhưng càng quái lạ hơn là người trước mặt không có đẩy nàng ra, vẫn đứng im mặc kệ nàng làm loạn. Dụi đã đòi, nàng mới ngẩng lên nhìn nhìn hắn, muốn nói gì đó nhưng lại không biết nói gì, nhưng nhìn một hồi, nàng phát hiện ra hình như đám ong kia biến mất rồi...

“Này, là người giúp ta đuổi đám ong kia sao?” Yuri cười cười, chớp mắt nhìn hắn.

“Người là Takahashi Yuri?” Người này làm như chưa nghe thấy nàng hỏi gì, tựa tiểu phi tiểu hỏi lại.

Nàng cũng gật gật đầu. Người này làm thế nào biết tên nàng? Nàng có quen ai ở Chiến quốc này ngoại trừ nhóm người Inuyasha kia à?

“Nếu vậy, liền đi theo ta chút đi”

Nàng chưa kịp phản bác đã thấy trước mắt tối sầm, mất ý thức ngã vào người nào đó...

Lúc này Kagome mới để ý bên cạnh đã chẳng thấy Yuri đâu, vội vã quay sang giật giật tay áo của Inuyasha:

“Này, cậu có thấy Yuri đâu không?”

Inuyasha ngửa đầu uống cạn nước trong ly mì, mơ mơ màng màng lắc đầu. Sango cũng có chút lo lắng đứng dậy:

“Lúc này Yuri mang theo mì đi hướng kia, hay là chúng ta đi tìm thử đi, cũng khá lâu rồi. Có khi nào cô ấy không biết đường ra không? Lạc ở chỗ này thật sự rất khó tìm!”

Miroku pháp sư cũng nổi tính thương hoa tiếc ngọc, mặt méo xệch xuống, nhún nhún vai làm bằm:

“Ai da ~ Yuri tiểu thư xinh đẹp như vậy, ta còn chưa có được đụng vào đâu! Chết nhanh vậy tiếc lắm”

Chợt cảm thấy sống lưng lạnh lạnh, vừa nhìn sang đã bị Phi Lai Cốt vừa nặng vừa to giáng thẳng xuống đầu!

“Sango, cô không thể nhẹ tay hơn sao!” Miroku rom róm nước mắt, hai tay ôm lấy đầu, bày ra bộ dáng đáng thương hề hề nhìn Sango.

Sango một chút cũng không bị lung lạc, dứt khoát kéo tai Miroku lôi đi. Cái tên ngốc này, lúc nào cũng nghĩ đến gái được! Yuri sống chết chưa rõ, vậy mà hắn còn có thể nghĩ đến việc đó lúc này, đúng là cái đồ vô tâm vô phể!

...

Khi nàng tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trong một căn phòng khá lớn, trang trí rất đẹp, rất hoa lệ, giống như là phòng của một quý tộc nào đó.

“Ủm...” Yuri xoa xoa cái trán một chút rồi ngồi dậy, tỉ mỉ quan sát xung quanh một hồi. Nàng muốn đứng dậy nhưng cảm thấy trong ngực rất khó chịu, không khí ở đây hình như cũng có chút kì lạ, không trong lành tí nào.

Cửa phòng chợt mở ra, tiếp đó là một nam tử dáng người cao lớn mặc một bộ kimono màu tím, khuôn mặt tinh tế, mái tóc dài màu đen hơi xoắn xoắn như rong biển được cột lên, đặc biệt là đôi mắt như chim ưng có màu đỏ như máu khiến nàng nhìn đến thất thần.

Người này... thật sự là yêu nghiệt trong yêu nghiệt!

Cả đời nàng chưa từng gặp qua ai đẹp như thế này. Chỉ là, người này không hiểu sao quanh thân tỏa ra lệ khí khiến nàng không dám đến gần, trong lòng sinh ra một nỗi sợ hãi không thể diễn tả bằng lời.

“Yuri tiểu thư, hiện tại ngươi tạm thời ở đây đợi đám người Inuyasha đến cứu đi” Naraku đến gần nàng, thông thả nói.

“Ồ, nói vậy, ta bị người bắt cóc à? Thú vị nha ~ Rất may người bắt cóc ta là một người rất đẹp trai, như vậy còn có thể tạm chấp nhận đi. Ngươi yên tâm, Inuyasha rất lợi hại, rất nhanh sẽ đến cứu ta. Ta không quan tâm mục đích của ngươi là gì, chỉ cần ngươi chăm sóc ta tốt một chút, ta sẽ nể tình nể nể Inuyasha cho ngươi chết thoải mái chút” Yuri ngáp dài một cái, sau đó lại tiếp tục nằm xuống vui đùa vào chăn. Hừm, trai đẹp thì sao, đám bắt cóc nàng thì cũng phải lãnh hậu quả! Nếu không có Inuyasha, nàng vẫn có cách khác để hành hắn!

Naraku bắt khả tư nghị (không tin được) nhìn nàng, im lặng không nói gì. Nữ nhân này là đang bị bắt cóc, không phải đến thành Hitomi này của hắn (ồ, sai rồi anh à, là của thiếu chủ Kagewaki cơ mà ~) để hưởng thụ...

Vì sao nàng không sợ hãi?

Trong tình cảnh này, nếu là nhân loại, không phải nên quỳ xuống cầu xin hắn thả nàng hay đại loại thế sao?

Hay là mặt nữ nhân này quá dày? Vì thế nên sự sợ hãi đó mới không thể hiện ra? Hừ, cũng có thể lắm. Chẳng phải ban đầu gặp mặt, nàng cũng phỉ lễ hắn, thoải mái dụi dụi người hắn còn gì?

Yuri đang nhắm mắt muốn ngủ, nhưng đột nhiên nhớ ra điều gì đó nên lại ngồi dậy, về mặt hào hứng nhìn Naraku:

“Này, ngươi tên gì thế? Đây rốt cuộc là chỗ nào? Ngươi cũng là quý tộc sao?” Nghe nói thời Chiến quốc này, đại đa số quý tộc đều rất nhiều tiền, rất nhiều đồ quý, nàng có nên nhân cơ hội này chôm một ít về hiện đại không nhỉ? Ha ha, nhất định sẽ kiếm được một khối tiền nha ~~

“Ta là Naraku. Ta không phải nhân loại. Chỗ này là thành Hitomi, trước đây là của thành chủ Hitomi Kagewaki” Naraku hào phóng giới thiệu bản thân cho nàng biết. Nàng là bạn của nữ nhân tên Kagome kia, vậy hắn cũng nghe qua tên của hắn đi?

Naraku dường như rất mong chờ được nhìn thấy biểu cảm sợ hãi hoảng hốt của nàng, nhưng hoàn toàn ngoài dự đoán của hắn, nữ nhân này nghe xong không những không sợ, ngược lại còn hướng hắn khua tay múa chân cười đến xán lạn:

“Naraku? Trùng hợp quá! Tên ngươi lại giống với đại boss mà nhóm người chúng ta đang đuổi giết a!”

“Không phải trùng hợp. Ta chính là Naraku mà các ngươi đang đuổi giết” Mắt của hắn mị mị lên, bắt đầu cảm thấy nữ nhân này thực sự có chút ngốc. Chẳng phải đã nói với nàng, hắn không phải nhân loại sao?

Bạn đang đọc truyện [Đổng Nhân Inuyasha] Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Yuri nhìn hắn im lặng không nói, trong lòng lại có chút kinh ngạc. Nàng thật sự không ngờ, Naraku lại có một cái thân thể đẹp như thế này. Nếu không phải vì đôi mắt màu đỏ kia cùng với nàng đã biết hắn là tổ hợp từ hàng trăm yêu quái, nàng nhất định sẽ cho rằng hắn là một cực phẩm mỹ nam!

“Ngươi không sợ ta sao?” Naraku rốt cục nhin không được, nhìn chăm chăm vào nữ nhân mặt không biến sắc vẫn đang thản nhiên nằm trên tấm đệm.

“Vì sao phải sợ? Bây giờ ngươi vẫn cần ta, không phải sao?” Yuri nhếch miệng khinh bỉ đáp. Hắn nếu muốn giết, sớm đã ra tay rồi, còn phải nhọc công

đưa nàng đến đây sao?

“Ồ? Ngươi ý thức được bản thân là con tin à? Nhưng là, Yuri tiểu thư, là con tin thì nên ngoan ngoãn quỳ xuống, không phải nằm hưởng thụ như vậy” Naraku tốt bụng nhắc nhở nàng một tiếng. Trong ánh mắt lóe lên một tia nguy hiểm, lệ khí không ngừng vờn quanh.

Lần này nàng cũng không có đáp lại, chỉ ngáp một cái rồi tiếp tục ngủ. Cả buổi sáng đi lâu như vậy dưới trời nắng, nàng thật sự rất mệt ...

Căn phòng lại một lần nữa trở nên im ắng.

Naraku ngồi đối diện nàng, yên lặng suy tư.

...

Nàng đang ngủ ngon lành thì bị tiếng động ồn ào đánh thức, vừa mở mắt ra đã thấy Naraku ngồi xoay lưng về phía nàng, trên tay cầm chặt một trái tim màu đỏ vẫn đang đập đều đều, nhìn rất kinh tởm, mà đối diện hẳn là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp mặc kimono, đôi môi đỏ như máu, trên đầu còn cài một cái lông vũ đang thõng khò ôm lấy ngực trái của mình, hướng ánh mắt đầy thù hận về phía Naraku.

Nàng chợt nghe thấy thanh âm đầy từ tính của Naraku vang lên:

“Kagura, lần sau không nên làm loạn”

“Ta... ta đã biết, ngươi... Naraku đại nhân thỉnh thoảng tha ta...” Trên khuôn mặt mỹ lệ của Kagura không ngừng chảy mồ hôi lạnh.

Yuri nheo đôi mắt hạnh, hết nhìn Kagura lại nhìn Naraku, cuối cùng cũng hiểu được tám, chính phần. Đại khái là Kagura làm gì đó chọc Naraku nổi giận.

“Naraku, các ngươi muốn thanh toán nhau thì ra chỗ khác đi, đánh thức ta dậy rồi” Nàng lấy tay dụi dụi mắt, uể oải ngồi dậy.

Naraku hừ lạnh một tiếng, trái tim trong tay liền biến mất không thấy đâu, quay sang phân phó Kagura:

“Ngươi gọi Kanna đi tiếp đám người Inuyasha đi. Khi nào chán rồi, ta sẽ thay ngươi”

“Hừ...” Kagura nuốt nước bọt lần để thuận khí, sau đó cầm quạt giấy bắt đầu rời đi.

“Inuyasha tới rồi à?” Yuri lơ đãng nhìn Naraku, thanh âm có chút cao hứng. Nàng còn nghĩ sẽ phải đợi hai hay ba ngày nữa, không ngờ bọn họ cũng tới thật nhanh!

“Không hẳn. Hẳn tới không phải chỗ này, mà là chỗ của Kohaku” Naraku quý dị nhếch môi.

“À?” Đúng rồi! Hắn nhắc nàng mới nhớ ra, thật là, sao nàng có thể mê ngủ mà quên mất Kohaku chứ! “Naraku, ngươi giấu Kohaku ở đâu?”

“Kohaku không liên quan đến ngươi, vì sao phải lo lắng? Ta thấy ngươi nên lo cho chính bản thân ngươi thì đúng hơn”

“Không cần lo, ta hưởng thụ đủ rồi, sẽ trốn khỏi đây nhanh thôi”

“Kết giới của ta, yêu quái đụng vào sẽ trọng thương, nhân loại chạm vào sẽ tan thành tro bụi. Yuri tiểu thư, ngươi muốn tan thành tro bụi sao?”

“Vậy ta sẽ đợi Inuyasha cứu Kohaku xong sẽ tới đón ta! Trong thời gian đó, tốt nhất ngươi nên đối xử với ta tốt một chút đi, nếu không chết sẽ rất khó coi” Yuri cười hết sức vô tội nhìn Naraku.

Nàng đứng dậy đi ra ngoài. Trong lòng có chút lo lắng cho Kagome. Kanna không phải là kẻ dễ đối phó, Kagome bản cung vẫn chưa tốt lắm, nhưng bên cạnh vẫn còn Sango, Miroku và Inuyasha, hi vọng là sẽ không sao. Aizz ~ Bây giờ người trong tình cảnh nguy hiểm nhất phải là nàng mới đúng.

Tòa thành Hitomi này của Naraku thật sự rất lớn, còn có cả người hầu nữa. Có lẽ họ vẫn chưa nhận ra thành chủ Hitomi Kagewaki của họ sớm đã không còn, mà thay vào đó là tên Naraku âm hiểm kia... Nhưng vấn đề là, chỗ nào nàng cũng thấy thứ màu tím bao phủ khắp tòa thành, hình như đó là kết giới của Naraku...

Như vậy, phải trốn đi bằng cách nào đây?

Dường như mọi người đã được báo trước về sự xuất hiện của nàng, thế nên khi đi ngang qua cũng cung kính hành lễ, còn cười nói rất thân thiện khiến nàng sinh ra một loại hào cảm không thể diễn tả thành lời...

Naraku, hẳn về sau có giết bọn họ hay không?

Quan sát khắp tòa thành cả tiếng đồng hồ rồi mà nàng vẫn chưa thể tìm ra lối thoát. Cuối cùng chỉ đành nán lại để hôm khác tìm tiếp.

Nàng vừa mới ngồi xuống bậc cầu thang đã thấy một tiểu cung nữ đi đến, hai tay mang một bộ kimono màu tím viền hoa văn màu vàng rất đẹp, bên trên có đặt vài món trang sức được làm rất tinh xảo. Tiểu cung nữ hành lễ rồi nhẹ nhàng nói:

“Yuri tiểu thư, thành chủ sai nô tỳ hầu hạ tiểu thư đi tắm”

“Ồ...” Naraku cũng biết nhân loại cần đi tắm sao? Đã vậy còn chuẩn bị cả kimono đẹp như thế này. Xem ra, hắn cũng không đến nỗi nào đi.

Nằm trong bồn tắm, nàng tha hồ dựa vào thành hồ nhắm mắt nghỉ ngơi, còn tiểu cung nữ ban nãy thì cầm khăn giúp nàng cọ lưng. Rất lâu sau nàng mới lên tiếng:

“Này, người tên gì vậy?”

“Dạ? A... tên nô tỳ là Aki”

“Tên thực đẹp a. Aki, từ hôm nay, có thể ở bên cạnh ta không? Ở đây rất cô đơn” Nàng nhìn nọt nhìn Aki, dù sao ở đây nếu có người ngày ngày bầu bạn, có khi sẽ khiến nàng đỡ thấy buồn hơn.

“Hầu hạ tiểu thư là vinh dự của Aki! Từ hôm nay, tiểu thư đi đâu, Aki sẽ đi đó!” Aki rất ngoan ngoãn gật đầu, cười meo meo nhìn nàng.

“Aki, người có thấy Nara... à không, thành chủ Kagewaki có gì khác so với lúc trước không?”

“Ừm... hình như là không thừa tiểu thư...”

“Vậy sao?” Hừ, xem ra hắn cũng giả trang kĩ quá đi. Nhưng vì sao hắn lại không giết bọn họ? Hay là vì lười không muốn động tay động chân?

Naraku người này, tâm tư thật sự là khó đoán.

Mặc quần áo xong xuôi, nàng trở về phòng đợi Aki mang thức ăn đến. Yuri đưa tay đẩy cửa sổ ra, từng cơn gió mát thổi vào phòng khiến nàng cảm thấy thật dễ chịu...

Nhưng vì sao... vẫn cảm thấy hình như đã quên một việc gì đó rất quan trọng nhỉ?

“A! Bài kiểm tra giữa kì ngày mai!” Yuri hoảng hốt hét lớn, vội vã ném đôi guốc gỗ sang một bên, vén váy chạy đi tìm Naraku. Đáng chết, nàng còn chưa có ôn bài đâu! Nếu như đợt này điểm còn dưới chín thì chẳng phải sẽ bị cấm túc luôn sao! Hu hu!

Rầm!

Yuri cực kỳ không khách khí đập cửa phòng của Naraku, hét lớn:

“Naraku!”

“Chuyện gì?” Naraku vẫn bình tĩnh như không, thế nhưng sát khí đã bắt đầu nồng hơn. Nữ nhân này thật là quá thô lỗ, trên người còn mặc kimono mà dám đá cửa phòng hắn!

“Hộc... hộc... Naraku, người mau đưa ta mượn một mảnh Ngọc Tứ Hồn của người đi! Ta cần trở về hiện đại gấp! Ngày mai ta có một bài kiểm tra rất quan trọng!” Yuri không ngừng thò dúc, cả người run lên.

“Cái gì?” Naraku nguy hiểm nhíu mày.

“Nếu sợ ta trốn thoát, người có thể để Kagura theo ta!” Yuri chống hông, kiên quyết cam đoan. Bây giờ hết thấy đều không quan trọng, nàng cần phải quay về hiện đại ngay lập tức!

“Vì sao phải để người trở về?” Nhìn thấy bộ dáng hốt hoảng của nàng, Naraku đột nhiên cảm thấy rất vui vẻ, nảy ra ý muốn trêu đùa nàng một chút.

“Thế bây giờ người có đồng ý hay không?” Nàng cảm thấy sắp bị hắn bức cho phát điên rồi!

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Inuyasha] Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Naraku im lặng nhìn nàng, một lúc lâu sau mới lên tiếng:

“Đưa người trở về, được. Người có gì trao đổi với ta?”

Lời vừa dứt, đôi mắt Yuri lập tức sáng như sao, chòm người về phía Naraku, dồn dập hỏi:

“Người muốn cái gì? Ở hiện đại có rất nhiều thứ tốt, hay là người muốn ăn mì? Nếu thích, ta sẵn sàng mua cho người cả mớì thùng về đây cho người, còn có...”

“Ngọc Tứ Hồn” Naraku quay đầu sang hướng khác, không thèm nhìn người nào đó vẫn còn đang hào hứng chìm đắm trong ảo tưởng nữa. Hắn là yêu quái, không phải người, vậy thì cần gì những thứ đó? Thật ngu xuẩn...

“Hả?” Yuri chớp chớp mắt nhìn hắn, sau đó lại bĩu môi, ngồi xuống suy nghĩ một chút. Một ý nghĩ đột nhiên sáng lên trong đầu nàng. Đúng vậy, chỉ còn cách đó!

Nhân lúc nam nhân nào đó còn đang nhắm mắt không để ý, nàng liền lén lút nở nụ cười thật nham hiểm...

“Được thôi, ta sẽ đưa ngọc Tứ Hồn cho người. Kagome cũng học cùng lớp với ta, hắn là cũng sẽ trở về, lúc đó, ta sẽ giúp người lấy Ngọc Tứ Hồn!” Nàng đứng dậy, hít một hơi thật sâu rồi hùng hồn tuyên bố.

Naraku không dám tin nhìn nàng:

“Người không phải bằng hữu của nữ nhân kia sao?”

“Phải, nhưng mà mạng của ta còn quan trọng hơn!” Yuri sợ hãi gật đầu lia lịa, trong lòng không ngừng cầu nguyện sẽ gạt được Naraku. Mặc dù làm thế này là có lỗi với hắn, nhưng mà... Nàng không thể phản bội Kagome, cũng không thể bỏ qua kì kiểm tra này, nếu không nhất định mẹ sẽ nhốt nàng ở nhà à!

Naraku không đáp lại, trong lòng cũng một phen tính kế. Có trả! Nàng nhất định sẽ không dễ dàng như vậy mà giao ngọc Tứ Hồn cho hắn...

Nếu như vậy...

Ha, nếu như vậy, hắn sẽ ở đây xem nàng sẽ giờ trò gì!

Dù sao, nếu nàng không trả lại hắn, hắn có thể giết nàng! Ngay cả Sesshoumaru cũng bị hắn đánh bị thương, huống gì là một nhân loại yếu đuối không có chút sức mạnh nào?

Thấy hắn lâu như vậy vẫn không trả lời, nàng có chút sốt ruột giật giạt vạt áo của hắn:

“Này, người nghĩ xong chưa?”

“Nhớ lời người nói. Ta sẽ để Kagura đi theo bảo vệ người” Naraku gật đầu, sau đó trầm giọng gọi một tiếng, Kagura lập tức xuất hiện trước mặt nàng.

Kagura nheo mắt nhìn nàng, sau đó lại dùng quạt che đi một nửa khuôn mặt, lạnh lùng nhìn Naraku:

“Người tìm ta?”

“Kagura, người hộ tống Yuri tiểu thư trở về hiện đại. Ngày mai liền đưa về đây”

“Cái gì? Người bắt ta đi theo bảo vệ cô ta! Naraku người... A!” Kagura giận dữ hét toáng lên, cầm quạt muốn vung lên lại đột nhiên quỳ sụp xuống, hai tay run rẩy ôm lấy ngực trái. Cuối cùng đành nghiền răng hừ lạnh một tiếng.

Nàng nhìn một màn trước mặt, trong thâm tâm bỗng cảm thấy Kagura có hơi đáng thương.

Kagura là sứ giả của gió, nàng luôn khao khát có được tự do, được đi khắp mọi nơi mà mình muốn, chứ không phải ở đây làm công cụ cho Naraku! Nhưng tiếc là, Kagura lại là phân thân của Naraku, hơn nữa trái tim còn đang nằm trong tay Naraku, vì thế nên không có cách nào trốn thoát... Mà cho dù có thoát được, chỉ cần Kanna vẫn còn, gương thân của Kanna của vẫn còn, thì bất kể là đi đến đâu, Kagura vẫn sẽ bị Naraku dễ dàng tìm được.

Cái cảm giác sống mà bị người khác gò bó, ra lệnh, thật sự không dễ chịu chút nào...

“Yuri” Nữ nhân này lại thất thần rồi.

“A?” Nàng đang thay Kagura thương tâm thì bị Naraku gọi, theo quán tính giật mình ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Naraku hướng nàng ngoác ngoác tay, nàng cũng không từ chối, chậm rãi bước từng bước đến gần hắn...

Cầm tay tiểu cô nương kéo xuống thật mạnh, Yuri bởi vì không kịp chuẩn bị nên mắt nhắm bằng ngã luôn vào lòng hắn.

Nàng mở mắt thật to nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ bé hơi ửng hồng lên xấu hổ. Đây... tư thế này có chút mập mờ rồi...

Kagura khinh bỉ hừ mũi nhìn nàng, xoay người đi chỗ khác.

Naraku không có để ý nhiều đến thay đổi của nàng, chỉ đơn giản từ trong người lấy ra một mảnh vớ của Ngọc Tứ Hồn, nhìn một chút, sau đó đặt nó

trước trán của nàng, mảnh Ngọc Tứ Hồn lập tức biến mất.

Xong xuôi mọi chuyện, hấn lại vô tâm vô phé đẩy nàng ra không chút thương tiếc, hại nàng ngã ra đất đau gần chết!

Yuri xoa xoa cái mũi, cắn môi nhìn Naraku. Nàng thật sự rất muốn đánh hấn nhưng lại không có cách gì đánh được! Hừ hừ, Naraku đợi đi, sau khi trở lại, bà đây nhất định sẽ trả thù!

“Ngọc Tứ Hồn ở trong người ngươi, bảo quản thật tốt”

“Biết rồi!” Yuri hậm hức chống tay đứng dậy, phẩy mũi đi thẳng ra cửa.

Cả chặng đường Kagura không nói với nàng câu nào, ngay cả nhìn cũng không có, giống như xem nàng không tồn tại khiến nàng hết sức bất mãn!

Yuri kìm nén sĩ diện của bản thân xuống, nhẹ nhàng giặt ống tay áo của Kagura.

“Buông tay” Kagura lạnh nhạt phun ra hai chữ ngắn gọn.

Yuri vẫn rất kiên trì, không những không buông, còn nắm chặt hơn nữa, ngẩng đầu cười meo meo nhìn Kagura:

“Này, chúng ta nói chuyện có được không?”

“Ta không nói chuyện với nhân loại. Ngươi còn dám lộn xộn, ta sẽ đá ngươi xuống!”

Nhờ có câu đó của Kagura mà nàng mới phát hiện bản thân vẫn còn đang ngồi trên lưng vũ cừ lớn với độ cao trên ngàn mét!

Nếu... nếu từ độ cao này ngã xuống, nhất định sẽ tan xương nát thịt nha!

Thế nên, Yuri đành phải mím môi không nói gì nữa. Nàng đang đi nhờ “xe” của người khác, không nên gây lộn tranh cãi làm gì, nếu không bị đá xuống rồi chết, chẳng phải rất lãng xẹt sao? Nàng còn rất yêu đời, còn phải học thật tốt để kiếm thật nhiều tiền... và còn cả lấy chồng nữa chứ!

Vì tương lai tươi sáng, nàng vịn vịn lần không thể vọng động!

Đi chừng khoảng nửa tiếng, cuối cùng hai người cũng đến được cái giếng Thực Cốt. Nàng vừa đặt chân xuống đất đã nghe thấy từ xa vang lên tiếng gào thét của Inuyasha:

“Bên này! Ngọc Tứ Hồn hướng kia!”

“Chậm chút, Inuyasha...”

Kagura tiến lên, vùng quạt lên muốn dùng Vòi Ròng thì bị nàng ngăn lại:

“Không cho ngươi động thủ! Naraku không có ra lệnh như vậy!” Yuri ra sức rướn người, muốn giành lấy cái quạt từ tay Kagura.

“Hắn cũng không có nói không cho ta giết Inuyasha! Buông ra!” Kagura đối với cái loại bán yêu này rất ghét, vì thế chẳng cần quản Naraku cho hay không, giết xong thì hắn cũng chẳng nói gì được nữa rồi. Còn nữa, không phải hắn rất ghét Inuyasha sao? Thay hắn giết, chẳng phải hắn sẽ rất cao hứng sao? Hắn cao hứng, như vậy nàng có thể lấy lại trái tim... .

Nghĩ là làm, Kagura lập tức đẩy mạnh Yuri sang một bên, ai ngờ lực đạo quá lớn, mà Yuri lại đang đứng cạnh giếng, thế nên bị Kagura đẩy ngã luôn xuống giếng.

Nghe thấy tiếng hét thất thanh của Yuri, Kagura cùng Kagome vội vàng chạy đến miệng giếng nhìn xuống, nhưng người đầu không thấy lại chỉ thấy một mảnh tối đen.

Kagome tức giận nắm lấy áo của Kagura, gào đến lạc giọng:

“Kagura! Nếu như Yuri có chút mệnh hệ gì, tôi nhất định sẽ không để yên cho cô đâu!”

“Hừ!” Nữ tử kia làm sao mà chết được chứ, chẳng phải nàng ta có Ngọc Tứ Hồn sao!

Yuri là bạn tốt nhất của nàng, chính nàng là người dẫn Yuri đến đây, vì thế, không thể để Yuri có chuyện gì không hay được!

Inuyasha nhìn xuống dưới, cảm thấy có gì đó không đúng lắm, liền quay sang gần giọng với Kagura:

“Này, vì sao ngươi và Yuri lại ở đây?”

“Hừ, liên quan gì đến bán yêu nhà ngươi!” Kagura phất tay áo, vênh mặt thả chiếc lông vũ trên đầu xuống, tao nhã ngồi lên rồi bay đi.

“Kagura, ngươi dám gọi ta là bán yêu sao?! Ta không tha cho ngươi, ta...”

“Inuyasha, ngồi xuống!”

Rầm!

“Kagome, cô...!”

“Cậu mau trở về hỗ trợ Miroku và Sango đi!”

“Hừ”

...

Trong căn phòng nhỏ, Kanna một thân trắng muốt không tí vết, đáng người nhỏ nhắn như tiểu hài từ chỉ mới ba, bốn tuổi quỳ trước mặt Naraku, tay cầm gương thần phản chiếu hình ảnh vừa xảy ra ở giếng Thực Cốt.

Về mặt Naraku không có gì thay đổi, nhưng nụ cười kì dị của hắn làm Kanna cảm thấy rùng mình thay cho Kagura. Kagura đáng ra phải đi chung với Yuri, bởi vì Yuri có ngọc Tứ Hồn, mà có Ngọc Tứ Hồn mới có thể xuyên qua... Giờ thì tốt rồi, Yuri lại bị đẩy ngã xuống nên trở về trước, Kagura không có Ngọc Tứ Hồn nên không thể đuổi theo. Xem ra lần này, Kagura thực sự thảm rồi...

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Inuyasha*] *Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Yuri từ trong giếng trèo ra, nhìn xung quanh thấy thật sự là sân vườn của nhà Kagome liền cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Cuối cùng cũng trốn được tên hồn đản Naraku!

Chỉ là vừa mới ra khỏi giếng, Kagome đã từ bên trong nhảy ra, trực tiếp ngã bổ lên người nàng!

“A!” Yuri cắn môi chịu đựng sức nặng “khủng khiếp” của Kagome, nghiêng răng nghiêng lợi cào cào mặt đất.

Vì cái gì nàng lại xui xẻo như vậy a????

Nhưng mà lần này Kagura không đi theo nàng, như vậy cũng coi như là trong cái rủi có cái may đi!

...

Mẹ Kagome nhìn thấy Yuri mặt mũi lấm lem bùn đất cùng Kagome từ ngoài đi vào liền không khỏi xót xa đi tới nắm lấy tay nàng:

“Yuri, người con sao lại bẩn thế này? Hay là tối nay ở lại nhà cô luôn đi! Ha ha, vừa hay cơm còn dư a!”

Nàng bình thường vẫn thường hay đến ở nhà của Kagome, giao tình với mẹ Kagome cũng không tệ, vì thế, liền nhân cơ hội này gạt đầu không chút do dự. Dù sao cũng tiện ôn bài hơn.

Nhưng mà... cái lưng của nàng...

“Yuri... lưng của cậu... thật không sao chứ?” Kagome thật sự rất đau lòng nhìn nàng, ánh mắt tự trách khiến nàng vốn dĩ muốn gào thét thật to lại đành nhìn xuống. Aizz...

“Không sao không sao! Ha ha ha ~”

Bởi vì người nàng rất bẩn nên được ưu tiên đi tắm trước. Vừa tắm vừa nghĩ, nàng thật sự không biết có nên lấy ngọc Tứ Hồn đưa cho Naraku hay không? Nếu không đưa thì kể cả khi hắn không thể làm gì nàng, nàng cũng không thể vui vẻ được. Còn nếu đưa, nàng lại cảm thấy rất có lỗi với Kagome. Vậy nên làm sao mới tốt nhỉ?

Hay là, nàng hỏi thử ý kiến của Kagome?

...

“Ừm, đúng là rất khó xử...” “Kagome vuốt vuốt cằm, về mặt thập phần nghiêm trọng.

Yuri ra sức gạt đầu tán thành.

“Nếu vậy, tôi tạm thời cứu cậu lần này, cho cậu mượn một mảnh ngọc Tứ Hồn đưa cho Naraku, sau này trả lại cho tôi gấp đôi, thế nào?”

Bây giờ đưa cho Naraku thêm một mảnh, sau này vẫn lấy lại được hai mảnh từ hắn, vậy cũng xem như có lời chứ nhỉ!

“Cái đó... Inuyasha sẽ làm loạn!” Đối với cái tên nửa người nửa yêu kia nàng trước nay vẫn luôn cảm thấy có chút sợ hãi. Nhưng mà cũng có nhiều lúc cái tai của hắn đáng yêu đến mức khiến nàng muốn sợ cũng không sợ được!

“No problem! Chuyện đó để tôi lo cho!” Kagome nháy mắt, tình nghịch giờ ngôn cái lên. Nàng đang giữ trong tay câu thần chú chế ngự Inuyasha, còn sợ hắn sẽ làm loạn sao?

“Vậy thì được rồi!”

Kagome từ trong học bàn lấy ra một lọ thủy tinh nhỏ, bên trong có chứa những mảnh vỡ màu tím đang tỏa sáng lấp lánh của ngọc Tứ Hồn. Nàng do dự một chút, cuối cùng vẫn lấy ra một mảnh đưa

...

Đến sáng hôm sau, tâm tình của nàng phi thường tốt. Vì sao? Bài kiểm tra buổi sáng tất cả đều trúng tủ của nàng!!!

Được rồi, bây giờ là chuẩn bị trở về thời kỳ Chiến quốc thôi!

Yuri sắp xếp tất cả đồ đạc vào ba lô, nhìn lại một lượt, sau đó mở tủ lấy ra một sợi dây nhỏ màu đỏ ngắm nghía một chút rồi đeo lên cổ. Cái vòng này nhất định sẽ có lúc dùng tới!

“Yuri! Xong chưa vậy?” Kagome ở bên ngoài chống hông, sốt ruột gọi vọng vào trong.

“Ra ngay mà! Ha ha!”

Hai người nhìn nhau hít một hơi, sau đó đồng thời nhảy xuống giếng.

Ở bên kia miệng giếng, nhóm người Inuyasha toàn thân sát khí bùng bùng trừng mắt nhìn đám người Naraku.

“Naraku, ngươi hôm nay tới đây là muốn nộp mạng phải không?” Inuyasha rút Thiết Toái Nha ra, dứt khoát chia thẳng về phía Naraku.

Miroku im lặng không nói, tay lặng lẽ siết chặt lấy cây trượng. Còn Sango đứng phía sau ôm Kohaku ánh mắt sớm đã trở nên vô hồn, hướng Naraku gào to:

“Ngươi rốt cuộc đã làm gì Kohaku!?”

“Chính là giúp nó quên đi những ký ức không tốt mà thôi. Như vậy đối với hắn chỉ tốt, không có hại. Chẳng qua... trong đầu hắn bây giờ lại chỉ có một người là ta, Naraku” Người nào đó vẫn như cũ kiêu ngạo nhếch miệng, bày ra một bộ dáng “ta không sợ gì cả” rất đáng đánh!

“Ngươi... Phi Lai Cốt!” Sango phẫn nộ đẩy nhẹ Kohaku sang một bên, tiến lên rút boomerang ở sau lưng dùng lực ném về phía Naraku. Cái tên này, hôm nay nàng không giết hắn là không được!

“Kagura” Naraku vẫn đứng im không nhúc nhích, chậm rãi gọi một tiếng.

Kagura rất không cam lòng nhắm mắt, đi lên phía trước người Naraku vung quạt, lập tức có một loạt hình lưỡi liềm màu vàng rực rỡ bắn thẳng về phía Sango. Inuyasha hừ một tiếng, vội cầm Thiết Toái Nha chém liên tục mấy đường, còn tung ra một chiêu Phong Thương đáp trả.

Hai bên còn đang tiếp tục án binh bất động chăm chú quan sát đối phương thì từ trong giếng, hai cô gái vác theo ba lô nặng như chì nhảy ra làm thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người.

Yuri nhìn tình huống trước mặt một chút, sau đó nhìn sang Naraku ngây ngô chớp chớp mắt:

“Ngươi đến đón ta sao? Oa, thật cảm động quá đi!”

“Ta đến lấy Ngọc Tứ Hồn” Naraku mặt không đổi sắc trả lời nàng rồi liếc mắt nhìn hai người Kagura và Kanna.

Kagura phản ứng vẫn là nhanh hơn Kanna, nàng ta bình thân đi tới trước mặt Yuri, tao nhã chìa bàn tay trắng như ngọc ra, cực kỳ “cung kính” nói:

“Yuri tiểu thư, mời ngài trả lại cho chúng ta Ngọc Tứ Hồn”

Nàng hừ một tiếng, hậm hực lấy mảnh Ngọc Tứ Hồn trong túi áo ra đặt vào tay Kagura, sau đó đỡ Kagome dậy, đi thẳng về phía nhóm người Inuyasha.

Chỉ là nàng vừa đi được hai bước, chương khí của Naraku hóa thành ma trào bay tới tóm chặt lấy nàng kéo về phía hắn, Miroku và Sango hoảng hốt đồng thanh hét lên:

“Naraku!”

“Ngươi... Ngươi muốn làm gì?” Kagome quăng balo thẳng vào mặt Inuyasha, hùng hổ chạy về phía Naraku lại bị Kanna chặn đường, muốn dùng gương hút lấy linh hồn của Kagome!

“Kagome!” Yuri giãy dụa muốn thoát ra, trừng mắt nhìn Naraku “Bỏ ta xuống! Naraku, ngươi bắt mất cái gì liền trút giận lên người ta là được, không cần liên lụy người khác!”

“Ngươi vẫn chưa đưa ta Ngọc Tứ Hồn” Naraku không nhanh không chậm trả lời nàng. Nữ nhân này chưa gì đã muốn trộm mất ngọc, giữ lại không tốt, nên trừ.

Ngay lúc căng thẳng nhất, một tiếng động lớn vang lên, Yuri bị một lực tác động, đẩy nàng ngã ra thật xa khỏi Naraku.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Inuyasha] Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Naraku ánh mắt nồng đậm sát khí, nhìn thẳng lên sợi dây màu đỏ trên cổ nàng lạnh lùng lên tiếng:

“Đó là cái gì?” Cái thứ đó, rõ ràng vừa mới sáng lên...

Yuri nhìn xuống sợi chỉ trên cổ mình, lại nhìn ma trảo của Naraku, cuối cùng đứng dậy tức giận hô lớn:

“Naraku! Ngươi thế nhưng dám có ý định muốn giết ta!”

“Hả?” Inuyasha ánh mắt quái dị nhìn Yuri “Này, Yuri, Naraku chưa từng bỏ qua một ai a! Hối như vậy không phải thừa lắm sao?”

“Yuri, chỉ cần ngươi đem trả ta ngọc Tứ Hồn, nể tình ngươi đưa cho ta một mảnh ngọc Tứ Hồn kia từ tay Kagome, ta sẽ tha ngươi một mạng” Sát khí tỏa ra quanh thân Naraku càng lúc càng nồng đậm, đôi hồng mâu càng tăng thêm hỏa diễm sáng rực hướng về phía nàng.

Vừa dứt lời, Inuyasha đã trừng mắt nhìn nàng, chuẩn bị rút Thiết Toái Nha ra lại bị Kagome ngăn lại. Miroku cảm thấy đứng ngoài cuộc không được nữa, đành phải tiến lên phía trước bảo hộ cho Yuri, về mặt nghiêm trọng nhìn Naraku:

“Mặc kệ vì sao Yuri tiểu thư lại phải đưa ngươi Ngọc Tứ Hồn, hôm nay ta vẫn sẽ không để nàng ấy đưa mảnh còn lại cho ngươi!” Miroku hùng hổ chống hông tuyên bố, lại còn quay ra phía sau làm mặt “đều giả” nhìn Yuri “Phải không? Yuri tiểu...”

“Trong lúc này mà cậu còn giỡn được hả!” Nàng thuận tay đá một cước vào người Miroku, đẩy hắn về phía Sango, tự mình tiến gần về phía Naraku. Đến khi cách hắn khoảng năm bước, nàng mới chỉ vào sợi chỉ trên cổ nàng, bình tĩnh giải thích “Đây là bùa hộ mệnh gia truyền của nhà ta. Chỉ cần đeo nó lên cô, bất cứ ai, là người hay yêu quái, chỉ cần có ý định làm ta bị thương thì nó sẽ tự động tạo một kết giới bảo vệ ta. Naraku, ta chưa từng nói, sẽ không trả ngươi Ngọc Tứ Hồn. Là ngươi quá đa nghi, quá nóng vội. Nếu đã như vậy, ta sẽ giữ mảnh ngọc Tứ Hồn này lại! Đến khi nào ngươi tìm đến ta, dùng cái gì đó bồi thường cho ta, nếu ta hài lòng sẽ trả lại ngọc cho ngươi!”

Nói xong, nàng liền xoay lưng, oanh oanh liệt liệt đi về phía Inuyasha vỗ vỗ vai hắn nghiêm túc nói:

“Này, ngươi từ từ mà đánh. Đánh nhanh rồi còn ăn trưa, ta thực rất đói!”

“...” Inuyasha.

“...” Naraku và phân thân.

“...” Kagome và những người còn lại.

Nàng nhìn một lượt mọi người, sau đó vẫn ngây ngô chớp chớp mắt:

“Không phải ta quá bánh bèo, nhưng mà bây giờ cũng gần 1 giờ chiều rồi, nắng chang chang thế này thì đánh cái gì? Ta cũng chưa có ăn trưa...”

Kagura liếc mắt khinh bỉ nhìn nàng:

“Ngươi tham ăn như vậy, sau này khẳng định sẽ thành con heo béo tốt!”

“Con heo béo tốt hay không béo tốt đều không đến lượt ngươi bình phẩm! Kagome, Sango, chúng ta đi!” Nàng bĩu môi, không chút để ý kéo tay hai

người rời đi. Miroku đương nhiên cũng lựa chọn đi theo mỹ nhân, trực tiếp cười hề hề nhìn Inuyasha rồi cong đuôi chạy thẳng. Inuyasha không có ngọc Tứ Hồn, Naraku cũng không thể giết Inuyasha được, vì thế, không cần quan tâm nhiều làm gì.

Naraku đứng phía xa nhìn theo bóng dáng mảnh mai khuất dần dưới nắng, lại nghĩ đến những lời nàng vừa nói, đột nhiên cảm thấy rất buồn cười. Nữ nhân này thật sự nghĩ, hắn vô pháp cướp Ngọc Tứ Hồn của nàng hay sao?

“Naraku, ngươi nhìn cái gì! Nhìn ta đây này! Phong Thuong!” Bị đối phương lơ đi, Inuyasha vô cùng bất mãn, dùng sức đánh về phía Naraku.

Nhưng là, chừng kia vừa đánh xuống, đám người Naraku đã chẳng thấy bóng dáng đâu.

Xung quanh chỉ còn tiếng chim hót, Inuyasha tức tối ném Thiết Toái Nha xuống đất, tức giận gào to:

“Được lắm! Các ngươi thế nhưng dám bỏ ta lại một mình!”

...

Mọi người ăn uống xong lại tiếp tục đi tìm mảnh ngọc Tứ Hồn kế tiếp, đến gần sẩm tối lại dừng nghỉ ngơi, lấy đất làm giường, lấy trời làm chăn, rất nhanh tất cả đều chìm vào giấc mộng. Yuri vẫn ngồi đối diện đồng lửa, mơ mơ màng màng nhìn ngọn lửa đỏ hồng rực rỡ, trong đầu vô thức nhớ tới hồng mâu đỏ tươi yêu diễm của người nào đó...

“A a! Chết tiệt! Làm sao lại nhớ đến tên hỗn đản đó a!” Nàng đột nhiên lắc lắc đầu, muốn xóa đi hình ảnh của Naraku không ngừng hiện lên trong đầu. Chỉ là lắc như thế nào vẫn không hết!

Nàng rốt cục chịu không nổi nữa, đứng dậy hăm hực đi vào sâu trong rừng một chút. Quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng, ở gần đây thật sự có một cái hồ nước!

Yuri cảnh giác quan sát tứ phía, sau khi chắc chắn là gần đây không có người mới dám thoát ý, chậm rãi bước xuống hồ nước. Làn nước lạnh khiến nàng thập phần dễ chịu, mái tóc đen dài óng mượt tùy ý nổi lên trên mặt nước, làn da nõn nà trắng nõn lúc ẩn lúc hiện, phi thường quyến rũ.

Trong lúc nàng đang chuyên tâm hưởng thụ lại nghe phía sau sột sột vài tiếng, theo bản năng hai tay rất nhanh che lấy thân mình, thụp xuống nước chỉ để lộ mỗi cái đầu cảnh giác nhìn.

Không ngờ nàng “đội” quá lâu, một tiểu cô nương toàn thân trắng không tí vết, trên tay cầm chặt một chiếc gương từ trong bụi cây nhẹ nhàng bước ra, đi đến gần bên bờ hồ cúi đầu nhìn nàng:

“Yuri tiểu thư, Naraku đại nhân muốn ngươi đến thành một chuyến”

“Hừ! Ta còn chưa có chán sống! Đến đó để bị giết hay sao!” Nàng hừ mũi, tức giận quay đi. Hắn lần trước xem chút nữa đã giết chết nàng, nếu không phải nàng sớm có phòng bị, có sợ chỉ gia truyền bảo hộ thì sớm đã chết rồi!

“Naraku sớm đã chuẩn bị chút quà cho tiểu thư, mời tiểu thư xem qua rồi quyết định nên đi hay không...” Kanna giọng đều đều nói.

“Cái gì?” Nàng giật mình quay phắt lại, nhìn thẳng vào Kanna.

Kanna im lặng không nói, chỉ nhìn chiếc gương. Nháy mắt một cái, trong gương liền xuất hiện một loạt các hình ảnh khiến nàng vừa nhìn thấy đã muốn nổi điên!

“Các ngươi... các ngươi...!!”

“Yuri tiểu thư, mẫu thân của ngươi vẫn rất an toàn, chỉ là đang ngủ thôi, Naraku đại nhân nói, chỉ cần tiểu thư đến gặp Naraku đại nhân, mọi chuyện đều có thể thương lượng” Kanna mặt vẫn không chút biểu cảm nói với nàng.

“Hừ! Nếu như người thân của ta có mệnh hệ gì, các ngươi nên chuẩn bị tinh thần đi!”

Nàng vội vã lên bờ mặc quần áo vào, lấy balo, viết một bức thư để lại cho Kagome rồi yên lặng rời đi cùng Kanna.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Inuyasha]* Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Naraku ngồi trong phòng tối im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe miệng hơi nhếch lên, hắn thầm nghĩ, có phải hay không nàng hiện tại đang nguyên rủa hắn? Còn có... cửa phòng hắn, xem ra sắp phải chịu khổ rồi...

Một khắc sau...

Cửa phòng mạnh mẽ mở toang, đập vào tường tạo ra một tiếng động thật lớn, cánh cửa đáng thương lung lay chực đổ xuống. Naraku khẽ bật cười, cũng không quay đầu lại, chỉ hờ hững lên tiếng:

“Yuri, ngươi thực sự rất muốn đá cửa như vậy sao?” Đây là lần thứ hai nàng đá cửa phòng hần rồi.

Yuri một chút cũng không thêm để tâm đến hần, giận dữ đi tới, không chút khách khí giật mái tóc xoắn bồng bênh của hần, gằn giọng nói:

“Ngươi muốn cái gì? Mẫu thân ta ở đâu?”

“Không cần lo lắng, vẫn ổn” Naraku hơi nhú mồm, đôi đồng tử đỏ sẫm lóe lên một tia sắc bén nhìn lộn tóc đang bị nàng siết chặt. Hần tuy là bán yêu, nhưng không có nghĩa là không biết đau! “Yuri tiểu thư, phiền ngươi buông tay”

“Ngươi nếu không thả mẫu thân ta, ta liền giật rụng hết tóc ngươi! Cho ngươi thành bán yêu đầu hói!” Người nào đó không biết nặng nhẹ tiếp tục uy hiếp.

Kagura ở phía sau nàng dùng quạt che nửa khuôn mặt, mắt trừng lớn nhìn Yuri. Nữ nhân này, thế nhưng lại dám giật tóc Naraku! Còn có...

Nghe đến hai chữ “bán yêu”, Naraku thật sự tức giận. Hần vô cùng ghét kẻ nào dám gọi hần là bán yêu!

Sát khí quanh người tỏa ra càng lúc càng nồng đậm, từ người hần xuất hiện rất nhiều xúc tua phóng thẳng về phía Yuri, muốn quán chết nàng. Chỉ là, xúc tua còn chưa chạm được nàng đã bị kết giới trắng ngăn lại, còn thiêu tất cả xúc tua của hần.

Yuri tựa hồ có chút đắc ý nhìn hần, cố tình lấy tay chỉ chỉ vào sợi chỉ đỏ trên cổ. Trong lúc này, Kanna lại từ ngoài đi vào không nhanh không chậm nói:

“Naraku chủ nhân... Mẫu thân của Yuri tiểu thư, tỉnh rồi”

“A? Ở đâu?” Yuri lập tức không để tâm đến chuyện chọc tức Naraku nữa, trực tiếp chạy đến trước mặt Kanna dồn dập hỏi.

Đôi mắt vô thần lạnh lẽo nhìn Naraku, im lặng không đáp lại nàng. Yuri nhìn chằm chằm Kanna, sau đó lại quay sang nhìn Naraku, liền hiểu được, tiểu cô nương này nhất định là phản thân trung thành nhất, cái gì cũng phải đợi lệnh đại boss đây mà!

Thật sự là tiến thoái lưỡng nan!

Nàng là người, không có gì để công khai đấu với hần. Lại nói cái tòa thành Hitomi này có rất nhiều căn phòng, chỉ sợ nàng chưa kịp tìm thấy người đã chết một rồi!

Như vậy...

Yuri hít sâu một hơi, cố lấy lại bình tĩnh, sau đó vỗ vỗ lên má, cố nặn ra một nụ cười thật tự nhiên, từng bước, từng bước đi về phía Naraku. Nàng ngồi song song với Naraku, tay nhẹ nhàng kéo kéo tay áo hần, cười lấy lòng:

“Naraku đại nhân, cái kia... ta sẽ đưa ngọc Tứ Hồn cho ngươi, đổi lấy mẫu thân của ta được không? Kỳ thật, là ta nóng vội, là ta chọc giận ngươi, là ta đáng trí quên mất trong người còn có một mảnh vỡ của ngọc... Ta vốn dĩ là con người, lấy ngọc cũng đâu để làm gì, ngươi thấy ta nói đúng không?”

“... “Naraku vô cùng hài lòng, thế nhưng, vẫn cảm thấy chưa đủ, tiếp tục trầm lặng.

“Naraku đại nhân đại lượng, ngươi là quân tử, đừng chấp tiểu nhân có được không? Nếu không, ta cam tâm tình nguyện ở lại bồi tội, ngươi thấy thế nào?” Yuri không chút suy nghĩ nói ra.

“Được” Hần mong đợi chính là câu nói này của nàng. Nên để nữ nhân này ở lại, giáo huấn một chút, tránh lần sau lại dám chọc giận hần, còn nói hần là bán yêu...

Bán yêu...

Hai chữ này đối với hần chính là một sự sỉ nhục. Bởi vì trong người hần vẫn còn trái tim của Onigumo, không thể trở thành một yêu quái thực thụ, phải làm một cái bán yêu nhu nhược, bị người khác khinh thường. Còn có, loại tình cảm nhảm chán của con người...

Hần luôn muốn đoạt được ngọc Tứ Hồn để trở thành một yêu quái thực thụ, làm chủ thiên hạ, muốn tất cả sinh vật trên thế giới này đều phải sợ hãi, tôn trọng hần!

Thấy hần đáp ứng, Yuri ngược lại cảm thấy càng thêm không yên tâm. Vì sao nàng có một loại cảm giác như bị người ta tính kế đi?

Naraku xoay người ngồi đối diện với nàng, phượng mâu tà mị nhìn chăm chú vào nữ nhân trước mặt. Nàng so với lần đầu tiên gặp mặt không có gì khác biệt. Đôi mắt vẫn là trong veo như vậy, khiến hần có một loại cảm giác rất khó diễn tả...

Trong ký ức của hắn, hoặc đúng hơn là của Onigumo, Kikyo là một nữ tử thanh cao thuần khiết nhất trên thế gian này, nhưng đôi mắt lại quá lạnh lùng khiến người ta có một loại xa cách, chẳng dám tới gần.

Còn nàng, tuy không hẳn là một người thuần khiết, cao ngạo như Kikyo, nhưng lại mang một sự cá tính đáng yêu rất riêng biệt, đôi mắt có thần trần ngập sức sống khiến ai nhìn vào cũng không nhịn được muốn yêu mến nàng ...

Tiếp xúc với nàng chưa lâu, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được, nàng không phải dạng nữ tử quá vô dụng, cũng không phải dạng quá cao ngạo, lạnh lùng, ngoan tuyệt... mà là một loại người lạc quan, rất thông minh nhưng lại hết sức ngang bướng, dễ dàng kích động. Nhưng, khoảnh khắc nàng nhìn hắn, kiên định tuyên bố: “Đến khi nào ngươi tìm đến ta, dùng cái gì đó bồi thường cho ta, nếu ta hài lòng sẽ trả lại ngọc cho ngươi!”, hắn đã nhận ra, nàng còn là một nữ nhân rất kiên cường, cũng có một chút kiêu ngạo.

Nữ nhân như vậy, cũng có thể xem là còn chút tác dụng, có thể giữ lại mua vui, lợi dụng một chút ...

Yuri chớp chớp mắt nhìn Naraku, thấy hắn vẫn nhìn nàng chằm chằm không nói, liền mất kiên nhẫn vỗ vỗ vào mặt hắn:

“Này, mặt ta có gì sao?”

Naraku hơi giật mình nhìn nàng, rồi lại cười nhạt:

“Không”

Sau đó tay hắn đưa lên, ngón tay thon gọn lại lạnh như băng chạm nhẹ vào trán nàng, khiến nàng có chút rùng mình nhưng cũng chẳng dám nói gì, chỗ hắn chạm vào phát ra một luồng sáng màu tím, chưa đầy một giây sau, mảnh ngọc đã từ trán nàng bay ra, nằm yên trong lòng bàn tay hắn.

Bạn đang đọc truyện *[Đông Nhân Imuyasha]* Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Thỏa thuận xong xuôi, nàng liền cùng Kagura đi gặp mẫu thân. Quả thật Naraku rất giữ lời hứa, mẫu thân nàng một chút cũng không có thương tổn gì, chỉ là ngủ mê một gọi mãi mà không dậy. Đại khái là bị ảnh hưởng từ yêu lực của Naraku.

Kagura nhìn nàng một chút, sau đó hồ nghi hỏi:

“Ngươi thật sự chỉ vì người này mà chấp nhận ở lại sao?”

“Thật” Nàng hồ hững đáp một tiếng, cũng không có giải thích gì nhiều. Bọn họ là yêu quái, còn là một đám yêu quái vô cùng xấu, căn bản không thể cảm nhận được tình thân là gì, vì thế, cho dù nàng có nói đi chẳng nữa, chỉ sợ đàn gậy tai trâu.

“Nhân loại các ngươi, toàn là một đám nhu nhược yếu đuối, bởi vì sinh ra tình cảm mà dễ dàng dao động, hi sinh bản thân. Thật buồn cười!” Kagura ‘xoạch’ một tiếng gấp quạt giấy lại, khinh thường bỏ đi.

Yuri ngồi xuống bên cạnh chăm chú nhìn ma ma một lúc lâu, trong đầu cũng suy nghĩ đến rất nhiều chuyện. Ma ma chỉ có một mình nàng, mà pa pa lại thường hay đi công tác, rất ít khi về nhà, mà từ nhỏ đến lớn, pa pa đều rất nghiêm khắc, thường hay đánh nàng, bởi vì, nàng không thể làm được những gì mà pa pa yêu cầu, mong đợi... Chính vì thế mới có ác cảm với nàng rồi giận lây sang ma ma...

Nếu đã vậy, hay là để ma ma ở lại thành Hitomi? Ít nhất cũng rất tiện để chăm sóc. Nhưng mà, như vậy chỉ sợ Naraku cái tên tâm tình bất định kia sẽ dùng ma ma nàng để uy hiếp nàng, như vậy rất nguy hiểm!

Nàng nghĩ nghĩ một chút, cuối cùng chủ động tháo sợi chỉ đỏ trên cổ xuống, nhẹ nhàng đeo lên cổ ma ma. Tính mạng của nàng không quan trọng, quan trọng nhất vẫn là ma ma!

Naraku ngồi trong phòng nhìn hành động của nàng từ trong gương của Kanna, mày kiếm hơi nhíu lại, nữ nhân này đang làm cái gì?

Kanna tựa hồ hiểu được hắn đang nghĩ cái gì, điềm đạm lên tiếng:

“Nàng muốn để mẫu thân ở lại... Nhưng lo sợ ngươi gây nguy hiểm, nên để sợi chỉ đỏ cho mẫu thân... Đối với nhân loại, phụ mẫu rất quan trọng”

“... “Nàng thật sự không lo sợ hắn thương tổn nàng?”

Thế nhưng chuyện này đối với hắn chỉ có lợi, không có hại, hắn cũng không quan tâm.

Aki vừa nghe Yuri đã trở lại liền vội vã chạy đến nhào vào lòng nàng khóc nức nở.

“A a! Yuri tiểu thư thật xấu! Vì sao lại bỏ Aki đi như vậy!!! Ô ô ~”

“Aki... ta... ngột thở quá...khụ khụ...” Yuri khổ sở đẩy tiểu nha đầu trong lòng ra, chỉ là tiểu nha đầu này thoát nhìn rất nhỏ con, mà lại khỏe như vậy, mặc nàng kéo thế nào vẫn là không buông ra.

Trong lúc nguy cấp nhất, bụng nàng lại phát ra một loạt tiếng kêu thật khiếm nhã...

“...”

“Tiểu thư, Aki lập tức mang đồ ăn lên ngay! Ha ha ~!”

...

Bởi vì trong thành rất tối, thế nên nàng đành dọn đồ ăn ra ngoài hoa viên. Mặc dù đây là thành của Naraku, lại bị kết giới bao quanh ngăn cách với bên ngoài. Nhưng mọi thứ đều vẫn rất bình thường, hoa trong thành vẫn nở, cây vẫn ra quả, chỉ là hoa không có mùi thơm, quả trên cây không thể ăn bởi vì vừa đụng vào liền tan mất.

Nàng đang cúi đầu ăn lại nghe bên tai có tiếng động, ngẩng lên đã thấy Naraku ngồi trước mặt nhìn nàng.

“Ngươi cũng muốn ăn sao?” Nàng chớp mắt.

“...” “Hắn chẳng qua đang quan sát yếu điểm của nàng nằm ở chỗ nào...”

“Đồ ăn Aki nấu cũng được lắm, nhưng mà, ta nấu còn ngon hơn rất nhiều. Nếu ngươi thích ăn, ta liền đi nấu cho ngươi ăn. Dù sao cũng không có việc gì làm mà! Ha ha” Yuri cười ha ha lên tiếng, nàng trước nay đều rất thích nấu ăn, hơn nữa đồ ăn nàng nấu mùi vị rất ngon, đảm bảo ăn một lần sẽ nhớ mãi không quên! Có thể nhân cơ hội này dùng thức ăn nịnh hất một chút, như vậy có thể sống yên ổn một thời gian cũng nên.

Naraku cũng không nói gì, chỉ đơn thuần là yên lặng đi theo phía sau nàng, nhìn nàng chạy tới chạy lui dưới bếp. Phải mất rất lâu mới tìm được củi, nhưng lại thêm một vấn đề khác, đó là, có củi nhưng lại không biết nhóm lửa!

Yuri vô cùng chán nản ngồi phịch xuống đất, vừa vò đầu bứt tai vừa gào thét. Nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần, nàng ngẩng đầu nhìn Naraku:

“Naraku đại nhân, ngươi biết nhóm lửa không?”

“...”

“...” Ngươi không sợ sau này không biết làm gì cả sẽ ế sao?” Nàng bĩu môi khinh thường.

“...” Hắn đột nhiên cảm thấy nữ nhân trước mặt quả thực rất dày...

“Được rồi được rồi, coi như ta chưa nói gì đi!” Nàng phát phát tay, lại tiếp tục loay hoay tìm cách. Chỉ là vừa quay đi đã thấy phía sau truyền đến hơi ấm, xoay người đã thấy củi đã được nhóm!

Nàng chớp mắt nhìn tay của Naraku vẫn còn sót lại yêu khí màu tím vẫn còn chưa tan hết, liền ngộ ra một chuyện, người ta không nói thì không có nghĩa là không biết!

Nhóm được củi lửa, nàng liền nhờ Aki ở lại giữ lửa, còn mình đi vào bếp lấy các nguyên liệu cùng nồi niêu đi ra. Chỉ vài động tác trong một thời gian ngắn, nàng đã có thể nấu được một nồi cháo thơm phưng phức.

Nàng cẩn thận múc cháo ra bát, sau đó còn cười nịnh nọt cầm bát đi tới, xúc một muỗng cháo khe khẽ thổi rồi đưa trước miệng hắn:

“Há miệng ra nào”

“...” “Hồng mâu điểm lệ hơi động, chăm chăm nhìn nàng. Cảnh tượng này, rất giống với trước đây khi hắn còn là Onigumo cả người bị thương, được Kikyo tận tình chăm sóc. Lúc đó, Kikyo cũng giúp hắn nuốt cháo giống thế này...”

Hắn thất thần, nhưng vài giây sau đó đã lấy lại bình tĩnh, dứt khoát gạt tay nàng ra. Hắn căn bản là không cần ăn những thứ này. Vừa rồi rõ ràng là Quỷ Nhện lại quấy nhiễu hắn! Hắn như thế nào có thể nhớ đến người phụ nữ đáng chết vạn lần đó!

Bị gạt bất thành linh như vậy, nàng bởi vì không chuẩn bị trước nên làm đổ mất một ít cháo trong bát. Thức ăn nàng nấu, giành ăn còn chưa kịp, vậy mà hắn dám làm đổ!

“Ngươi thật quá đáng!” Nàng phẫn nộ rút kiếm bên hông Aki đang ngăn người đứng sau lưng, trực tiếp chĩa thẳng vào hắn.

Kagura, Kanna nấp trong bụi cây và Aki đứng bên cạnh sợ ngây người.

Sát khí từ thân Naraku lập tức tản ra, càng lúc càng nồng. Hắn từ từ đứng dậy tiến về phía Yuri, thời điểm thân thể hắn chạm vào mũi kiếm sắc nhọn có

một luồng sáng tím lóe lên, đến khi luồng sáng ấy không còn nữa thì thanh kiếm trong tay nàng cũng đã hóa thành tro bụi bay theo gió.

Nàng mím môi, chân hơi lùi về phía sau, ánh mắt cảnh giác nhìn Naraku. Hiện tại nàng không còn đeo sợi chỉ đỏ, không còn gì để ngăn hấn giết chết nàng. Như vậy... như vậy... nên làm gì bây giờ??

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Inuyasha*] Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Tay Naraku càng lúc càng siết chặt khiến Yuri vô cùng khó thở, chỉ có thể hít vào nhưng không thể thở ra. Nàng khó chịu dùng tay bấu lấy tay hắn, trừng mắt nhìn Naraku.

“Hừ, giết một nhân loại cũng khiến ngươi chật vật như vậy sao? Chỉ là, ta nhắc nhở ngươi một chút, nàng là nhân loại, không phải yêu quái, dùng lực quá mạnh cũng đủ để giết chết nàng!” Kagura ở một bên làm khán giả cuối cùng cũng nhin không được liền lên tiếng.

Aki nghe thấy vậy cũng hoảng sợ quỳ xuống, vừa khóc vừa đập đầu liên hồi:

“Thành chủ đại nhân, xin ngài tha cho tiểu thư đi! Tiểu thư thật sự sắp chịu không nổi a!”

“...” Naraku từ đầu đến cuối vẫn im lặng không nói, hồng mâu nhìn thẳng vào khuôn mặt thanh tú hơi ửng hồng vì khó thở, mày hơi nhíu lại. Nữ nhân này, nếu giết ngay lúc này không phải là tổn hại rất lớn sao?

Vẫn chưa phải lúc.

Ngay lúc nàng cảm thấy bản thân sắp rơi vào hôn mê thì đột nhiên Naraku lại buông tay làm nàng mất thăng bằng ngã xuống đất. Yuri cả người run run, trán chảy đầy mồ hôi, tay không ngừng vuốt ngực thuận khí. Aki vội vàng chạy tới đỡ lấy nàng, lo lắng nhìn cô nàng:

“Tiểu thư, ngài không sao chứ? Có khó chịu chỗ nào không?”

Yuri mệt đến mức ngay cả nói cũng không ra hơi, chỉ lắc lắc đầu thay câu trả lời. Lúc này, một đám trùng độc từ bên ngoài từ bên ngoài bay đến bên cạnh Naraku, cũng không biết là bảo cái gì, nhưng vừa mới bay đi, Naraku cũng liền biến mất.

“Hừm, hấn lại đi xem nào nhiệt rồi!” Kagura hừ lạnh một tiếng, ưu nhã lấy lông vũ nhỏ cài trên đầu xuống, lông vũ lập tức biến lớn, nàng ta ngồi lên đó định bay đi thì lại bị Yuri gọi giật lại:

“Này! Đợi ta!” Hừ hừ, dám bỏ ta lại sao? Đâu có dễ dàng như vậy!

...

Naraku một thân áo lông trắng ẩn dưới hàng cây, ánh mắt lạnh lùng nhìn cảnh tượng trước mắt, khóe môi hơi nhếch lên quỷ dị.

Inuyasha, ta thật sự muốn xem, lần này ngài sẽ làm thế nào!

Dưới bầu trời đen kịt, nhóm người Inuyasha giương cung bạt kiếm trừng mắt nhìn quái vật cả người một màu tím to gấp trăm lần bọn họ – phân thân mới của Naraku, Goshinki. Thiết Toái Nha trong tay Inuyasha chỉ còn một nửa, uy lực không còn, lại bị Goshinki một chiêu đánh trọng thương nằm ngất dưới đất!

“Inuyasha...” Kagome vội vàng chạy đến lại bị Miroku giữ lại.

“Kagome, rất nguy hiểm!” Vừa dứt lời, Goshinki đột nhiên xuất hiện phía sau hát Miroku văng ra một trượng.

Goshinki rất hả dạ cười thật lớn nhìn Miroku. Lúc này lại vang lên tiếng hét của nữ nhân từ xa truyền tới:

“Kagome!!!”

“Hà?” Kagome giật mình quay lưng lại phía sau, may mắn tránh được tay của Goshinki đang lao tới, sợ hãi lùi về sau.

Yuri từ trên lông vũ của Kagura nhảy xuống, nhanh chóng chạy về phía Kagome. Lúc này, Goshinki mới để ý đến Yuri, nhìn chăm chăm vào nàng, giọng ồm ồm vang lên:

“Ngươi đi chung với Kagura? Là người của Naraku đại nhân sao?”

“Ta không phải người của hân!” Là bị bắt! Bị bắt mà!

“Hừ, bị bắt lại có thể chạy đến đây, không phải rất hoang đường à?” Goshinki gầm lớn một tiếng.

Yuri há hốc mồm nhìn yêu quái trước mặt, hân là thứ gì vậy? Có thể đọc được suy nghĩ của nàng sao? Khoan đã, trên lưng hân có hình con nhện, lẽ nào là phân thân mới của Naraku?

Không phải chứ? Kagura và Kanna rất đẹp, vì sao phân thân thứ ba này lại xấu xí như vậy? Thật buồn nôn!

“Nữ nhân to gan! Ngươi thế nhưng dám nói ta buồn nôn! Ta giết ngươi!” Bàn tay to lớn của Goshinki đánh xuống chỗ nàng, đập thật mạnh xuống. Lúc giờ lên, chỉ thấy phân đất bị đánh trúng sớm đã nát bấy, còn người lại chẳng thấy đâu.

“Quý Ngộ Tâm” Goshinki thả tay xuống, cả người run rẩy quay lại nhìn Naraku, mà trên tay hân... lại là nữ nhân đáng chết kia!

“Ngươi nhớ kỹ, về sau không cần động thủ với nàng ta” Naraku trầm giọng ra lệnh. Sau đó lại cúi xuống nhìn Yuri còn đang sợ hãi nhắm tịt mắt, hai tay không chút kiêng nể ôm lấy cổ hân.

Kagome và Sango khó hiểu nhìn Yuri, mấy hôm vừa rồi chưa từ đã biệt, rồi đi trong im lặng cũng thôi đi, vì sao hôm nay vừa xuất hiện đã ở trong lòng Naraku? Có thể nào...

Kagome nhìn Sango, Sango nhìn Kagome, hai người đồng loạt cười cười “vô tội”, xấu xa nhìn Yuri. Chỉ tội cho Inuyasha và Miroku bị trọng thương lại bị bỏ mặc một bên...

Goshinki đương nhiên thấy được suy nghĩ của hai người, lại bùng nổ gào lớn:

“Hoang đường! Nàng ta làm sao có thể là tình lữ của Naraku!?”

“... “ _ Yuri.

“... “ _ Naraku.

...

Naraku mang Yuri trở về thành, vừa về đến nơi đã mạnh mẽ ném nàng xuống đất xoay người bỏ đi. Yuri lồm cồm bò dậy định mắng hân, nhưng lại thôi. Dù gì cũng là nàng sai trước, tự tiện đòi đi theo Kagura...

Những ngày sau đó cũng không có thấy Naraku, nàng cũng nghe nói, sau khi rời đi Inuyasha đột nhiên biến thành yêu quái, đã giải quyết xong Goshinki và đang trên đường đi tìm cách sửa lại Thiết Toái Nha.

Yuri nhàm chán nằm bò ra bàn, tay không ngừng gõ gõ lên chén trà uể oải hỏi:

“Aki, thành chủ đại nhân của ngươi rốt cuộc đang ở đâu?”

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Inuyasha] Xuyên Qua Thành Phu Nhân Của Naraku* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Aki nhìn nàng, do dự một lúc lâu mới dám mở miệng nói:

“Có lẽ là bởi vì thành chủ đại nhân vẫn còn đang giận tiểu thư, không muốn gặp mặt tiểu thư...”

Yuri giật mình ngồi thẳng dậy, chậm rãi suy nghĩ. Lời Aki nói cũng rất có lý, có thể là hân vẫn đang giận nàng vì đã phá hỏng kế hoạch của hân, khiến hân vừa không giết được Inuyasha vừa mất một phân thân chỉ vì nàng đột nhiên xuất hiện xen vào. Nói sao thì nàng cũng có lỗi, mặc dù nhóm người của Inuyasha và Kagome vẫn còn sống là chuyện rất tốt với nàng, nhưng mà nàng cũng đang ăn nhờ ở đậu trong thành của hân, nàng trên danh nghĩa là con tin nhưng ngoại trừ lần trước hân giận dữ bóp cổ nàng vì nàng chọc giận hân ra thì hầu như Naraku cũng chưa từng tổn hại nàng, thậm chí còn cứu nàng một mạng. Nếu không phải lúc đó hân kịp thời ra tay, thì nàng thật sự bỏ mạng dưới tay của Quý Ngộ Tâm!

Về tình về lý, nàng cũng nên đi tìm hân nói một câu cảm tạ! Tiện thể hỏi hân một chút, khi nào thì mẹ nàng mới tỉnh lại?

Hân không đến tìm nàng, thì nàng đi tìm hân là được.

Yuri đột nhiên đứng dậy rồi đi làm Aki vô cùng ngạc nhiên, nhưng nhìn đến vẻ mặt vui vẻ của nàng lại im lặng không nói, trong lòng cũng tự hiểu, nhất

định là người nào đó muốn đi tìm thành chủ đại nhân rồi!

Muốn thu phục được một nam nhân, thì trước hết cần phải mua chuộc cái bao tử của hắn. Mặc dù Naraku không phải người nhưng hắn cũng là bán yêu, nhất định cũng có thể ăn được thức ăn của con người. Lần trước hắn không ăn có thể là vì tâm tình không tốt hoặc muốn giữ sĩ diện quá, nhưng lần này, nàng nhất định sẽ tìm đủ mọi cách dụ dỗ hắn ăn cho bằng được!

Nàng vừa bước vào phòng bếp, gia nhân đều hoảng sợ lui xuống, nhường lại phòng bếp cho nàng. Yuri nhìn một lượt xung quanh, thấy tất cả nguyên liệu đồ ăn đều phong phú, nhiều vô cùng nên rất thắc mắc, cả tòa thành này đều đã được kết giới của Naraku bao phủ, vì sao Aki và gia nhân trong thành lại không bị ảnh hưởng? Những thức ăn này từ đâu mà có?

Thế nhưng, nàng cũng không quá để ý chuyện này. Hiện tại bây giờ, quan trọng hơn hết là phải chú tâm vào “kế hoạch chinh phục bao tử Naraku đại nhân”!!!

Tay nghề của nàng tốt đến mức, chỉ vừa nấu xong món khai vị, Kagura đã xuất hiện muốn nếm thử một chút, sau đó còn nở nụ cười hiếm có nói một hôm nào đó muốn học cách nấu!

Aki đứng bên cạnh nàng liên tục vỗ tay ca ngợi, chỉ có thể nhìn mà không dám ăn. Bởi vì nàng khác với Kagura... Thân phận không giống, địa vị càng không giống, căn bản là không có gan đụng vào đồ ăn của thành chủ đại nhân...

Cách nghĩ của người phong kiến, đôi khi rất phức tạp!

Đến khi nấu xong thì trời cũng đã tối, nàng tiện thể mang đồ ăn dọn đến phòng Naraku ngồi chờ hắn.

Đặt đồ ăn xuống đất, cho mọi người lui hết ra ngoài, trong phòng tối không có lấy một ngọn nến, chỉ có một chút ánh sáng yếu ớt màu tím ở bên ngoài cửa sổ chiếu vào, Yuri lặng lẽ ngồi trước bàn ăn nhỏ quan sát xung quanh.

Phòng của Naraku không quá rộng cũng không quá nhỏ, trong phòng không có bày bất cứ thứ gì, trống không đến mức nàng nghĩ rằng trước đây vốn dĩ chẳng có ai ở căn phòng này...

Từ căn phòng này, nàng có thể cảm nhận được nỗi cô độc của hắn khi ngồi một mình ở đây. Nàng vẫn biết, hắn là một kẻ rất độc ác, rất tàn nhẫn, thế nhưng, hắn là một bán yêu. Dù là người hay yêu, hắn vẫn có trái tim của riêng hắn. Đã có trái tim thì nhất định sẽ có cảm xúc, chỉ là, hắn có thừa nhận cảm xúc ấy hay không thôi!

Ngồi nghĩ nghĩ một hồi, cuối cùng nàng cũng cảm thấy rất buồn ngủ nên trực tiếp nằm ra đất ngủ.

...

Đến gần nửa đêm cửa phòng mới mở ra, Naraku không nhanh không chậm bước vào. Nhìn đến tiểu nữ nhân đang nằm ngủ ngon lành trên nền nhà, lại nhìn đến bàn thức ăn nguội ngắt nhưng vẫn còn chút hương thơm quanh quẩn trong phòng, thoát nhìn rất ngon miệng... Hắn im lặng đến gần nàng, nhìn thật lâu không nói. Đám người Kagura, Kanna và Aki núp ở bên ngoài cửa xem lên thấy không có gì xảy ra liền chịu không nổi, Kagura dẫn đầu đi vào, tay cầm quạt phẩy phẩy, đôi môi mọng đỏ lại nhếch lên đầy mỉa mai:

“Naraku, này đó trên bàn là một tay nhân loại kia làm, ta đã nghiệm thử rồi, rất ngon. Nếu ngươi không ăn, liền nhường cho ta đi!” Nàng không có nói dối, đồ ăn của nhân loại kia làm thực sự rất ngon! Lần trước đồ đi bát cháo thực sự đã phí lắm rồi, nếu lần này cũng đồ luôn thì chi bằng để người khác ăn đi!

Naraku cũng không thèm quay lại nhìn, chỉ lạnh lùng phất tay một cái, một luồng kinh lực từ trong tay hắn mạnh mẽ đẩy Kagura văng ra ngoài, tiện thể đóng luôn cửa lại... Rất lâu sau mới chịu ngồi xuống, bàn tay nhợt nhạt lại không chút khuyết điểm cầm lấy đũa từ từ gắp thức ăn, sắc mặt âm trầm lắm lắm:

“Ta không có nói là không ăn!”

Naraku điềm đạm gắp từng món một bỏ vào miệng, sắc mặt cũng không có gì thay đổi, chỉ là chưa đến một canh giờ, thức ăn vốn rất nhiều ở trên bàn cuối cùng chỉ còn lại mấy cái đĩa trống không. Hắn vừa đặt đũa xuống đã thấy nàng hơi động, uể oải lấy tay dụi dụi mắt, tay còn lại ôm bụng từ từ ngồi dậy.

Yuri vừa nhìn thấy Naraku liền ngoác miệng cười ngây ngô, mắt mơ mơ màng màng nhìn hắn:

“Naraku, ngươi cuối cùng cũng trở về rồi”

Người nào đó lại nhìn sang thấy trên bàn toàn là đĩa, một chút thức ăn thừa lại cũng không có liền tỉnh ngủ, trợn mắt há mồm đứng bật dậy:

“Ngươi... ngươi một mình ăn hết cái chỗ này sao?!!!!” Không phải chứ? Lẽ nào yêu quái cũng không biết no là gì sao?

Naraku hơi nhú mày khó chịu:

“Ý ngươi là gì?” Nữ nhân này vì sao lại ồn ào như vậy? Vẫn là khi ngủ tốt hơn...

Yuri chán nản ngồi sụp xuống, mặt méo xệch, hai tay ôm bụng đáng thương hề hề nói:

“Người ta vẫn chưa có ăn tối... Người lại ăn hết mất rồi...”

“... “Vậy cuối cùng người muốn cái gì?

Yuri bĩu môi bày ra vẻ tức giận, nhưng sau đó lại đột nhiên chồm người tới, chớp chớp mắt vô tội nhìn Naraku:

“Đồ ăn không còn, đợi Aki làm thì rất lâu, chi bằng... chúng ta ra phố mua đồ ăn đi?”

“Người muốn ăn cái gì liền nói với Kagura thì được rồi” Naraku không do dự từ chối ý kiến của nàng. Nữ nhân này lắm trò như vậy, không có gì đảm bảo khi ra khỏi kết giới của hắn thì sẽ không bỏ trốn! Cho dù nẫu thân nàng còn đang trong tay hắn, nhưng vẫn có sợi chỉ đỏ bảo vệ, căn bản là không có giá trị lợi dụng...

“Kagura là yêu quái, không hiểu được thức ăn của con người, nhất định sẽ chọn rất qua loa. Người đừng lãng phí nữa, nhất định phải đi cho ta!” Nàng loạng choạng đứng dậy, tay mạnh mẽ kéo lấy áo hắn, rồi lại nhìn nhìn hắn một chút. Bây giờ nàng mới để ý, hắn không còn mặc bộ kimono tím như lúc trước mà là một bộ áo giáp lớn rất oai phong. Thế nhưng... nếu vác cái bộ dạng này ra đường thì khẳng định sẽ thành tâm điểm! Mà lỡ như hắn bị chọc giận, ra tay giết người thì nàng thật sự có chết vạn lần cũng không rửa sạch tội!

“À... trước khi đi, người làm ơn mặc y phục bình thường có được không?”

...

Ra khỏi thành Hitomi là đến một ngôi làng nhỏ khá náo nhiệt. Mặc dù bây giờ đã là nửa đêm nhưng vẫn rất náo nhiệt, tiếng nói ồn ào, người đi qua đi lại rất đông. Lần đầu tiên nhìn thấy đường phố thời cổ đại, những cửa hàng bán đầy những thứ mới lạ mà ở hiện đại không có, nàng chợt cảm thấy có một loại cảm giác rất ngọt ngào, rất hồi hộp.

Nàng kéo tay Naraku đi dọc khắp con phố, vừa thấy đồ ăn ngon liền mua sạch. Dù sao thì tiền này cũng là của thành chủ Kagewaki trước kia, nhiều không kể xiết, vì thế nàng cũng chẳng cần tiết kiệm làm gì.

Đi một hồi lại nhìn thấy một cửa tiệm bán trang sức rất tinh xảo, nhìn qua là biết hàng cao cấp khiến Yuri nhìn không được muốn ghé vào xem thử. Naraku đứng phía sau nhìn nàng hết sờ cái này lại mó cái kia, ánh mắt say mê, khuôn mặt rạng rỡ khiến hắn như rơi vào một ảo cảnh, trong tâm có một loại cảm xúc khó nói thành lời. Đột nhiên Yuri xoay người lại, tay chìa ra hai cái vòng cổ nhỏ có bằng bạc, một cái có mặt dây hình mặt trăng khuyết, còn một cái lại có mặt dây hình mặt trời được chế tác rất tinh tế.

Nàng nhe răng cười, để lộ hàm răng trắng đều tuyệt đẹp:

“Naraku, người xem, hai cái này nhìn thế nào?”

“... Nhàm chán...” Người nào đó cụp mắt xuống, khinh bỉ không thèm nhìn.

“Xi, còn bày đặt làm trò, lại gần đây!” Yuri bĩu môi, quay sang đưa tiền cho chủ tiệm rồi lại chủ động đến gần hắn, Naraku chau mày, theo bản năng lùi về phía sau lại bị nàng thô lỗ kéo lại, đeo chiếc vòng có hình mặt trăng lên cổ hắn, cái còn lại tự đeo lên cổ mình, xong xuôi liền cười hi hi với hắn:

“Naraku, đây chính là mối liên kết giữa chúng ta, bất kể là lý do gì, chỉ cần người lấy nó xuống, là xem như chúng ta không còn quan hệ với nhau! Người nhớ cho kỹ đó!”

Bạn đang đọc truyện *[Đông Nhân Imuyasha]* Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Từ hôm đó trở đi, nàng ở thành Hitomi càng có “quyền lực” hơn, ngay cả Kagura bình thường cũng không nặng lời, khinh bỉ nàng như khi trước. Naraku đối với nàng cũng dễ dãi hơn rất nhiều, một tháng sẽ đưa nàng ra ngoài ba, bốn lần, hay lúc muốn đều có thể đi, cũng có thể về nhà khi muốn. Chỉ có cái hầm dưới ở phía tây thành là không thể xuống. Còn mẹ nàng sau lần đi chơi đó khoảng một, hai ngày thì tỉnh dậy. Bởi vì Naraku dùng yêu lực nên mẹ nàng không vì “ngủ” quá nhiều ngày mà chết đói!

Thế nhưng... Mẹ lại cho rằng Naraku là bạn trai nàng... mọi chuyện càng lúc càng rắc rối!

...

Trong phòng, Yuri chán nản giấu mình trong chăn, vừa nhắm tịt mắt vừa cố gắng bịt tai thật chặt. Ở bên ngoài phòng lại không ngừng truyền tới tiếng cãi nhai của một người phụ nữ trung niên...

“Con gái lớn rồi, không nghe lời mẹ nữa rồi, hu hu...”

“Đã có bạn trai, lại còn là người giàu thế này, đẹp trai như vậy, phải lo mà giữ chứ...”

“Bây giờ là lúc nào rồi còn ngủ...”

...

Mẹ nàng là người rất tốt, mọi thứ đều làm đến hoàn hảo, chỉ có một khuyết điểm, đó là, luôn cần nhằn trong mọi thời điểm!!!!

“A...” Yuri thở dài một tiếng, hét hắt chặn lại vùi đầu vào gối, lăn qua lộn lại đến mức mặt mày đều choáng váng. Tính từ lúc ngủ dậy đến giờ cũng được ba tiếng rồi, vì sao mẹ vẫn chưa có ngủm a?

Đã bảo là, Naraku không phải bạn trai nàng cơ mà!!!

“KAGURA!!!!!!”

...

“Này, người thật sự không biết Naraku ở đâu thật sao?” Yuri âm ức cắn gối nhìn Kagura tay cầm quạt kiều ngạo che đi nửa khuôn mặt xinh đẹp.

“Nếu như biết, ta giấu người làm cái gì? Hôn nữa, tìm hấn có ích sao? Nếu muốn giải quyết giúp người, ngay từ đầu Naraku hấn nên nghĩ đến việc chối bỏ danh hiệu “bạn trai” người thì mẫu thân người sẽ không hiểu lầm như vậy đâu” Kagura nhếch miệng cười cười.

“Cái...”

“Suyt!” Nàng còn chưa nói hết đã bị Kagura ngăn lại, đẩy nàng nép sát vào tường. Còn đang hiểu gì thì đột nhiên thấy Kanna xuất hiện, cô bé hình như đang đi đâu đó...

“Đi theo” Kagura ngắn gọn ra lệnh.

Nàng cũng gật đầu đồng ý. Kanna vẫn luôn là người ở bên cạnh Naraku nhiều nhất, cũng là kẻ được hấn tín nhiệm nhất, chắc chắn cô ta biết chỗ của Naraku!

Nhưng vì sao đi lòng vòng một hồi, Kanna lại dừng trước cái hầm mà Naraku cấm?

Yuri nhú mày, cố gắng dõi theo từng cử động của Kanna. lát sau, Kanna quỳ xuống, nhẹ nhàng mở nắp hầm lên rồi bước xuống, từ dưới hầm truyền lên một loại mùi rất khó chịu khiến nàng nhin không được bật mũi lại, hoảng hốt quay sang nhìn Kagura.

Kagura không nhìn nàng, chỉ cụp mắt xuống, khoe môi cong lên kỳ dị:

“Hừ, bây giờ mới nhớ, đêm nay là đêm trăng non, thời điểm mà Naraku yếu nhất! Cơ hội tốt thế này mà bỏ qua thì còn đợi đến khi nào?”

“Khoan.. khoan đã! Kagura! Cô đi đâu vậy? Chuyện này rốt cuộc là sao?” Yuri vội vã đuổi theo sau. Đúng thật là, cái người này vì sao lại kì quái như vậy, chưa gì đã muốn bỏ người ta ở lại!

Thế nhưng... trong cái hầm đó rốt cuộc là cái gì?

Kagura vốn dĩ muốn chạy đi tìm nam nhân kia thương lượng vài chuyện, nhưng lại bị tiếng kêu phiền phức của nàng kéo lại, cuối cùng cũng phải dất theo...

Yuri im lặng ngồi phía sau Kagura, lặng lẽ nhìn những cảnh vật phía dưới. Một lúc lâu sau mới dám mở miệng lên tiếng:

“Kagura, vì sao đêm trăng non là khi Naraku yếu đuối nhất?”

“Bởi vì hấn là bán yêu, đêm nay hấn sẽ trở về nguyên dạng thật của hấn” Hình dạng thật của hấn, chính là “những thứ” mà bản thân Kagura nàng là một phân thân của hấn mà còn chẳng thể chấp nhận được! Huống gì là một nhân loại vẫn luôn bị vè ngoài của hấn mê hoặc!”

“Vậy... ở dưới hầm đó, là gì?” Đây chính là vấn đề mà nàng muốn hỏi nhất.

“Là Naraku”

“Cái gì? Nếu vậy, chúng ta mau quay lại đi! Ta muốn gặp hấn!” Nàng gấp gấp đứng bật dậy, Kagura vì sao lại cứ im lặng cái lúc cần chứ! Thật là, tốn thời gian quá!

“Ta khuyên người, không nên trở về đó nữa. Nể tình người đối tốt với ta, ta sẽ đưa người tới chỗ hấn, sau đó sẽ đưa mẹ người tới, các người tốt nhất hãy quay về đi! Naraku, cho dù bây giờ hấn tốt với người, nhưng bản chất của hấn vẫn không thay đổi, có những chuyện mà ngay cả người cũng không

ngờ được đâu!” Kagura xoay người lại, lấy tay nắm lấy tay nàng đầy thiện cảm.

Kagura vẫn luôn rất ghét nhân loại, luôn khinh bỉ, bài xích họ. Nhưng chỉ ngoại trừ cô bé này, từ đầu đến cuối, nàng rất thích, rất muốn bảo vệ Yuri!

Ở bên cạnh Naraku không tốt, vì sao người lại không nhận ra điều đó? Người còn lưu luyến cái gì? Hay là, nhận ra nhưng lại không muốn chấp nhận? Vì cái gì phải cố chấp như vậy?

Đi được một đoạn nữa thì nàng nhìn thấy trước mặt là một bãi cỏ rất lớn, phía dưới ... có 3 người đang đi.

Trong đó, nam nhân đi trước là cao nhất, hắn có một mái tóc bạc rất đẹp, trên người vận kimono trắng viền hoa anh đào, quanh thân tỏa ra một loại khí chất vương giả bức người khiến người khác phải kính nể, sợ hãi nhưng lại có một chút gì đó rất cô độc...

Bên cạnh hắn là một cô bé chỉ cao đến hông hắn, thoát nhìn có thể đoán là cỡ sáu, bảy tuổi và một tiểu yêu quái cả người xanh lè mặc một bộ kimono màu nâu đơn giản, tay nó cầm một cây trượng bằng gỗ có đính hai cái đầu rất kỳ quái.

Dường như nam nhân tóc bạc kia đã nhận thấy sự hiện diện của nàng và Kagura nên dừng lại, quay đầu nhìn.

Khoảnh khắc nhìn vào ánh mắt hắn, nàng dường như đã ngừng thở...

Không phải bởi vì sự mỹ lệ hoàn hảo của hắn...

Cũng chẳng phải là vì khí chất vương giả cao quý của hắn...

Mà là, ánh mắt sắc bén, thâm trầm sâu thẳm của hắn khiến cho nàng như bị cuốn vào đó, chẳng thể nào rời mắt...

Đến khi Kagura kéo nàng xuống, nàng mới giật mình “tỉnh lại”. Nàng cũng có thể nghe thấy giọng nói trầm ấm của hắn vang lên bên tai.

“Kagura, nhân loại đó là ai? Vì sao lại có mùi của Naraku?”

“Là bạn của Kagome, chúng ta không có quá nhiều thời gian để nói chuyện, ta vào thẳng vấn đề luôn. Ta muốn người giúp ta tiêu diệt Naraku, Sesshoumaru” Kagura nhìn mặt đáp. Mùi của Naraku, mùi của Naraku, lẽ nào cả đời hắn chỉ biết có ba từ đó thôi sao! Nếu không phải hắn ta có khả năng đối kháng với Naraku, nàng còn khách khí làm gì?

Yuri nghe đến đây thì không nhận được nữa, giậm chân nói lớn:

“Tiêu diệt Naraku? Kagura, cô nói vậy là ý gì?”

“Takahashi Yuri, lẽ nào người không hiểu sao? Naraku chẳng qua chỉ muốn lấy lòng tin của người, để người cam tâm tình nguyện ở lại làm con cò cho hắn! Cái hắn muốn, chính là Ngọc Tứ Hồn!” Nhắc đến Naraku, Kagura dường như chẳng còn bình tĩnh nữa, không kiêng nể dấy Yuri một cái như muốn trút hết tức giận. Nàng đã chịu quá nhiều, đã chịu quá đủ! Nàng là sứ giả của gió, nàng phải có được tự do!

Yuri bị Kagura đẩy cho đứng không vững, theo quán tính ngã về phía sau, mà phía sau, lại là Sesshoumaru...

Thế nên, Yuri hoa hoa lệ lệ ngã vào lòng mỡ yêu, khiến cho cả đám người một phen quạ bay đầy đầu.

“Người... người... người... nhân loại! Người thế nhưng dám phi lễ Sesshoumaru-sama!!!! Ta giết người!!!” Yêu đồng Jaken là người phản ứng đầu tiên, hắn không ngần ngại chĩa thẳng trượng gỗ vào mặt Yuri khiến nàng giật mình, càng lùi về phía sau, cũng có nghĩa là... càng lùi vào lòng Sesshoumaru...

“Sesshoumaru đại nhân... Tỷ tỷ” Cô bé Rin cũng một phen hết vía, mắt chữ A miệng chữ O nhìn hai người.

Còn Kagura lại có một loại cảm giác lạnh sống lưng...

“Người, rút ra” Sesshoumaru ánh mắt lạnh đến cực điểm, sát khí quanh thân càng nồng đậm, tay cũng tiện thể hất Yuri ra.

Yuri bị hất ra đất, lại còn dùng lực rất mạnh, nàng khó khăn bò dậy, hai tay xoa xoa những chỗ bị đau, sau đó cũng tiện tay tháo giày, trực tiếp... ném về phía Sesshoumaru...

Một tiếng động vang lên, chiếc giày lại hoa hoa lệ lệ giống chủ nhân bỏ thẳng lên đầu Sesshoumaru...

Không khí xung quanh ngừng trệ...

...

Naraku mặt mũi đầy mồ hôi chăm chú nhìn vào gương trên tay Kanna, nhìn đến cảnh tượng vừa rồi, trên khuôn mặt đượm chút mệt mỏi xen lẫn nguy hiểm hiện lên ý cười, rõ đến mức ngay cả Kanna cũng nhận ra điều đó!

“Yuri tiểu thư thật quá dũng cảm...”

“Cho nên, mới là quân cờ tốt nhất...” Naraku cụp mắt xuống, không muốn nhìn nữa.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Inuyasha*] Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12

Chiếc giày nhỏ xinh của người nào đó rơi xuống, ngay lúc đó, một quang tiên vừa dài vừa phát ra ánh sáng xanh phóng về phía Yuri. Kagura vội vã ôm lấy nàng nhảy sang một bên né đi. Đừng đùa chứ, Yuri dù sao cũng là nhân loại, nếu như cái thứ vũ khí này đánh vào người không tan xác mới lạ!

“Nữ nhân, người... người quá vô lễ! Người thế nhưng dám... dám ném thứ bắn thủ đó vào người Sesshoumaru – sama!” Jaken đứng một bên nhảy nhót liên hồi, chỉ hận không thể tiến lên đốt nàng thành tro!

“Các người đắc tội ta trước, vậy mà còn dám nói hay sao!” Nàng đâu có tự nhiên mà ném giày vào người hắn chứ! Nàng bình thường cứ xem như là rất tùy hứng, nhưng cũng chưa đến mức hành xử như vậy!

“Sesshoumaru – sama, người tha cho ti ti được không? Ty ấy là con người, sẽ không chịu được mất!” Vẫn là Rin tốt bụng hiền lành hiểu chuyện lên tiếng, đứng về phía nàng.

Rin ngẩng đầu, đôi mắt xoe tròn ngây ngô xen lẫn một tia cầu xin nhìn Sesshoumaru, bộ dáng đáng yêu đến mức ngay cả nàng cũng phải xiêu lòng.

Sesshoumaru không nói gì, ánh mắt vẫn rực lửa giận nhìn nàng, bán nguyệt giữa trán càng trở nên điểm lệ lạ thường, chỉ vài giây sau đó, hắn vẫn nâng tay, quang tiên vẫn lạnh lùng lao về phía nàng. Nhưng lần này, nàng không đợi Kagura ra tay đã nhanh gọn cúi đầu xuống né đi, sau đó dùng chiếc giày còn lại ném thẳng vào đầu Sesshoumaru!

“Người đừng có ức hiếp người quá đáng!” Yuri giận dữ hét lên.

Sesshoumaru dường như chẳng thể ngờ được nàng sẽ phản ứng như vậy, thế nên ngay cả một chút đề phòng cũng không có, khuôn mặt thanh tú trực tiếp hứng trọn chiếc giày xinh đẹp của nàng.

Kagura nhìn tình cảnh trước mắt nhìn không được nữa, yếu điệu dùng quạt che miệng cười. Tiểu nha đầu này thật có dũng khí, ngay cả Naraku lợi hại như vậy cũng phải kiêng nể tên khuyển yêu này ba phần, vậy mà nàng lại hai lần ném giày vào người hắn!

Sesshoumaru cho dù là người bình tĩnh điềm đạm cũng không thể chịu đựng nổi sự sỉ nhục nhiều đến như vậy, rốt cục quyết định thu lại quang tiên, trực tiếp rút Thiên Sinh Nha phi thân tới. Yuri hoảng hốt la lên một tiếng, theo bản năng nhắm tịt mắt lại.

Đúng lúc đó, một đám yêu quái không biết từ đâu xuất hiện chặn lại Thiên Sinh Nha của Sesshoumaru, nhân lúc đó, Kagura nhanh chóng ôm lấy Yuri, kéo lên chiếc lông vũ đã biến lớn trước mặt, bỏ lại tiếng la hét í ới của Jaken, thông thả rời đi, thẳng về hướng thành Hitomi.

Yuri ngồi trên lông vũ không ngừng thở dốc, lấy tay vuốt vuốt ngực cho thuận khí rồi lại quay sang cười cười nhìn Kagura:

“May là có đám yêu quái đó đến cứu, nếu không ta thật sự sẽ chết mất! Nguy hiểm quá! Nguy hiểm quá mức!”

“Hừ! Naraku vẫn phái yêu quái đến cứu chúng ta, như vậy hắn là vẫn chưa biết chuyện ta trốn đi, vẫn là nên quay về thì hơn” Kagura lạnh lùng hừ một tiếng, quay đi không thèm nhìn nàng. Nếu không phải tại người, chúng ta sao phải rút lui thảm bại như thế này??

“Tại người không đứng lại đi tìm hắn mà” Nàng bĩu môi tỏ vẻ khó chịu.

“Là ai đòi đi theo ta!!!!”

“.. Hừ!”

...

Về đến thành Hitomi, nàng ngáp ngáp dài trở về phòng thay đồ, sau đó đi ra ngoài dạo một chút. Nàng cứ đi như vậy, không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại đi đến trước cái hầm bí mật dưới đất mà Naraku trước đây đã từng cấm. Nghĩ nghĩ một chút, cuối cùng nàng cũng tò mò muốn mở ra xem thử, chỉ xem một chút thôi, nhất định sẽ không sao... chỉ một chút xiu thôi...

Yuri ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng mở nắp, từ phía dưới lại truyền ra một mùi rất khó chịu, nàng định đóng lại thì bị một đồng xúc tua từ trong hầm vươn lên, mạnh mẽ quán chặt lấy eo nàng kéo xuống.

Vừa nhìn thấy cảnh tượng bên trong, nàng cảm giác muốn nôn nhưng lại nôn không được!

Khắp nơi đều là những “cục thịt” lớn nhỏ khác nhau, còn có những cục u nổi lên nhìn rất ghê tởm. Yuri còn đang hoang mang vùng vẫy muốn thoát lại nhìn thấy trước mặt là cái đầu của Naraku ở trên một đồng xúc tua đen xì. Khuôn mặt hắn nhợt nhạt, khác hẳn với mọi ngày.

Khi xúc tua kéo nàng đến trước mặt hắn, Naraku mới lạnh lùng mở miệng:

“Ngươi, vì sao lại chạy đến đây? Không phải đã dặn không được đến gần rồi sao?”

“Ta... ừc, ta chẳng qua... chỉ là tò mò..A ~! Ngươi... Naraku, nhẹ tay chút! Nhẹ tay chút! Xúc tua của ngươi sắp bẻ gãy eo ta rồi!” Yuri lấp ba lấp bắp không nói nên lời, chẳng hiểu sao nàng càng nói thì xúc tua càng siết chặt, khiến nàng chịu không nổi đành phải kêu lên.

Naraku nhú mày nhìn nàng, nhưng cũng chú ý giảm lực đạo. Dừng một chốc lát, hắn nhắm mắt lại nhếch miệng cười quỷ dị:

“Thế nào? Đây chính là hình dáng thật của ta, ngươi có cảm thấy kinh tởm không? Có phải hay không rất muốn trốn đi?”

Nàng kinh ngạc nhìn hắn, há mồm không nói gì.

Naraku trong bộ dáng này thật... quá ghê tởm nhưng mà, hắn vừa rồi còn cứu mạng nàng, lại đối xử với nàng rất tốt. Nàng ở lại cũng chẳng phải vì bộ dáng đẹp trai của hắn lúc ở hình dáng con người mà là vì cảm thấy, ở đây rất tốt, rất vui vẻ, lại rất thoải mái mà thôi. Nếu là như vậy, vì sao phải ghét hắn ở hình dáng này? Chẳng có lý do gì!

“Naraku” Yuri cố gắng vươn tay, ngón tay khe khẽ chạm vào khuôn mặt hắn, dịu dàng lau đi những giọt mồ hôi trên mặt hắn, dè dặt nói “Ta ngay từ đầu đã biết ngươi chính là tổ hợp từ rất nhiều yêu quái, nếu như từ đầu ghét ngươi, ghê tởm ngươi, thì sẽ không trở lại đây. Không phải sao? Hơn nữa, ngươi vừa rồi còn cứu ta, ta có tư cách gì để ghét ngươi?”

Naraku chậm rãi mở mắt nhìn nàng, đôi hồng mâu dưới màn đêm càng sáng rực lạ kỳ.

Câu nói này của nàng khiến hắn có thể cảm nhận được một cỗ ám áp, khiến hắn như được an ủi, quan tâm...

“Naraku, ta không ghét ngươi. Không nên so sánh ta với người khác” Nàng cười cười, vỗ nhẹ lên má hắn “À, thả ta xuống được không? Ta thực mệt, muốn ngủ một chút... Lúc này đã xảy ra một số chuyện”

“Một ngày nào đó ngươi nhất định sẽ hối hận với những gì đã nói”

Naraku từ từ đặt nàng xuống đất, định nói thêm gì đó nhưng vừa cúi xuống đã thấy người nào đó dựa vào đồng xúc tua phía dưới đầu hắn ngủ ngon lành. Ngon đến mức, trên khóe môi của nàng còn hơi cong lên mỉm cười, hơi thở đều đều không chút rối loạn.

Kanna lúc này mới xuất hiện, nhẹ nhàng đến gần nàng, chăm chú nhìn một chút, sau đó điềm đạm nhìn Naraku:

“Xem ra việc giáp mặt với Sesshoumaru đã khiến nàng tổn rất nhiều sức lực”

“Ngươi đi gọi Kagura đến đây”

...

Sáng hôm sau, khi nàng tỉnh lại thì đã thấy đang nằm trong phòng của Naraku, còn đang nằm trên đùi hắn. Naraku vốn dĩ đang ngắm nhìn ngọc Tứ Hồn suy nghĩ điều gì đó, thấy nàng tỉnh dậy lại cất vào, thanh âm trầm trầm vang lên:

“Tỉnh rồi sao?”

“Ừm...” Yuri lười biếng gật đầu, ngáp một cái thật dài rồi dụi dụi mặt vào cái áo lông mềm mại mà Naraku vẫn thường mặc đang dùng làm chăn cho nàng. Phải công nhận là cái áo này rất dễ chịu...

“Naraku... Tặng ta cái áo này, có được không?” Nàng chớp chớp mắt nhìn Naraku, bày ra một bộ dáng tiểu bạch thỏ đáng yêu nhìn hắn.

Naraku mặt không biến sắc nhìn nàng, sau đó lại quay đi, dứt khoát đáp:

“Không”

“Vì sao thế? Ngươi chẳng phải đang là thành chủ sao? Chỉ một cái áo lông cũng tiếc rẻ?” Nàng ngồi bật dậy chống hông nhìn hắn.

“Không hợp với ngươi” Naraku đứng dậy bỏ ra ngoài, bỏ lại nàng một mình trong phòng hạm hực trút giận lên tấm tatami.

Nhưng đến buổi chiều ngày hôm đó, Kanna lại mang đến cho nàng một cái áo y như thế, chỉ là, không có cái đầu khi đáng sợ như cái kia...

Nàng cầm cái áo nhìn một lúc, sau đó ôm vào lòng dụi dụi, trong lòng rộn ràng không thôi. Ha ha, thì ra, Naraku cũng thật chu đáo!

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Inuyasha] Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13

Nàng đang ăn tối cùng Naraku thì mẹ chạy vào, có chút lo lắng nhìn nàng hỏi:

“Yuri, con có thấy Kagura đâu không? Cả ngày hôm nay đều không thấy cô ấy, mẹ còn đang định nhờ cô ấy vài việc!”

“Hà? Không thấy Kagura?” Nàng đặt đũa xuống, quay sang nhìn mẹ ra hiệu ý muốn nói chuyện riêng với Naraku, mẹ nàng cũng rất hiểu ý, cười cười nhìn nàng rồi đóng cửa phòng lại.

Đến khi không còn nghe thấy bước chân của mẹ nữa, nàng mới dụi dụi mặt vào vai Naraku vẫn đang chăm chú ăn tối, chu miệng nói:

“Naraku, không phải là người giết Kagura rồi chứ? Nói sao thì cô ấy đã cứu ta một mạng...”

“Chưa chết” Naraku hơi trầm giọng đáp lại nàng.

“Vậy, Naraku đại nhân, người đã giấu Kagura tỳ tỳ ở đâu?” Nàng đã từng nhìn thấy Naraku đối xử tàn nhẫn với Kagura, lần trước chỉ là hơi động chạm vào trái tim của Kagura, lần này hẳn là hẳn đã biết Kagura định tìm Sesshoumaru giúp đỡ, chắc chắn sẽ không bỏ qua!

‘Cạch’ một tiếng, Naraku lạnh lùng đặt đũa xuống bàn, dường như đã sắp mất kiên nhẫn quay sang nhìn nàng, đôi đồng tử đỏ rực như máu lại điểm lệ chết người:

“Takahashi Yuri, không cần quá phận”

Yuri nín thở, vẫn cứng đầu lí nhí nói:

“Kagura là gió, gió phải được tự do, người không hiểu sao?”

“...”

“Naraku, đôi lúc không thể quá tàn nhẫn, nếu không sẽ gặp quả báo đó!” Nàng mất kiên nhẫn đứng dậy, dứt khoát ra khỏi phòng đi tìm Kagura.

Naraku tâm tình bất định nhìn bóng dáng nhỏ nhắn dần khuất đi, khóe môi bất giác cong lên một độ cung dọa người.

Gió phải được tự do? Kagura là phân thân của hắn, không phải là một con gió. Cho dù là sứ giả của gió thì cũng không thể nói muốn tự do thì liền có thể tự do!

Trong thế giới này, sẽ không có chuyện dễ dàng như vậy...

...

Yuri khoác trên người áo lông Naraku tặng đi khắp cả tòa thành, đêm ở đây rất lạnh, ngay cả khi đã khoác áo lông, nàng vẫn bị gió đêm làm cho ho khan không ngừng.

Trong phòng tối, Naraku im lặng nhìn tiểu nữ nhân một thân áo lông tay cầm nến vừa ho vừa đi đi lại lại khắp nơi trong gương của Kanna. Kanna cũng nhìn Yuri trong gương, lúc lâu mới nhẹ nhàng lên tiếng:

“Thật sự không để tâm đến sao?”

“Kanna, từ khi nào người cũng quan tâm đến nàng ta?” Naraku không trả lời câu hỏi của Kanna, chỉ đáp lại bằng một ánh mắt sắc lạnh.

“Naraku, nhân loại trúng gió sẽ đổ bệnh”

...

“Cái tòa thành này xây to như vậy để làm quái gì vậy! Có mong người nào ở đâu chứ! Rốt cuộc là thằng nào ăn no rừng mỡ quá vậy!!” Nàng bực bội giật cái áo lông ném xuống đất, cảm thấy chưa hả dạ con đập đập lên vài cái, tức giận hét lớn.

Nàng đã tìm hết tất cả các phòng trong thành rồi, một căn cũng không chứa, nhưng vì sao vẫn chưa tìm thấy Kagura??? Hay là, trong thành còn có mật đạo?!

Mật đạo! Đúng vậy! Căn hầm kia, nàng vẫn chưa xuống tìm!

Kagura ở trong hầm tối, hai tay đều bị xích sắt trói lại, xung quanh còn có những đốm lửa xanh bao quanh phong ấn, căn bản là cự quỹ cũng không nổi, chỉ có thể lăm bằm chửi rủa Naraku. Nàng đã bị nhốt ở đây hơn một ngày một đêm rồi, cảm giác bị trói buộc ngồi yên một chỗ, quả nhiên không dễ chịu chút nào. Naraku hẳn cũng quá thâm hiểm, không trực tiếp dùng trái tim uy hiếp mà lại dùng thứ mà nàng khao khát nhất, chính là tự do để trừng phạt nàng!

“Hừ, Naraku, tốt nhất là ngươi đừng bao giờ thả ta ra! Nếu không chuyện đầu tiên mà ta làm, chính là giết chết ngươi!”

Kagura mệt mỏi nhắm mắt lại. Ngay lúc này, từ phía trên lại hé ra một chút ánh sáng làm nàng hơi chói mắt nhú mày, tiếp đó lại nghe thấy tiếng gọi lạnh lẽo của người nào đó.

“Kagura, ngươi không sao chứ? Khụ khụ...” Yuri lo lắng nhìn Kagura từ trên xuống dưới rồi cau mày nhìn vào mấy đốm lửa xanh “Cái thứ này là gì vậy?”

“Chỉ xích sắt thôi sẽ không đủ để khống chế ta, đốm lửa xanh chính là thứ mà Naraku dùng để khống chế ta. Ngươi là con người, đừng có đụng vào!” Nhìn thấy nàng tò mò muốn chạm vào đốm lửa, Kagura vội vàng gạt lên. Đốm lửa này rất lợi hại, có khả năng khống chế yêu quái, uy lực rất mạnh, nếu như con người đụng vào chỉ sợ không tàn cũng thành phế!

“Naraku chết tiệt! Cái đồ ôn thần nhà hắn! Bà đây tốn sức tìm cả buổi... khụ khụ... cuối cùng tìm thấy rồi lại chẳng thể làm gì! Đáng ghét!” Thảo nào, nhìn thấy nàng đi tìm hắn cũng không ngăn cản, hóa ra là đã lường trước mọi chuyện, dù có tìm thấy người thì cũng sẽ chẳng thể cứu được! Đáng chết Naraku!

“Này, ngươi đã đi khắp nơi với cái bộ dạng này sao? Ngươi không lạnh à?” Gió về đêm vốn đã rất lạnh, lại thêm kết giới của Naraku thì càng dễ bệnh hơn. Mà nha đầu trước mặt Kagura rõ ràng chỉ mặc một bộ áo kimono mỏng tang, chân lại không mang tất. Như vậy mà vẫn có thể đi được sao?

“Khụ khụ, sao không! Vốn dĩ ta có mang theo áo lông nữa, nhưng lúc này giận quá nên quăng rồi... Khụ khụ” Nàng ngồi thụp xuống che miệng ho liên tục. Ho nhiều như thế này, xem ra đã nhiễm bệnh rồi!

“Cái đồ ngu ngốc nhà ngươi! Mau cút đi! Nếu còn ở đây sẽ không xong đâu!”

“Khụ khụ... ta không có yếu vậy đâu!” Nàng ngang bướng cãi lại, mặc kệ ánh mắt cảnh cáo của Kagura, Yuri thản nhiên ngồi xuống bên cạnh dựa vào tường ngủ trong lúc đợi Naraku mò đến.

“Này...”

Đến gần nửa đêm, khi Yuri đã hoàn toàn chìm vào giấc ngủ sâu, Naraku đột ngột xuất hiện trong hầm tối. Kagura đang nghỉ ngơi thì bị tiếng động của hắn đánh thức. Kagura trừng mắt nhìn Naraku. Naraku lạnh như băng bé Yuri vẫn đang ngủ ngon lành từ dưới nền đất lên, sau đó phát tay, đốm lửa và dây xích trói Kagura đều biến mất, Kagura vô lực ngã ra đất, hướng Naraku gần giọng:

“Ý gì?”

“Mang Kikyo đến đây hoặc là nhận phạt” Naraku hờ hững ra lệnh, sau đó bé Yuri rời đi. Càng ở chỗ này, bệnh càng nặng thêm.

“Cái gì?” Sẽ không phải là vì hắn đang tức giận nàng làm tiểu nha đầu kia bị bệnh chứ? Cái quái gì? Là Yuri nàng ta tự nguyện đi tìm cơ mà!

...

Để tránh ồn ào phiền phức, Naraku tạm thời giấu nhem chuyện Yuri bị bệnh với mẹ nàng, dùng roi gỗ để thay thế Yuri thật.

Nhìn nàng nằm trong chăn khuôn mặt đỏ ửng vì con sốt, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi tuôn ra không ngừng, hắn càng cảm thấy tức giận, rất khó chịu!

Nữ nhân này, luôn nghĩ cho người khác lại quên mất bản thân mình!

Nhân loại chính là sinh vật có tình cảm, bởi vì tình cảm nên chỉ biết quan tâm đến người khác, lại quên mất chính bản thân mình! Đây chính là thứ mà Naraku luôn khinh thường, không quan tâm tới. Nhưng vì sao khi thấy nàng quan tâm đến người khác, hắn lại thấy thực khó chịu, cảm giác chán ghét Kagura càng nhiều hơn...

Đây gọi là ghen tị sao?

Hừ, nực cười! Hắn làm sao có thể vì chuyện con con này mà ghen tị với Kagura? Chắc chắn là do Nhện Quỷ quấy rối hắn!

Phải nhanh nhanh tìm cách loại bỏ trái tim này ra, càng để lâu sẽ càng nguy hiểm!

“Naraku, tìm ta?” Kikyo ngồi ở trên cành cây, sắc mặt nhợt nhạt nhìn xuống Kagura.

“Đúng vậy” Kagura hơi thấp giọng, dù gì đối với Kikyo, nàng cũng chưa đủ khả năng để đối kháng, hơn nữa Kikyo là đại vu nữ có linh lực rất mạnh, nàng căn bản không phải đối thủ của nàng ta, không cần chuốc họa vào thân làm gì.

“Làm sao? Lần này là vì cái gì? Ngọc Tứ Hồn?” Kikyo khinh bỉ nở nụ cười, chỉ cần nghĩ đến Naraku, nàng đã muốn nôn! Loại bán yêu dơ bẩn này, rốt

cuộc là đang mưu tính cái gì?

“Người của hắn bị bệnh, muốn mời vu nữ đại nhân người tới chăm sóc” Kagura ngắn gọn đáp.

“Người của Naraku?”

“Vu nữ đại nhân, chẳng phải chỉ cần đến đó xem thì sẽ biết sao?” Kagura mất kiên nhẫn đi trước dẫn đường. Đối mặt với Kikyo, nàng thật sự cảm thấy vô cùng áp bức xen lẫn sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Imuyasha] Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Kikyo từ xa đi tới đã nghe phía bên trong phòng, nơi có người gọi là “bệnh nhân” mà nàng sắp chạm mặt ở truyền ra tiếng la hét. Trên khuôn mặt nhợt nhạt lạnh lùng toát ra hân ý cùng nghi vấn, tiếng la hét này rõ ràng là của nữ nhân, hơn nữa... cũng phải là kiều la hét để cầu cứu, mà là trách mắng!?

Kagura đi phía trước dùng quạt che lại nửa khuôn mặt, nở nụ cười mờ ám nhìn Kikyo.

Đến trước căn phòng, Kagura tùy tay đẩy cửa ra, định thông báo một tiếng cho có lệ lại bị cảnh tượng trước mắt dọa cho một phen khiếp vía, ngay cả Kikyo đứng phía sau nhìn thấy cũng sững sốt há hốc mồm.

Hiện tại ở trong phòng, Yuri mặt đỏ ửng vì con sốt nằm trong lòng Naraku, tay nắm chặt lấy lọn tóc hơi xoắn xoắn của hắn, môi hơi mím lại vẻ giận dữ, còn Naraku một tay ôm lấy nàng, một tay đang cầm khăn ướt định đặt lên trán nàng.

Naraku đen mặt nhìn Kagura, lại trừng mắt nhìn Kikyo.

Rất tốt, hai kẻ này nhất định sẽ nghĩ lung tung...

Kikyo nhẹ nhàng đẩy Kagura sang một bên, liếc mắt nhìn Yuri rồi lại quay sang nhìn Naraku cười lạnh:

“Vẫn nghe nói dạo gần đây Naraku người có tình lữ, nhưng vạn vạn không ngờ tới, tình lữ của người lại là nhân loại. Naraku, sự thay đổi của người khiến ta khiến ta rất vui mừng”

Naraku không nói gì, chỉ là toàn thân lại không ngừng tỏa ra sát khí nồng đậm. Yuri chớp chớp mắt nhìn nữ nhân mặc y phục vu nữ màu đỏ trước mặt, dè dặt hỏi:

“Cho hỏi một chút, chị là tình nhân cũ của Naraku sao?”

Khuôn mặt lãnh diễm này của đối phương khiến nàng rất hoảng sợ nha, nếu là kẻ địch thì sao có thể đến tận đây kiểm chuyện được? Như vậy chỉ có thể là tình nhân cũ!

Căn phòng im bất không ai dám lên tiếng.

Không khí căng thẳng khiến nàng cũng căng thẳng theo, cuối cùng nhịn không được lên tiếng trước:

“Đừng hiểu lầm, tôi chỉ đang đòi nợ hắn thôi! Không có ý gì đâu...”

“Phụt...! Takahashi tiểu thư, người thực sự rất đáng yêu! Ha ha.. ha ha!” Kagura ôm bụng lăn ra đất cười to. Yuri này không những bị sốt mà thần kinh còn có vấn đề nữa! Ha ha ~ Người yêu cũ lại có thể nhìn nhau kiểu đó sao?

Kikyo chán nản che mặt, lát sau tiến đến gần Yuri, chậm rãi ngồi xổm xuống quan sát nàng, lạnh lẽo nhận xét. Tiểu nha đầu này nhìn qua rất khả ái, rất ngây thơ, người như thế này vì sao lại ở bên cạnh cái tên bán yêu dơ bẩn này? Nhưng càng khiến nàng không hiểu đó là, Naraku trước nay đều rất chán ghét nhân loại lại vì chút bệnh con con của tiểu nha đầu mà gọi nàng tới? Nếu xem nàng như quân cờ, vậy thì cần gì phải nhiệt tình như vậy? Naraku rốt cuộc đang mưu tính cái gì?

“Tiểu nha đầu, ta không phải tình nhân cũ gì cả, người vì sao lại ở đây?” Kikyo nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt mịn màng của nàng.

“Ta đáng lẽ nên theo Kagome, thế nhưng vì một số chuyện, kể ra rất dài nên ta phải ở lại đây” Cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn tay của Kikyo khiến toàn thân nàng khẽ run lên, trong vô thức lùi vào trong lòng Naraku, muốn tránh né bàn tay của Kikyo.

Kikyo hơi sững người, sau đó cup mắt thu tay lại. Nàng vốn là người đã chết, năm mươi năm trước sớm đã bị hỏa thiêu cùng Ngọc Tứ Hồn, thân thể bây giờ đều là làm từ bùn đất và linh hồn, hàng ngày đều duy trì sự sống bằng cách dùng trùng từ hồn đi khắp nơi thu thập linh hồn bồi dưỡng thân thể nàng.

Nếu không có những linh hồn ấy, nàng sẽ vô lực, rồi tan thành tro bụi. Vì thế mà nàng không có hơi ấm. Xem ra đã dọa cho cô bé sợ rồi...

“Kikyo, chữa cho nàng rồi nhanh chóng rời đi. Thật chóng mặt” Naraku không chút khách khí hạ lệnh. Nữ nhân này vì sao cứ nhìn chăm chăm Yuri bằng ánh mắt như vậy? Đó chính là loại ánh mắt thương cảm, chính là thứ mà Naraku hận cả đời này chán ghét nhất!

“Ta không phải thuộc hạ của ngươi. Đừng ở đây lớn giọng với ta” Kikyo lạnh lẽo liếc Naraku, sau đó xoay người đỡ lấy Yuri, Yuri cũng theo quán tính ôm lấy Kikyo, chớp mắt không hiểu đại vu nữ xinh đẹp mỹ lệ này muốn làm cái gì?

“Naraku, cô bé hiện tại đang bệnh, ở cùng ngươi không tiện” Kikyo kiên định đứng dậy, trên tay bế nàng, nhanh chóng rời khỏi thành Hitomi.

Naraku dựa người bên cửa sổ, vẫn như mọi lần im lặng lấy ngọc Tứ Hồn ra ngắm nhìn. Viên ngọc đã gần nguyên vẹn, chỉ còn thiếu vài mảnh, nhưng rất nhanh hẳn sẽ lấy được, thậm chí là chẳng cần tốn sức.

Kikyo nói không sai, trên người Takahashi Yuri mang bệnh, ở lại trong thành có kết giới cực độc của tà khí bán yêu trên người hẳn là không tốt, tạm thời để nàng rời đi, sau khi khỏi bệnh sẽ lấy lại. Hơn nữa, để nàng không tốt, sẽ ảnh hưởng tới kế hoạch của hắn.

Nàng được Kikyo đưa đến một ngôi làng nhỏ, ở đây có rất nhiều người bị thương... Không bị chảy máu thì cũng là nằm la liệt một chỗ. Trên người họ đều mặc khinh giáp, lẽ nào là những người từ chiến trường trở về sao?

Nàng chợt nhớ ra, ở đây là thời chiến, khắp nơi đều có chiến tranh khói lửa. Xem ra, nàng vô tình ở lại thành Hitomi thực sự là chuyện tốt. Nếu không, chỉ sợ tính hậu đậu không hiểu sự đời của nàng sẽ hại chết nàng a!

Đám người bị thương nhìn thấy Kikyo liền mừng rỡ chào đón, tung hô đến mức nàng hoa cả mắt. Sao thế nhỉ? Vì sao càng lúc càng cảm thấy mọi thứ mờ nhạt nhỉ? Kikyo...

Khi ta tỉnh lại thì nhìn thấy Kikyo đang lo lắng nhìn ta, vừa mở mắt đã nghe được thanh âm dịu dàng lại có chút âm vang của Kikyo:

“Muội muội thấy trong người thế nào?”

Ta dụi dụi mắt, ngoác miệng cười cười lấy lệ:

“Ừm, đã khỏe hơn rất nhiều...”

“Hôm qua ngươi đột nhiên ngất xỉu làm ta rất lo lắng...” Kikyo đỡ nàng ngồi dậy, chu đáo vén vài sợi tóc lòa xòa trước mặt nàng ra sau tai.

“Ngất xỉu sao?” Thực quái dị, nàng chẳng qua là trúng gió nên mới bị cảm lạnh, vì sao lại ngất xỉu? Nặng đến vậy sao?

“Không có gì nghiêm trọng, chỉ là thân thể muội đang bệnh, khả năng tinh lọc trong người cũng yếu đi, nên tà khí của Naraku mới nhiễm vào người, từ đó sinh ra một môi quá độ...”

“Khả năng tinh lọc? Đó là cái thứ gì vậy...” Nàng nhíu nhíu mày, khó hiểu nhìn Kikyo.

“Nhân loại bình thường ở gần kết giới của Naraku đều tan thành tro bụi, mà muội thậm chí còn ở đó lâu như vậy mà không cảm thấy bất bình thường sao?”

Yuri lắc đầu:

“Không có. Nhưng mà, nếu như lời ngươi nói, thì chẳng phải người trong thành đều chết hết sao? Không phải trong thành vẫn có người sao?”

“Ha, tiểu muội muội, đó chẳng qua chỉ là con rối mà thôi. Người thật, sớm đã chỉ còn là bộ xương khô rồi”

“Cái gì...” Vậy, Aki của nàng... Aki cũng là con rối sao? Không phải thế, tay Aki rất ấm áp, không phải con rối!

Nhìn thấy vẻ mặt hoảng loạn của nàng, Kikyo chán nản thở dài một tiếng:

“Ta không hiểu tại sao trong người muội lại có cái năng lực đó, nhưng đây là chuyện tốt, muội có khả năng trở thành một vu nữ... Có muốn theo ta làm vu nữ không?”

“Có thể là di truyền sao? Nghe mẹ nói, trước đây trong dòng họ nhà tôi cũng có người làm pháp sư... Người đó còn để lại một cái sợi chỉ đỏ có khả năng tạo ra kết giới ngăn cản yêu quái, chỉ cần bắt cứ ai có ý đồ xấu, đều sẽ không thể tiếp cận...” Yuri ngẩng mặt lên nhìn Kikyo, bắt đầu lục lọi trí nhớ đang lộn xộn thành một đồng trống đầu nàng.

“Vậy là tốt rồi. Yuri, năng lực tinh lọc của muội rất mạnh, theo ta có được không?” Bỏ qua thế này thực sự là một chuyện rất lãng phí.

Nàng lưỡng lự không trả lời câu hỏi của Kikyo. Nếu như nàng trở thành vu nữ, có phải sẽ giống như Kikyo, cả ngày đi diệt yêu quái? Như vậy thật sự quá mạo hiểm

Nhưng mà nếu như vậy thì quả thật rất lãng phí năng lực này của nàng. Hay là cứ làm liều một lần? Dù sao mục đích ban đầu của nàng là đến đây chơi

mà! Sống thanh thản như vậy là đủ rồi, cũng đến lúc nàng cảm thụ cuộc sống thật ở thời chiến quốc này một chút.

Đợi cả nửa ngày, rốt cục nàng kiên định nắm lấy tay Kikyo, dứt khoát nói:

“OK! Ta đồng ý làm vu nữ! Nhưng mà... chút nữa nói chuyện được không... Ta... mệt quá!”

Ngữ vừa dứt, Yuri lại hoa hoa lệ lệ ngắt xiu.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Inuyasha*] Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Kikyo đang chuẩn bị được thảo để chữa bệnh thì cửa phòng đột nhiên bị đẩy mạnh, nàng giật mình quay lại thì đã thấy Yuri như một cơn gió nhào vào lòng, ngẩng mặt nhìn Kikyo cười đến xán lạn:

“Kikyo! Kikyo! Ngươi nhanh xem một chút! Hôm nay ta đã tiến bộ rất nhiều!”

Kikyo hơi ngạc nhiên nhìn Yuri, sau đó lại dịu dàng đặt được thảo xuống, xoa xoa đầu nàng:

“Thế nào? Luyện đến đâu?”

“Ta đã có thể tinh lọc vật từ xa!” Yuri khoa tay múa chân loạn lên, giống như một đứa trẻ con vui sướng vì nhận được kẹo làm Kikyo không nhịn được cũng cười rộ lên.

“Vậy sao? Làm ta xem”

Yuri gật đầu, nhanh chóng kéo Kikyo đi tìm tiểu yêu quái nào đó làm vật thí nghiệm.

Năng lực tinh lọc của nàng là bẩm sinh, vì thế không cần vật dẫn là cung tên như Kikyo mà chỉ cần nhìn thẳng vào vật đó, tập trung tinh thần nghĩ đến bộ dáng của nó khi được tinh lọc là được. Mấy ngày đầu chưa quen, nàng đành phải chạm vào vật đó thì mới có thể tinh lọc, nhưng về sau thì nhuần nhuyễn hơn, cuối cùng cũng có thể tinh lọc từ xa. Năng lực này khiến nàng có rất nhiều bất ngờ, suy nghĩ, nhưng cũng là thứ mà nàng tự hào nhất, là thứ gắn kết nàng với thế giới này...

Thứ gắn kết nàng với thế giới này...

Trong đầu nàng đột nhiên hiện lên khuôn mặt cười tà đáng ghét của Naraku. Yuri sững sờ trong giây lát, sau đó xấu hổ lắc lắc đầu, dùng tay vỗ vỗ lên mặt. Nàng vì sao lại nhớ đến tên đó chứ! Hắn là bán yêu, còn là một bán yêu vô cùng độc ác...

Nàng đã biết những gì mà hắn làm với Kikyo và Inuyasha. Thủ đoạn của hắn khiến nàng không thể nào chấp nhận! Làm sao hắn có thể nhẫn tâm đến như thế? Làm sao hắn có thể, biến thành bộ dạng của Inuyasha để đã thương Kikyo, gây ra sự hiểu lầm giữa bọn họ!? Như vậy cũng coi như xong đi, bây giờ hắn lại gắt gao muốn giết chết Kikyo, không ngừng truy đuổi Inuyasha chỉ vì dục vọng của bản thân!?? Chưa hết, hắn còn giết tất cả người trong gia đình của chị Sango...

Hắn độc ác như vậy...

Thế nhưng vì sao nàng vẫn không thể ghét bỏ hắn?

Bởi vì hắn chưa từng khiến nàng bị thương? Luôn chiều chuộng chăm sóc nàng?

Điều này sao có thể? Ai dám chắc thái độ che chở đó của hắn dành cho nàng là thật?

Vì sao nàng lại đau lòng như thế này...

Đang chạy giữa đường mà nàng đột nhiên dừng lại làm Kikyo không khỏi kinh ngạc, chậm rãi tiến lại gần muốn hỏi thì bắt gặp khuôn mặt đầy nước mắt của nàng.

Mặc dù không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng Kikyo cũng không có hỏi gì nhiều, chỉ dịu dàng ôm nàng vào lòng vỗ về. Đối với tiểu nha đầu này, Kikyo thực sự rất có thiện cảm. Nhìn thấy nàng khóc thê thảm như vậy cũng vô cùng đau lòng.

“Yuri?”

Đúng lúc này lại vang lên tiếng của người thứ ba làm Kikyo cảnh giác quay đầu, theo bản năng đẩy Yuri ra sau lưng. Sau khi nhìn thấy người trước mặt là

Kagome và đám người Inuyasha mới thở ra một hơi, khuôn mặt từ dịu dàng sùng nịch chuyển sang lạnh lùng nhìn họ:

“Các người đến làm gì?”

“Hi hi, đi ngang, đi ngang qua thôi mà! Vu nữ đại nhân đừng có làm vẻ mặt vậy chứ!” Miroku lại nở nụ cười biến thái phẩy phẩy tay.

Kagome lườm Miroku một cái rồi chạy tới đỡ lấy Yuri, nhẹ nhàng lau đi nước mắt của nàng:

“Đừng khóc nữa, có chuyện gì từ từ nói... Kikyo, em có thể dẫn cậu ấy đi cùng không? Cũng lâu rồi mới có thể gặp nhau...”

Kikyo nhìn Yuri vẫn còn đang sụt sịt không ngừng, sau đó nhắm mắt lại, xoay người rời đi.

Yuri ở bên cạnh Kagome cũng tốt, ở bên cạnh nàng dù sao cũng không có bao nhiêu an toàn...

Yuri không phản đối, bởi vì ngay lúc này, nàng cần có một người để tâm sự, mà trên đời này người mà nàng tin tưởng nhất chính là Kagome! Bây giờ nàng cần chính là Kagome. Khi khác sẽ lại đến thăm Kikyo đại nhân vậy...

Kagome phải mất công vỗ về một hồi nàng mới nín, nhưng lại không nói gì. Kagome cũng không muốn làm khó nàng, thế nên liền bày trò chơi, chỉ là mời kiểu gì nàng cũng chỉ đáp:

“Mọi người chơi đi, ta thích đứng xem hơn”

Nàng hiện tại không muốn làm gì cả...

Vì thế, đám người Inuyasha bắt đầu náo nhiệt chơi đùa, nàng lặng lẽ đi theo sau suy nghĩ, đoán đo tới đoán đo lui. Không biết nói ra có dọa Kagome sợ chết khiếp không?

Đi được một quãng thì giữa đường có một kẻ bộ dáng lùn tịt, tóc màu trắng, cả người màu xanh vô cùng quái dị ngồi giữa đường, bên cạnh có cái bảng gỗ ghi mấy chữ cũng rất kì quái, cái gì mà đào tạo, kiểm tra rồi làm mới vũ khí gì đó.

Nàng không biết đám người Inuyasha và tên quái dị đó nói gì, chỉ biết là sau đó tất cả mọi người trừ Inuyasha ném hết vũ khí lại cho lão rồi đi tiếp, nói tí nữa sẽ lấy lại. Yuri đi bên cạnh Kagome, chốc chốc cứ quay lại nhìn lão. Hừm, vì sao nàng cứ cảm thấy hắn ta rất đáng nghi, cũng rất quen?

Quả nhiên một lát sau lại xảy ra chuyện. Thiết Toái Nha của Inuyasha bị cướp, cũng may là kịp thời lấy lại...

Đến tối, nàng còn ngủ chưa được bao lâu thì Inuyasha nói hắn ngửi thấy mùi của Naraku, vì thế lại phải lên đường tiếp. Trên đường, Inuyasha không ngừng gào thét muốn giết Naraku, hận ý đỉnh điểm khiến nàng cũng phải nhăn mày.

Đi thêm một lúc thì mọi người tách ra, bởi vì Kagome “ngửi” thấy một mảnh ngọc tứ hồn. Vì thế, Inuyasha sẽ đi tìm Naraku, còn lại sẽ lần theo dấu vết của Ngọc tứ hồn.

“Ở phía trước có một căn nhà... Nhưng mà...” Kagome đột nhiên hét lên làm nàng giật mình, theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn. Quả thật phía trước có một căn nhà, nhưng xung quanh lại có một đám yêu quái bao quanh.

“Phía trong có mảnh ngọc tứ hồn!!”

“Kagome..!” Yuri định xuống xe thì có một lực kéo lấy nàng, sau đó nàng chỉ nghe thấy tiếng Kagome thất thanh gọi tên nàng, rồi cảnh vật trước mắt chuyển sang nơi khác.

Mà nơi này, chính là phòng của nàng ở thành Hitomi!

“Takahashi Yuri, ở bên ngoài chơi có vui không?” Thanh âm này, là Naraku!

Nàng có chút mừng rỡ xen lẫn hoảng hốt quay người lại, nhưng sau đó lại thất vọng nãy nê. Người tới không phải là Naraku, mà chỉ là phân thân của hắn. Nếu vậy, Naraku thật đang ở đâu? Nàng muốn gặp hắn, nàng muốn xác minh vài chuyện...

Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng động thật lớn, làm cho cả căn phòng run lên. Yuri mím môi liều mạng chạy ra ngoài.

Cảnh tượng trước mắt khiến nàng xém chút nữa thì ngã nhào!

Kết giới mà Naraku vẫn luôn tự hào là không gì có thể chém được lại bị Inuyasha chém cho vỡ thành nhiều mảnh. Nàng rất muốn giúp hắn, nhưng lại nghĩ đến những gì đã xảy ra nên lại thôi, nhân cơ hội này cho Inuyasha giáo huấn hắn một chút vậy... Cũng không chết mà?

Yuri trèo lên bờ tường, thông thả xem phim hành động trước mặt.

Inuyasha cầm thanh Thiết Toái Nha đỏ rực, cực kỳ đặc ý nhìn Naraku:

“Naraku, hôm nay ta sẽ cho người đi bán muối!”

Yuri ôm bụng cười lăn ra đất. Inuyasha, người cũng hài hước quá đi ~ (À, lời thoại này là lấy từ trong anime nhé, cảnh này trong tập 80)

“Hừ, người muốn làm ta chết cười sao!” Đương nhiên, Naraku vẫn sẽ không chấp nhận yếu thế.

Nàng lão đạo đứng dậy, nhìn thấy Naraku đang liếc một cái sắc lạnh về phía mình nên đành phải kìm lại, không dám cười nữa. Nhưng bây giờ nàng lại để ý đến cái cục đất to to mà Naraku đang giữ khư khư không thả... Đó là cái gì?

Yuri nhắm một bên mắt canh một chút, từ trên này nhảy xuống có lẽ cũng không sao đâu nhỉ? Dù sao Kagura cũng đang ở đây, nếu lỡ như ngã xuống cũng sẽ có Kagura đỡ. Phải đến gần cục đất ấy một chút mới tinh lọc được, ở đây loạn quá, sẽ rất khó tập trung!

Nghĩ là làm, Yuri hít một hơi thật sâu, sau đó từ trên tường thành nhảy xuống. Kagura ngồi ở phía trên lông vũ bay lơ lửng giữa không trung thấy vậy liền hoảng hốt quạt một cái, tạo ra cơn gió lớn đỡ lấy nàng, từ từ hạ xuống đất.

“Yuri! Người điên sao!” Kagura thở hổn hển hết lớn. Thật là dọa người!

Inuyasha lúc này mới nhận thức được sự hiện diện của nàng, định lên tiếng thì thấy nàng thân nhiên lướt qua, đi thẳng tới chỗ kia...

Naraku nhíu mày, không hiểu nàng đang định làm gì.

Yuri đi tới gần cục đất to to kia, khê khằng giờ tay, chạm nhẹ vào. Lập tức xung quanh tỏa ra hai luồng sáng, một trắng một xanh. Màu trắng dĩ nhiên là của nàng, nhưng màu xanh...

Chờ khói bụi tan đi, nàng có thể thấy rõ người trước mắt. Còn ai khác ngoài Sesshoumaru?!! Hắn... hắn ta...

“Người...” Yuri và Sesshoumaru đồng loạt trừng mắt nhìn nhau.

“Hừ, lại là đồ khó ưa nhà người! Nếu sớm biết là người, ta sẽ không phí công cứu, mặc kệ người!” Yuri bấu môi lùi về phía sau. Thiệt tình, còn nghĩ phải là thứ gì quan trọng lắm nên Naraku mới giữ khư khư như vậy, hóa ra lại là tên khó ưa này!

Nhưng vì sao hắn lại từ trong cục đất xuất hiện? Lại nhớ tới trước đó xúc tua của Naraku có bám vào cục đất, nàng có thể kết luận một điều đó là, Naraku đang định tiêu hóa Sesshoumaru nhưng giữa chừng lại bị Inuyasha cắt ngang, rồi sau đó nàng còn tiếp tay cho “giặc”, giúp hắn phá vỡ cục đất, cứu hắn ra.

Đáng ghét!

“Hồ ngôn loạn ngữ! Người khi nào thì cứu ta?” Sesshoumaru lạnh mặt nhìn Yuri. Vừa rồi là hắn dùng Nanh quý phá vỡ cái “cục đất”, hoa hoa lệ lệ chui ra. Nhưng đúng là hắn có nhìn thấy một luồng sáng trắng rất ấm áp chiếu vào người, sẽ không phải là của nhân loại đáng chết này chứ?

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Inuyasha]* Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Sesshoumaru cũng không quản đến Naraku, vung lên quang tiên, một lòng muốn giáo huấn nữ nhân này.

Yuri nhắm mắt, lửa giận càng bùng lên. Nàng vừa mới cứu hắn xong, hắn lại dám lấy oán trả ơn sao?

Nếu đã vậy...

“Khoan đã!” Nàng kiên định né đi quang tiên, giờ tay lên ra hiệu hắn dừng lại.

Sesshoumaru nhìn nàng cười lạnh, siết chặt quang tiên:

“Làm sao? Đã sợ rồi? Nếu vậy liền ngoan ngoãn nộp mạng đi”

“Người định để ta chiến đấu bằng tay không hay sao? Để ta tìm vũ khí đã chứ!” Yuri cười cười nhìn hắn, sau đó chạy về phía Kagura, chìa tay ra nịnh nọt “Kagura tỷ tỷ, cho ta mượn quạt của người một chút được không?”

Kagura liếc Naraku một cái, thấy hắn không có động tĩnh gì mới ném quạt xuống cho nàng, vẫn là nụ cười bất cần như thường ngày:

“Hừ, đồ tiểu quý chuyên gây họa nhà người, tốt nhất đừng để bản thân bị thương”

“Cám ơn” Nàng vui vẻ nhận lấy cây quạt giấy thoát nhìn rất mỏng manh nhưng lại không dễ để phá hỏng, chậm rãi tiến lại đối mặt với Sesshoumaru.

Naraku cùng Inuyasha hoàn toàn bất động, chăm chú nhìn, cũng quên luôn mục đích ban đầu. . .

Sesshoumaru đầu với một nhân loại, đây là một chuyện rất đáng để xem a!

“Nếu như có chết thì cũng đừng cầu xin ta dùng Thiên Sinh Nha cứu ngươi!” Sesshoumaru nhận thấy nàng đã sẵn sàng liền ra đòn phủ đầu, rút Nanh Quỷ lao tới.

Yuri mỉm cười, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng đưa tay, mềm mại uyển chuyển xoay người, ngay lúc kiếm sắp đâm vào lại linh hoạt né đi, ‘soạt’ một tiếng điều luyện xộc quạt, lướt qua mặt Sesshoumaru như có như không, bộ dáng quyền rũ mỹ lệ như quỷ mị.

Nhân lúc Sesshoumaru hơi dừng lại, nàng lập tức cỡi giày ném vào hắn, Sesshoumaru giật mình né đi, không ngờ vừa né được chiếc này thì lại trúng chiếc còn lại của nàng, còn chưa kịp tức giận đã thấy nàng ở ngay trước mặt, nhanh lẹ nhảy lên người hắn, hôn lên má hắn một cái.

Jaken đứng phía xa ngất xỉu.

Inuyasha thất thần làm rớt Thiết Toái Nha.

Kagura cùng Naraku trừng mắt nhìn.

Sesshoumaru hóa đá.

Nữ nhân này... cư nhiên lại dám ném giày vào hắn, sau đó lại... lại chiếm tiện nghi của hắn!!?

Yuri nhận thấy chiêu mỹ nhân kế đã thành công, liền cong môi, ranh mãnh nở nụ cười:

“Ngươi nha, về sau không nên khinh thường nhân loại, dùng Thiên Sinh Nha mà đánh thì chẳng gây uy hiếp gì cả... Ta sẽ rất khó để hạ ngươi nếu dùng quang tiên, không ngờ ngươi lại dùng Thiên Sinh Nha. Trận này, coi như ta thắng!”

“Ngươi...” Sesshoumaru trực tiếp dứt khoát đẩy nàng ra, không nghĩ tới nàng lại bám lên cổ hắn, nhất quyết không buông, còn ở bên tai hắn nhẹ giọng uy hiếp “Luận về né tránh, ngươi căn bản không thể so với ta! Nếu dám dùng kiếm đâm hay đại loại thể đánh lên người ta, thì ngay khi ngươi xuất thủ, ta sẽ nhảy xuống, thế thì người lãnh hậu quả chính là ngươi”

“Nữ nhân đáng chết!” Sesshoumaru chưa từng bị vũ nhục như thế này, hoàn toàn mất đi lý trí, dứt khoát hiện ra chân thân.

Khi hắn trở về hình dạng thật là một con khuyển màu trắng thật lớn, nàng đương nhiên sẽ chẳng khác gì một con kiến trong mắt hắn!

Yuri dù to gan đến đâu cũng không dám manh động, liền vội vàng chạy về phía Naraku. Đùa giỡn vậy đủ rồi, nàng không muốn đùa nữa! Hắn chỉ cần dùng chân cũng có thể đá nàng bay ra khỏi Trái Đất a!

Inuyasha bĩu môi nhìn nàng, nhún nhún vai:

“Này cũng do ngươi tự chuốc lấy họa”

“A.. Naraku! Mau cứu ta! Đừng để hắn lại đây!” Yuri không chút khách khí nhào vào lòng Naraku, hai tay ôm lấy cổ hắn, hai chân cũng bám trên người hắn, hệt như chú gấu Koala.

Naraku nhú mày nhìn nàng, có chút bực bội hất nàng xuống, thế nhưng nhìn lên lại thấy Sesshoumaru hai mắt đỏ rực, nổi điên đang xông về phía này liền một tay ôm lấy nàng, một tay còn lại giơ lên, tạo ra kết giới màu tím vững chắc.

Kết giới này, Inuyasha có thể chém, nhưng Sesshoumaru thì không thể.

Naraku siết chặt lấy nàng, bình tĩnh lên tiếng:

“Sesshoumaru, thay vì biến thân và làm trò dư thừa, thì ngươi nên đi cứu cô nhóc kia đi”

Quả nhiên, một câu của Naraku đã đánh trúng vào tâm lý của Sesshoumaru, cả thân hình to lớn của hắn bỗng khựng lại, sau đó lại hóa trở lại hình người, âm u nhìn Yuri, hận không thể chém nàng ra thành ngàn mảnh.

Naraku lại nhếch miệng cười:

“Rin đang ở với Kohaku, ngươi hiểu chuyện này đồng nghĩa với cái gì chứ?”

Yuri giật mình, Kohaku sao? Không phải lần trước đã cứu rồi à? Vì sao vẫn ở trong tay Naraku?

“Nếu ngươi không nhanh đến, e là Rin mà ngươi yêu quý sẽ thành xác chết!”

Nói xong liền biến mất không một tiếng động.

...

Naraku đưa nàng tới một sơn động nhỏ sau núi. Vừa đặt chân xuống đất, nàng đã mạnh mẽ đẩy Naraku ra, hướng hẳn hét lớn:

“Naraku! Ngươi phải nói rõ mọi chuyện cho ta! Vì sao lại bắt cóc Rin? Ngươi có ý đồ gì?”

“Ha, vừa nảy chẳng phải còn sợ hãi nép sau lưng ta sao? Như thế nào bây giờ lại lớn tiếng?” Naraku một chút cũng không bị khí thế của nàng chèn ép, mặt vẫn bình tĩnh nhìn nàng.

“Ta... cũng đâu có ai bắt ngươi cứu chứ! Ngươi đừng đánh trống lảng, ta đã biết hết chuyện của ngươi! Ngươi mau nói đi! Rốt cuộc ngươi âm mưu cái gì?”

“Biết rồi sẽ có ích gì? Ngươi muốn ngăn cản ta sao?” Naraku quay người đi lạnh lùng hỏi.

“Naraku, ta đã nghe Kikyo nói, năm mươi năm về trước Kikyo đã cứu một tên cướp tên Onigumo, cũng chính là Quỷ Nhện. Hẳn vì muốn có được nàng nên đã lập giao ước với đám yêu quái, sẽ để họ cắn nuốt thân thể, đổi lại sẽ giúp hắn thực hiện nguyện vọng...”

“...”

“Sau khi cắn nuốt, mới sinh ra Naraku ngươi. Naraku, ngươi tồn nhiều tâm tư như vậy, rốt cuộc ngươi có ước nguyện gì?”

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Inuyasha*] Xuyên Qua Thành Phu Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Từ hôm đó trở đi, Yuri không đề cập đến chuyện của Naraku nữa. Bởi vì nàng hiểu, cho dù có hỏi thì hắn cũng sẽ không trả lời. Chuyện cấp bách bây giờ đó là cố gắng luyện tập thật tốt để có thể trở thành một vũ nữ cường đại giống như Kikyo. Khi đó, nàng nhất định sẽ một lần tinh lọc sạch sẽ Naraku!

Còn về mẹ của nàng, Naraku nói hắn đã đưa bà trở về hiện đại, để ở đây quá rắc rối. Nàng cũng đồng tình. Quả thật là có chút phiền phức.

Về Aki, Kagura cũng đã giải thích qua với nàng, Aki vốn dĩ là một nhân loại, mồ côi cha mẹ. Hôm đó, khi nàng dọn đến thành Hitomi của Naraku, hắn mới phái Kagura đi tìm một nhân loại về để tiện hơn. Kagura đi trên đường, vừa hay nhìn thấy cô nhóc nên mới tha về luôn.

Inuyasha và mọi người đã biết chỗ ở của Naraku, nên sau khi đưa nàng đến ở tạm trong sơn động này, hắn giao lại nàng cho Kagura và Kanna rồi biệt tăm. Cỡ khoảng một tuần sau thì quay lại đưa nàng lên núi Bạch linh sơn ở. Nàng có nghe nói qua, trên núi này có một vị tiên nhân đang ở, Naraku vốn dĩ định lợi dụng rồi giết hắn, nhưng bị nàng cản lại. Đã chiếm nhà của người ta còn làm trò này, thật sự rất không tốt!

Nhưng bình thường ở trong nhà, nàng cũng rất ít khi nhìn đến vị tiên nhân ấy. Sau đó cũng không quan tâm lắm, cũng chẳng phải chuyện để nàng lo.

Bất quá Naraku cũng thật có thẩm mỹ quá đi, lại chọn ngay chỗ Bạch linh sơn quang cảnh vừa đẹp lại dồi dào tiên khí, không khí trong lành. Rất thích hợp để nàng phát huy khả năng của mình.

Đã có nhiều lúc nàng nghĩ, không biết có phải là hắn cố tình chọn chỗ này không nhỉ?

Đang ở trong sân quét dọn thì nàng nhìn thấy Naraku đột ngột xuất hiện trước mặt, không biểu cảm thả vào tay nàng một bạch bánh thoát nhìn rất hấp dẫn. Yuri chớp chớp mắt vài cái, sau đó trừng mắt nhìn hắn:

“Uy, này là cho ta sao? Ngươi mua hay ăn cướp thế?”

“Giết người cướp của” Naraku chấp tay sau lưng, nhếch miệng học ra bốn chữ ngắn gọn xúc tích lại đủ để chọc cho nữ nhân nào đó kích động phát điên.

Điên đủ rồi, người cũng biến rồi, nàng mới từ từ phân tích lại. Nếu như thật là Naraku giết người, thì có thể giết ai? Lẽ nào chỉ vì bạch bánh này mà hắn xuất thủ?

Này chính là chuyện buồn cười nhất a ~

Yuri nhìn nhìn bạch bánh một chút, sau đó lấy ra một miếng đưa lên miệng ăn thử. Vừa cho bánh vào miệng, nàng đã bị mùi vị ngọt ngào của nó làm cho mê muội, cả khuôn mặt ửng hồng đáng yêu, ôm lấy bạch bánh nhai lên:

“Ngon quá!”

Làm sao hắn lại biết nàng thích hán đồ ngọt? Bánh này rõ ràng là ngọt đến mức người bình thường ăn vào sẽ lập tức nhỏ ra, chỉ có nàng là bất bình thường, là tín đồ của đồ ngọt mới có thể xem những thứ càng ngọt là bảo vật khó kiếm!

Naraku quay người trở về phòng, nghe đến phía sau không ngừng truyền đến tiếng cười lạnh lạnh như tiếng chuông ngân liên không khỏi rũ mi mắt xuống, khóe môi cong cong, bàn tay vẫn còn đọng lại chút sát khí nồng đậm sau một trận đồ sát (giết người) không tự chủ mà giấu trong vạt áo.

Vừa rồi hắn đi quan sát nhóm người Inuyasha, trùng hợp nhìn thấy tòa thành lớn. Nghe nói là có rất nhiều thức ăn ngon, lại nghĩ đến khuôn mặt vui vẻ của tiểu nhân loại kia mỗi khi ăn bánh Kagura mang về liền ghé vào một chút. Ai ngờ lại để nhân loại trong thành phát hiện, cũng không có do dự lập tức giết sạch. Hắn từ khi nhận thức mọi vật đã chán ghét nhân loại, chỉ cần gặp sẽ không nhân từ, cứ như vậy dứt khoát giết chết, tàn nhẫn lợi dụng.

Tiểu nhân loại kia cũng vậy, chỉ là chưa đến lúc cần dùng...

Bịch bánh này chẳng qua là để khiến nàng càng tin tưởng hắn nhiều hơn, không có ý gì cả...

Đêm khuya, nàng nằm kiêu gì cũng thấy khó ngủ, dùng rất nhiều áo vẫn thấy lạnh, cuối cùng quyết định ôm chăn cùng gối đến phòng Naraku.

Naraku vẫn như mọi khi, tựa người trong góc phòng nhìn ra ngoài. Nghe thấy tiếng động, theo bản năng quay lại thì nhìn thấy hai tay nàng ôm một đồng chăn gối nặng nề tiến lại.

“Người làm gì?”

“Ta không ngủ được, còn thấy rất lạnh nên đến tìm người” Yuri thả chăn gối trong tay xuống, tí mĩ trái ra giữa sàn.

Naraku nhìn nàng, trong ánh mắt có chút khó hiểu, nhưng vẫn kiên nhẫn im lặng chờ nàng trải xong.

Yuri rất nhanh đã sửa soạn chăn gối đầu vào đấy, lại xoay người qua kéo kéo Naraku:

“Người dù là gì đi nữa thì vẫn nên ngủ một chút, đừng có lúc nào cũng ngồi đần ra như vậy! Lại đây nằm ngủ với ta đi”

“Cái gì?” Naraku sững sờ nhìn nàng, hoàn toàn cứng đờ như tượng đá.

“Đừng nhiều lời nữa, khuya lắm rồi. Nếu cứ thế này ta sẽ thành gấu trúc mất!” Yuri hờn dỗi bĩu môi, không khách khí dùng hết sức kéo Naraku nằm xuống, nhưng bởi vì thân hình hắn quá cao lớn, thế nên mất rất nhiều thời gian. Kéo được hắn nằm xuống thôi đã khiến nàng mệt mỏi, nằm xụi lơ trên tấm đệm.

Nhìn nữ nhân gần sát bên cạnh đang không ngừng thở dốc, Naraku nhếch miệng chế giễu:

“Chỉ mới như vậy thôi đã mệt thành thế này sao?”

“Cái này còn hồi ả! Người nặng như một con heo!” Nàng tức giận đá hắn một cái. Đáng ghét, chế giễu cái đầu người ấy! Biết thế này thì ta đã tìm Kagura hay Kanna ngủ cho rồi!

Naraku không đáp lại nàng, chỉ im lặng nhìn trần nhà. Nàng cũng nhìn lên, thở dài một tiếng. Không hiểu sao lúc này lại muốn tâm sự với người nào đó...

“Naraku” Yuri khe khẽ gọi.

“...” Hắn không đáp, nhưng nàng cũng tự hiểu, hắn đang nghe nàng. Chẳng qua là lười nói thôi.

“Bịch bánh kia thực sự rất ngon, cảm ơn người”

“Tiện tay mà thôi”

“... Trước đây cũng từng có người tặng ta bịch bánh như vậy. Bánh rất ngon, rất ngon, rất hợp khẩu vị với ta. Ngày nào cũng vậy, cứ gặp nhau là sẽ tặng ta bánh. Còn đối xử rất tốt với ta, luôn cưng chiều, yêu thương ta” Yuri cup mắt, bên môi hiện lên nụ cười mang theo ý vị chua xót, chậm rãi hồi tưởng lại quãng thời gian tươi đẹp ở hiện đại cách đây vài năm.

“Ta rất yêu hắn, cũng nghĩ hắn rất yêu ta. Nhưng sau này, chỉ vì chút khúc mắc, hắn liền quay lưng lại với ta, còn... còn trước mặt ta hôn người con gái khác. Rõ ràng là mới chia tay không lâu... Hức hức...”

“Ta rất ghét hắn, cũng rất yêu hắn...” Yuri vui mặt vào chỗ, nghẹn ngào khóc. Mỗi lần nghĩ đến chuyện này, nàng đều không thể nhịn được, trái tim đau đến mức như muốn vỡ ra.

Naraku nhìn nàng khóc cũng không nói gì, chỉ là im lặng nhìn nàng, lâm vào suy tư. Nói vậy, nàng đã từng có người yêu?

Vì sao hắn lại cảm thấy, muốn giết nam nhân mà nàng nói đến như vậy? Lại là trái tim của Quỷ Nhện quấy rối sao?

Không đúng, Quý Nhện yêu Kikyo, người hấn hận nên là Inuyasha, sao có thể hận nam nhân mà nhân loại này nói đến?

Nhìn nàng khóc, trong tâm hấn cũng có chút khó chịu, rốt cuộc là vì cái gì?

Yuri khóc một hồi cũng thấm mệt, từ từ thiếp đi, chìm vào giấc ngủ. Naraku từ đầu đến cuối vẫn im lặng quan sát nàng. Đây là lần thứ hai hấn nhìn nàng ngủ. Hơi thở vẫn đều đều, chỉ là, trên khóe môi không còn vương lại nụ cười rạng rỡ như lần trước khi ở trong hầm đêm trăng non, khuôn mặt cũng phiến muộn khác thường, ngay khóe mắt còn đọng lại những giọt nước mắt.

Những giọt nước mắt đọng lại trên mặt nàng khiến hấn phi thường chú ý, bàn tay hơi mất tự nhiên chạm nhẹ vào mặt nàng, cứng ngắc lau đi.

Đây chính là lần đầu hấn chạm vào mặt nàng. Cảm giác mịn màng mát lạnh khiến Naraku hơi giật mình.

Ngắm nhìn nàng một chút, thấy người nàng hơi run rẩy lập tức chủ động tiến tới ôm vào lòng. Yuri đang lạnh run người, bỗng dưng cảm thấy có một luồng ấm áp bao quanh, theo quán tính càng rúc sâu vào người hấn tìm kiếm hơi ấm.

Trong tâm Naraku không ngừng biện minh, tất cả là bởi vì không muốn nàng lại đổ bệnh, đổ bệnh sẽ khiến hấn thêm phiền phức ...

Một đêm cứ như vậy mà trôi qua ...

Để lại dư vị khác nhau trong lòng người...

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Inuyasha] Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Sáng sớm, Yuri vừa mở mắt ra đã thấy khuôn mặt phóng đại của Naraku ở trước mặt, dọa nàng sợ đến mức hét toáng lên. Đến khi nhìn xuống, lại thấy tay và chân trắng mịn không tí vết của mình đang gác lên người Naraku thì nàng hoàn toàn bốc hỏa. Đây... cái tư thế thẹn người này... A!!! Trình tiết mười bảy năm của nàng a!!!!!!!

“Na... Naraku” Nàng xấu hổ rút tay chân về, cố gắng giấu mặt mình vào trong chăn. Naraku hấn dù có là bán yêu thì cũng là một nam nhân! Nàng phải làm sao đây!! Hu hu, lẽ nào phải đào một cái hố thật sâu rồi chui xuống làm xác sống à? Nàng vẫn còn chưa muốn chết!!

Naraku vốn dĩ đang nhắm mắt lại dưỡng thần, nghe tiếng nàng hét liền nhăn nhó nâng lên mi mắt, đang định đe dọa một trận thì phát hiện ra “của nợ” trên người đã không còn, cộng thêm dáng vẻ “bất thường” của người nào đó, hấn đã có thể đoán ra là nữ nhân này đang thẹn thùng!

Ý muốn trêu chọc người lại nổi dậy!

Naraku giờ tay giật chân của nàng ra, lấy một tay chống đầu, một tay cầm lấy một lọn tóc vừa dài vừa mềm mại của nàng lên di nhẹ trong lòng bàn tay, khóe môi mang theo sự bồn chồn không hề che dấu:

“Làm sao? Ta là nạn nhân còn chưa lên tiếng, ngươi hét cái gì?”

“Nạn... nạn nhân cái đầu ngươi! Hu hu!” Nàng hờn dỗi giật lại lọn tóc đang bị hấn di đến mức sắp rơi thành cục, sau đó cắn môi nhìn hấn “Đây chỉ là một ‘tai nạn’ mà thôi. Ngươi... ngươi hãy cứ xem như chưa có chuyện gì đi! Ta đi... đi trước”

Dứt lời, nàng lập tức ba chân bốn cẳng định bỏ chạy lại bị Naraku kéo tay lại, theo quán tính ngã lên người hấn! Khoảng cách giữa hai người gần đến mức, nàng tựa hồ có thể cảm nhận thấy trái tim hấn đang đập thình thịch, nhịp tim nhanh đến bất thường...

Naraku mở lớn mắt nhìn nàng, mấy giây sau liền lấy lại bình tĩnh, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng:

“Ngươi cắn môi để làm gì? Máu sắp chảy ra đến nơi” Đôi hồng mâu yêu diễm nhìn chằm chằm vào cánh môi anh đào đỏ mọng của nàng đang bị cái răng nanh trắng muốt chà đạp không chút thương tiếc, trong tâm đột nhiên có chút ngơ ngẩn...

Cuối cùng vẫn là không nhịn được, Naraku đặt tay sau ót nàng, dùng lực đẩy lại gần, sau đó không chút do dự áp môi mình lên cánh môi quyến rũ của nàng.

Giờ phút này, hấn thực sự chỉ muốn tham lam ‘thường thức’ đôi môi nhỏ nhắn đáng yêu của nàng. Những chuyện khác, tạm gác sang một bên đi.

Yuri không thể tin trọn mắt nhìn hấn, hoảng hốt vùng vẫy muốn đẩy hấn ra, nhưng càng đẩy thì hấn lại càng ôm nàng chặt hơn, tay đặt sau ót càng dùng lực khiến nàng đau đến mức ngay cả cự quậy cũng không nổi, lại thêm cánh môi đang bị hấn ‘gặm’ điên cuồng làm nàng vô phương kháng cự, chỉ có thể vô lực xụi lơ trong lòng hấn, mặc hấn chà đạp bờ môi xinh đẹp.

Thế nhưng... nàng vẫn không thể chấp nhận được! Đây chính là nụ hôn đầu tiên của nàng, nụ hôn này, nàng đã cố gắng giữ gìn rất nhiều năm nay, muốn dành nó cho người nàng yêu cơ mà!

Nghĩ đến đây, khoe mắt lại đỏ hoe ngân ngấn nước, ủy khuất nhìn Naraku. Thế nhưng người nào đó căn bản là không để ý đến, vẫn luôn nghĩ đến lợi ích trước mắt của bản thân, tiếp tục việc còn đang làm.

Hôn đến khi nàng ngất xỉu, hắn mới chịu buông ra.

Naraku dùng tay miết nhẹ môi của hắn vẫn còn vương lại vị ngọt của nàng, mặt có chút suy tư.

Hắn vừa rồi đã làm gì?

...

Kagura sáng sớm mang thức ăn đến cho Yuri, mở cửa phòng lại không thấy nàng đâu, định dùng gương thần tìm thì Naraku mặt đầy mồ hôi xuất hiện, nói nàng đang ở trong phòng hắn rồi biến mất vô tung vô ảnh.

Kagura nghi hoặc phe phẩy quạt, chậm rãi đến phòng Naraku. Vừa mở cửa, đập vào mắt nàng chính là một cảnh vô cùng mờ ám...

Chăn gối bị ném khắp phòng, mỗi cái một nơi, còn đương sự Yuri thì quần áo xộc xệch, đang ngất xỉu không biết trời trăng gì.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Kagura dù có ‘trong sáng’ cỡ nào cũng không thể không nghĩ đến chuyện xấu xa nào đó...

Lại nhớ đến bộ dáng lúc này của Naraku, Kagura càng liên tưởng dữ dội hơn. Lẽ nào, nhanh như vậy đã bị ‘ăn’ rồi sao? Hắn là tiểu nha đầu rất hoảng sợ đi? Ai da... bị cả n con yêu quái ‘ăn’, cảm thụ thế nào a? (Khụ khụ... yên tâm, sau này anh Na sẽ lọc sạch cơ thể, không có chuyện... ấy đâu ~)

Kagura bày ra vẻ mặt đồng cảm, lắc đầu nhìn Yuri, chắc lưỡi than:

“Người đúng là quá xui xẻo. Gặp ai không gặp, lại gặp trúng Naraku, cái tên bán yêu nham hiểm thủ đoạn đầy người đó... Aizzz, ta rất thông cảm với người”

Đợi đến nửa ngày nàng mới tỉnh dậy, vừa tỉnh dậy đã làm loạn, cảm kiếm muốn tìm Naraku đi tính sổ, lại phát hiện ra hắn đã biến mất từ lâu.

“N-A-R-A-K-U!!!!”

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Imuyasha]* Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Nàng liên tục ngồi canh hắn suốt ba ngày trời, cuối cùng vẫn chẳng thấy bóng dáng hắn đâu. Vì thế, nàng quyết định sẽ bỏ nhà “đi bụi”! Đương nhiên kế sách này vẫn là tạm thời mà thôi ~ Nàng trong người không có tiền, nếu như đi bụi thật thì khẳng định sẽ không sống nổi hai ngày!

Hơn nữa, bây giờ là buổi tối, cơ hội thích hợp nhất để chuồn ra ngoài chơi một chút! Nếu không để Kagura biết được, sẽ lại cần nhẫn khinh bỉ nàng một hồi!

Nàng cầm lấy vài cái bánh bỏ vào ba lô đã mấy ngày không dùng và mấy cái bình nước, một cái bản đồ, sau đó rời khỏi phòng, dò dẫm tìm đường xuống núi.

Hôm nay đi mới biết, hóa ra Bạch linh sơn lại khó đi như vậy, hại nàng mấy lần suýt trượt té. Bất quá, khung cảnh xung quanh lại vô cùng đẹp, gió thổi thoang thoảng qua tai, còn có mùi hương thơm ngát của những bông hoa đang nở rộ mọc ven đường.

Yuri vừa đi vừa nghiền ngẫm cái bản đồ bằng da cũ kỹ, từ đây mà đến một cái làng gần nhất thì cũng phải mất ít nhất mấy canh giờ đi bộ, còn phải băng qua rừng...

Nàng hít một hơi thật sâu, tự nhủ bản thân không được phép nản chí, sau đó tiếp tục đi thẳng.

Đi được khoảng ba cây số, nàng bắt đầu thở không ra hơi. Đi thêm một cây số nữa, nàng hoàn toàn vô lực, tay chân mềm nhũn nằm ra đất.

“Con bà nó, rừng rậm gì mà lăm thế này không biết! Nóng quá đi mất!”

Yuri run run mở bản đồ ra, cúi xuống nhìn một chút, lại phát hiện trong bản đồ có nói gần đây có một cái hồ nước liền mừng rỡ, cố gắng đứng dậy, lết từng bước đi tìm cái hồ nước như trong bản đồ đề cập đến.

Ông trời cũng không phụ lòng nàng, vừa đi thêm vài mét, quả nhiên có một cái hồ xuất hiện. Cái hồ này đại khái cũng khá lớn, nước trong suốt sạch sẽ, rất thích hợp để tắm a!

Nàng liếc mắt nhìn xung quanh, thấy thật sự bốn bề hoang vắng không người mới dám cởi bỏ quần áo vướng víu trên người, lấy chân khua nhẹ trong nước cho quen dần với nhiệt độ rồi nhẹ nhàng bước xuống...

Ừm, nhiệt độ không quá lạnh cũng không quá nóng, rất dễ chịu...

Nàng đang hưởng thụ thì đột nhiên vang lên tiếng nói:

“Sesshoumaru đại nhân! Đại nhân, trời tối thế này đại nhân còn muốn tắm cái gì a?”

Hả? Tắm? Sesshoumaru hấn vì sao lại ở đây???!!!

Yuri hoảng hốt vội ngụp xuống nước.

Sesshoumaru ngay cả một cái liếc mắt cũng không cho Jaken vẫn đang hốt hải chạy theo phía sau, từ từ cởi bỏ lớp kimono nặng nề trên người xuống, không tiếng động bước xuống nước.

Nàng ở dưới nước lơ mơ thấy được người hấn, hai tay vội bịt lấy cái miệng sắp hết lên. Cũng may là hấn quay lưng lại, nếu không... hu hu... Nàng mấy ngày nay sao liên tục gặp chuyện gì không vậy??

Bởi vì nàng không quen ở dưới nước quá lâu, thế nên chưa được ba phút đã trôi lên khỏi mặt nước.

“A!” Jaken đang ở bên cạnh canh đồ cho Sesshoumaru bị nàng dọa cho lùi lại phía sau, lớn tiếng hét lên. Nữ nhân này... từ đâu chui ra vậy!

Nhưng mà... vì sao trên người nàng ta cũng không có lấy một mảnh vải? Còn có... Sesshoumaru đại nhân người cũng...!!

“A!!!” Cả Jaken và Yuri đồng loạt ôm mặt nhìn nhau hét lớn.

Sesshoumaru mặt trầm xuống, quạ bay đầy đầu. Hấn tức giận gầm lên:

“Câm miệng!”

Một câu ngắn gọn của hấn cũng đủ để bịt miệng nàng và Jaken lại.

“Ngươi! Vì sao lại ở đây?” Sesshoumaru vẫn giữ biểu cảm lạnh băng nhìn nàng, nhưng nàng vẫn có thể nhìn được trong ánh mắt hấn lóe lên tia giận dữ, sát khí như có như không vờn quanh, giống như chỉ cần một hành động của nàng không vừa ý hấn, hấn sẽ một chưởng đánh chết nàng.

“Ngươi không thấy sao! Ta đang tắm thì ngươi lại xuất hiện!”

“Mùi Naraku trên người ngươi đã nhạt hơn, vì sao?” Sesshoumaru vẫn không buông tha nàng, tiếp tục truy hỏi.

“Ta bỏ nhà đi bụi!” Yuri bĩu môi quay mặt sang chỗ khác, tay ôm lấy người vô thức siết chặt.

“Vậy sao? Nói như vậy, ngươi và Naraku kẻ như đã chấm dứt rồi đúng không? Nếu vậy, lần này giết chết ngươi sẽ dễ dàng hơn” Dưới ánh trăng mờ ảo cùng phản chiếu của làn nước, khiến hấn càng thêm quyền rũ chết người làm Yuri xém chút thì xị cả máu mũi...

Vì sao trên đời này lắm người đẹp trai hại nước hại dân thế nhỉ?

“Trước... trước mặc quần áo vào được không... ngươi...” Yuri lắp bắp không nói nên lời, gượng gạo che mặt quay người lại không dám nhìn nữa. Nếu cứ tiếp tục nhìn, nàng sợ sẽ chết vì mất máu quá nhiều!

Sesshoumaru hừ lạnh một tiếng, sau đó tao nhã giật cái khăn trên tay Jaken choàng lên người, chậm rì rì bước lên bờ hồ. Yuri lẻ lười làm mặt quỷ nhìn hấn rồi cũng lấy khăn trong ba lô ra lau sơ người, cầm đồ ra sau bụi cây mặc vào.

Quần áo chỉnh tề xong, hai người mới ngồi xuống, bắt đầu tiết mục mắt lớn trừng mắt nhỏ.

“Ta gây sự với Naraku, hấn bỏ đi mấy ngày không về, ta liền tức giận bỏ đi, vừa hay gặp cái hồ nên chui xuống tắm, thế thôi” Yuri thành thật khai báo, một chút cũng không giấu diếm.

“Vậy, bây giờ ngươi đứng im chịu chết hay bỏ chạy rồi hồn phi phách tán?” Sesshoumaru bày ra bộ dáng thâm sâu khó lường nhìn nàng khiến lông tơ trên người nàng đều dựng đứng lên hết.

Tại một nơi nào đó, Naraku một thân áo lông trắng lẳng lặng ngồi nhìn sự việc diễn ra trong gương của Kanna, sắc mặt âm trầm khó đoán lại khiến Kanna dường như cảm thấy một cơn giông tố sắp ập đến, dò dẫm nhìn Naraku:

“Ngươi không đi sao?”

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Inuyasha*] *Xuyên Qua Thành Phu Nhân Của Naraku* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Yuri tròn mắt nhìn Sesshoumaru, vừa xấu hổ vừa tức giận hét lớn:

“Ngươi dù sao cũng đã nhìn thấy body mỹ miều của ta, vậy thì phải chịu trách nhiệm với ta! Ta không cần lấy thân báo đáp! Ta cần mạng!”

Sesshoumaru căn bản là không để tâm đến lời nàng nói, vẫn lạnh lùng rút ra Thiên Sinh Nha, chìa thẳng kiếm vào nàng:

“Không phải ngươi cũng đã thấy qua thân thể ta sao? Như vậy, chẳng có gì để kì kèo nhiều lời nữa!”

Nàng mím môi, đảo cặp mắt trắng dã như cá chết một vòng, sau đó chuyển từ cương sang nhu, mềm mại không xương ‘phịch’ một tiếng quỳ dưới chân Sesshoumaru ôm lấy chân hắn nhất quyết không buông, bày ra dáng vẻ nũng nịu nhìn hắn:

“Sesshoumaru đại nhân, ta sai rồi. Ta ngàn sai vạn sai, ngươi đừng giết ta được không? Ta... ta liền chỉ ngươi ổ chăn của Naraku!”

“Ổ chăn?” Sesshoumaru nghi hoặc nhìn nàng.

“Chính là nơi hắn ở đó!”

“Nói đi” Thiên Sinh Nha vẫn như cũ ở trên cổ nàng không di chuyển.

“Ngươi đặt kiếm lên cổ ta... ngứa quá không nói được!” Nhìn độ sắc bén của thanh kiếm, nàng khẽ nuốt nước miếng một cái.

“Hừ” Sesshoumaru dùng lực cửa một đường làm nàng hét toáng lên, run rẩy nhắm mắt lại “Được được, ta nói! Ta nói! Nhà của hắn ở núi Bạch Linh Sơn, từ chỗ này ngươi lùi về sau sáu cây số, quẹo trái năm bước, quẹo phải bốn bước, đi thẳng chín bước, đập đầu vào hai cái cây ba lần, lại quẹo trái, lại quẹo phải, đi thẳng là tới!”

“... Ngươi căn bản là chán sống rồi...” Jaken sợ hãi nhìn nàng, run rẩy lùi về phía sau.

“Ngươi là nhân loại, vì sao lại bao che Naraku?” Sesshoumaru ngược lại không giết nàng, còn hạ kiếm cất vào vỏ.

Yuri lấy tay bịt lại vết thương, chớp mắt nhìn hắn:

“Bao che gì chứ. Ta nói ngươi a, dù cho có tìm thấy vị trí thì cũng chẳng thấy nhà đâu. Xung quanh có bày kết giới của Naraku, ngươi nghĩ có thể phá sao? Có ngon thì kêu Inuyasha đến đây” Nàng bĩu môi khinh thường nói. Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng thật sự trong lòng nàng cũng không có ý muốn nói cho hắn biết nơi ở của Naraku. Vì ổ chăn của Naraku cũng là ổ chăn của nàng, nếu bị người ta phá mất thì nàng biết đi đâu? Nếu tìm Kagome, chỉ sợ phải mất rất nhiều thời gian đi.

“Hừ. Giết ngươi không có lợi, giữ ngươi lại còn có khi lại lợi hơn. Jaken!” Sesshoumaru xoay người đi thẳng, Jaken nghe chủ tử nhà mình gọi lập tức hiểu ý, cười đều nhìn Yuri, sau đó tung ra dây thừng, nhanh gọn trói nàng lại rồi đi. Nàng cũng không có kháng cự, để mặc hắn muốn làm gì thì làm. Dù sao nàng cũng chưa muốn về lúc này. Đi theo Sesshoumaru cũng tốt, không sợ lạc đường, cũng không sợ cô đơn lẻ bóng giữa nơi rừng rậm đầy rẫy nguy hiểm này.

Sesshoumaru đưa nàng đến một chỗ cũng khá rộng rãi, nhưng vẫn là ở trong rừng. Rin thì đang ngủ ngon lành dưới gốc cây, trước mặt là một đồng lửa và con A-Un, vật cưỡi của Sesshoumaru.

Jaken dùng cây trượng đẩy nàng lên phía trước, ngang ngược ra lệnh:

“Ngươi mau ngồi xuống đó cho ta. Dám bỏ trốn, ta liền thiêu ngươi thành tro đó!”

Yuri bị đẩy ngã ra đất khiến chân nàng xước một đường, nhìn máu không ngừng chảy ra, nàng phẫn hận trừng mắt nhìn Jaken:

“Thật quá đáng! Ngươi đừng có mà ức hiếp người quá đáng!”

“Jaken” Sesshoumaru chậm rãi ngồi xuống gốc cây gần Rin, mệt mỏi nhìn tiểu yêu “Cởi trói?”

“Sesshoumaru sama?” Jaken giật mình há hốc mồm. Có nhầm không vậy??

“Nàng sẽ không bỏ trốn” Đại khuyên yêu khinh thường lên tiếng, sau đó thành thoi nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Yuri hừ mũi, cười nham hiểm nhìn Jaken.

Jaken run rẩy tiến lại gần, chậm chạp cởi ra sợi dây thừng. Vừa cởi xong hắn liền quỳ mọp xuống đất, bày ra bộ dáng đáng thương nhìn nàng:

“Vừa rồi ta chỉ giỡn chơi với ngươi thôi, ngươi đừng để bụng...”

Nàng cũng không có nói gì, lười biếng đánh một cái ngáp, tiện tay ôm lấy tiểu yêu vào lòng rồi nằm xuống ngủ. Jaken cũng không dám cự quạ, mặc nàng muốn làm gì thì làm.

...

Naraku đứng trên cành cây gần đó nhìn xuống, ánh mắt vừa vặn đặt trên người tiểu nữ nhân đang ôm tiểu yêu cả người đều màu xanh.

Lại nhìn đến vết thương nhỏ trên cổ và chân nàng, không khỏi cau mày. Chỉ mới có một ngày, vì sao lại ra nông nỗi này?

Trong tâm ẩn ẩn đau, lại không thể lại gần. Cuối cùng vẫn quay người rời đi.

Chỉ là chút thương tích, sẽ không ảnh hưởng gì nhiều.

...

Hôm sau, chỉ mới tầm ba, bốn giờ sáng nàng đã bị dựng dậy, đại khái là theo đuôi Sesshoumaru truy tìm Naraku.

Nàng ngồi trên A-Un, đằng trước là Rin, sau lưng là Jaken. Rin từ khi tỉnh lại, thấy nàng liền rất cao hứng, cười nói vô cùng náo nhiệt.

“Tỷ tỷ đại nhân, tỷ thực sự là tình lữ của Naraku sao?” Nói chuyện quanh co một hồi, cuối cùng Rin vẫn chui vào chủ đề chính. Rin đã nhiều lần để ý cùng nghe ngóng, bất cứ nơi nào có Naraku, ở đó sẽ có tỷ tỷ. Hơn nữa, hắn còn cứu tỷ tỷ không ít lần. Quan hệ của hai người này thực sự có chút mờ ám mà...

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Inuyasha] Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Câu hỏi này của Rin thực sự đã kích rất nhiều người.

“Hả” Yuri đỏ mặt há hốc miệng.

“Cái gì” Sesshoumaru trừng mắt nhìn.

Jaken hoàn toàn ngã ngửa, chống đỡ không nổi.

Thế nhưng Rin vẫn ngậy thơ chớp chớp đôi mắt thuần khiết, làm ra vẻ vô tội nói:

“Lẽ nào không phải sao?”

“Cái này còn phải hỏi sao! Đương nhiên không phải!” Nàng xấu hổ hét toáng lên, ngúng nguẩy liên tục mà lại quên bám lên A-Un. Lúc sau, A-Un vừa lắc người tránh, nàng lập tức mất thăng bằng ngã xuống.

“Á!” Yuri hoảng hốt nhìn A-Un đang cố gắng dùng hết tốc lực bay đến đỡ nàng, nhưng khoảng cách hai người vẫn rất xa.

Naraku...

Naraku, mau tới cứu ta!

Nếu từ độ cao này rơi xuống, khẳng định sẽ chết không thể nghi ngờ!

Đột nhiên nàng cảm thấy dường như rơi vào vòng tay của người nào đó, bên tai truyền đến thanh âm lạnh lùng quen thuộc lại có chút đáng ghét:

“Ngươi như thế này ở bên cạnh có lợi gì? Thật vô dụng” Sesshoumaru khinh thường nhìn nàng.

Yuri lúc này mới dám mở mắt ra, nhìn thấy Sesshoumaru liền có chút thất vọng. Naraku vẫn không tới, lẽ nào hắn thật sự bỏ nàng sao? Thật quá đáng!

Đã ăn đậu hũ của người ta còn dám bỏ chạy!

Bán yêu cái gì chứ! Boss phản diện lớn nhất cái gì chứ! Hóa ra cũng chỉ đến thế thôi!

Nàng uất ức ôm lấy Sesshoumaru, vùi đầu vào cục bông mềm mại đeo bên vai hắn khóc nức lên.

Cả người Sesshoumaru khẽ run lên, định đẩy nàng ra lại thôi. Nữ nhân dù thế nào vẫn rất đáng thương...

Từ đầu đến cuối cũng chỉ là một quân cờ của Naraku...

“Nhà của ngươi ở đâu?” Đắn đo một hồi, cuối cùng hắn quyết định lên tiếng.

“Đưa ta đi gặp Kagome là được. Đó là bạn ta!” Nàng lợi dụng lúc hắn không để ý liền chùi toàn bộ nước mắt nước mũi vào cục bông, sau đó ngẩng đầu lên cười cười.

“Hừ” Sesshoumaru liếc nàng một cái cảnh cáo rồi bay thẳng, bỏ lại đám người Jaken và Rin phía sau. Rin có Jaken và A-Un đi cùng, không sợ nguy hiểm. Naraku cũng sẽ không bắt cóc hai người họ, bởi vì trong tay hắn vẫn còn quân cờ quan trọng của hắn.

Đang đi thì đột nhiên Sesshoumaru dừng lại, cau mày phun ra một chữ:

“Naraku”

Nàng giật mình ngóc đầu dậy.

Lúc này trên trời đột nhiên tối đen, gió xung quanh bắt đầu thổi mạnh một cách bất thường. Naraku không một tiếng động xuất hiện giữa không trung, đứng đối diện Sesshoumaru và nàng.

“Ha ha, chúng ta lại gặp nhau, Sesshoumaru” Naraku cười lớn, vẫn là cái điệu cười tà khí đáng ghét đó, vậy mà lại khiến nước mắt nàng một lần nữa không ngừng chảy xuống, nghẹn ngào không nói thành lời.

“Naraku, ngươi đang chặn đường đi của ta” Sesshoumaru vẫn bình thản như không nhìn Naraku, trong ánh mắt lóe lên sự kiên định cùng chán ghét.

“Ta cũng không muốn làm khó Khuyển đại nhân ngươi, chỉ muốn lấy lại đồ”

“Ta không giữ cái gì của ngươi” Sesshoumaru cau mày, cánh tay đang bế nàng cũng bất giác siết chặt.

“Sesshoumaru... Ta phải trở về” Yuri đưa tay vỗ vỗ lên vai hắn, tay còn lại lau sạch nước mắt, để lộ khuôn mặt khả ái thanh tú “Ta cùng hắn còn chuyện chưa giải quyết, ta cần trở về. Sesshoumaru, cảm ơn ngươi” Cho dù không có chuyện gì, nàng vẫn sẽ lựa chọn trở về. Bởi vì, nói sao thì nói Sesshoumaru đã cứu nàng, nếu bây giờ hắn cùng Naraku giao đấu, chỉ sợ có chút nguy hiểm. Mặc dù Sesshoumaru rất cường đại, nhưng Naraku là kẻ giảo hoạt không dễ đối phó...

“Thật sự?” Sesshoumaru nghi hoặc nhìn nàng. Nữ nhân này nào hỏng rồi sao?

“Đương nhiên rồi, ta từ xưa đến nay luôn làm theo ý mình, không có chuyện hắn ép ta đâu, yên tâm đi!” Yuri phẩy mũi một cái, oai phong vỗ vỗ vai Sesshoumaru.

“Nếu đã vậy...” Sesshoumaru nhếch môi, không nói không rằng buông tay!

“Á! Naraku!!” Yuri hét toáng lên. Naraku nhúu mày, một cái xúc tua trên người liền vươn dài ra, chuẩn xác cuốn lấy eo nàng, mạnh mẽ kéo lại gần Naraku.

Đôi mắt híp lại, cong cong hình bán nguyệt, khóe môi nở nụ cười rạng rỡ, hai tay mềm mại ôm lấy Naraku.

“Ta biết ngươi là người có trách nhiệm mà! Ngoan, về nhà rồi từ từ xử lý ngươi” Người ngoài nhìn vào chắc chắn sẽ nghĩ đây thật sự là một màn tình chàng ý thiếp, nhưng sự thật là, ngay khi ôm lấy Naraku, nàng đã bí mật dùng sức néo hắn mấy cái, miệng còn dí sát vào cổ hắn, hết cắn lại gặm khiến Naraku tức giận đến mức dùng tất cả xúc tua kéo nàng ra đe dọa:

“Ngươi còn nháo, ta lập tức ném ngươi xuống!”

“Á! Đừng nha!” Nàng vùng vẫy quơ tay, làm ra vẻ đáng thương nhìn Naraku. Chợt nhớ ra là trước mặt vẫn còn Sesshoumaru, liền quay sang vẫy vẫy tay hét lớn “Sesshoumaru—sama! Ngươi nhớ cho rõ, tên ta là Takahashi Yuri!!!!”

Sesshoumaru hừ lạnh, không nể mặt xoay sang chỗ khác, tay lại rút ra Nanh Quỷ, chuẩn bị công kích Naraku thì phát hiện, đối phương đã biết mất không tăm hơi.

“Lại trốn rồi...”

Chương 22

Nằm trong lòng Naraku, Yuri mím môi nghĩ nên làm thế nào để phạt hắn, bỗng phát hiện hình như hắn đang rất khó chịu...

“Naraku, ngươi làm sao?”

“Im miệng” Phượng mâu nheo lại nguy hiểm, cảnh cáo nhìn nàng.

Về đến Bạch Linh sơn, hắn một đường bay thẳng vào phòng, mặc kệ Kagura đang gào thét phía sau.

Naraku tức giận ném nàng xuống tấm tatami, thanh âm đẩy từ tính truyền vào tai nàng:

“Vì sao lại bỏ đi?”

“Còn không phải vì ngươi sao! Ngươi ăn đậu hũ của ta xong liền bỏ chạy!” Không nhắc lại thì thôi, nhắc lại là nàng lại muốn nổi điên!

“Ta khi nào bỏ chạy?” Naraku sắc mặt trầm xuống, dồn ép nàng vào tường, hai cánh tay rắn chắc chống lên tường, nhốt nàng ở giữa.

Mấy hôm vừa rồi là hắn đi tìm phương pháp loại bỏ trái tim của Quý Nhện ra khỏi thân thể, khó khăn lắm mới xong, thế nhưng vừa về liền thấy cái thứ quân cờ chết tiệt này đang vui vẻ với Sesshoumaru...

Nhìn thấy ba lô trên người nàng, hắn còn không hiểu người nào đó định làm gì sao! Chỗ của hắn đâu phải muốn bỏ đi thì bỏ đi dễ dàng như vậy!

“Ngươi... làm gì mà khủng bố tinh thần người ta quá vậy! Tránh ra! Ngươi... ngươi...” Mặc dù là đang trong tình thế nguy hiểm, nhưng mà... Naraku lại dí sát mặt nàng thế này thì thật sự có chút...

“Takahashi Yuri, ngươi tốt nhất nên cẩn thận cho ta!” Naraku bỏ lại một câu, sau đó quay người bỏ đi. Nếu tiếp tục ở lại, hắn nhất định sẽ không kìm chế được mà dùng xúc tua bóp chết nàng!

“Xì” Yuri làm mặt quỷ sau lưng hắn, đến khi Naraku ra khỏi phòng rồi mới ngồi phịch xuống, tức giận cào gãi “Hừ hừ, còn tưởng hắn thấy mình không chịu được khổ mới đến cứu, ai ngờ... hừ, đúng là đồ bán yêu chết tiệt!”

Buổi tối, nàng vừa ăn vừa gọi Kanna đến quan sát xem Kagome đang làm gì, tiện thể tìm cách hỏi xem điểm bài kiểm tra của nàng dạo này thế nào...

Không ngờ, cảnh tượng trong gương lại là một mảng đen u tối, hình như Kagome cùng nhóm người Inuyasha đang gấp rút chạy đi đâu đó...

Cái hướng ấy, hình như là...

Núi Bạch Linh Sơn!

Bọn họ chạy lên đây làm gì? Lẽ nào định thăm nàng à?

Không đúng, nếu là thăm nàng, vì sao lại vội vàng như vậy, về mặt còn rất lo lắng sợ hãi, đã xảy ra chuyện gì sao?

“Kagura!” Nàng khẩn trương đứng dậy hô lớn. Trong lòng nàng đột nhiên thấy rất khó chịu, rốt cuộc là thế nào!

“Cái gì?” Kagura tựa như một làn gió, vừa nghe nàng gọi liền xuất hiện, mang theo làn gió nhẹ thoảng qua.

“Naraku đang làm gì vậy?”

“Còn phải hỏi à? Hắn đã loại bỏ được trái tim Nhện Quý, đương nhiên sẽ đi giải quyết đại vụ nữ mặt lạnh kia rồi!” Kagura dùng cán quạt gõ nhẹ lên trán nàng, cười cười đáp. Bản thân Kagura cũng không ưa Kikyo, vì thế Naraku đi giết Kikyo, đây là một chuyện tốt!

“Không được! Naraku!” Yuri gấp gáp đẩy Kagura sang một bên, dùng hết sức chạy đi. Không thể để hắn giết Kikyo! Kikyo là bạn tốt của nàng, còn dạy nàng cách tính lộc, cách bảo vệ bản thân...

Dù chỉ là một thời gian ngắn, nhưng thật sự nàng đã xem Kikyo là tỷ tỷ của nàng, như thế nào có thể để Naraku giết!

...

Lúc này, Naraku đã thành công đã thương Kikyo, khiến một bên vai của nàng bị nứt ra. Bởi vì thân thể được làm từ bùn đất, nên không có máu, nhưng vết nứt lại nhìn đến ghê người.

Kikyo hơi nhìn xuống vai, vẻ mặt vẫn lạnh lùng điềm đạm không chút lay động, giống như người bị thương không phải nàng, ánh mắt kiên định giương cung về phía Naraku:

“Naraku, xem ra ngươi đã thành công loại bỏ trái tim Quỷ Nhện”

“Ngươi thế nhưng cũng nhận ra, hôm nay là ngày ta tổng tiền ngươi sao?” Naraku nhếch miệng, đôi đồng tử đỏ rực khát máu nhìn người gặp họa.

Kikyo cười khinh miệt, chuyện đã đến nước này, chết hay sống còn quan trọng sao?

Nhẹ nhàng buông tay, phá ma chi tên rời khỏi cung, mạnh mẽ phóng về phía Naraku. Cho dù hôm nay thật sự phải chết, cũng phải đã thương được Naraku!

Dù chỉ một chút thôi cũng được...

Naraku đối với Phá ma chi tên đang bay tới cũng không có chút sợ hãi, dùng chướng khí ngăn lại mũi tên, một giây sau liền khiến tên tan thành tro bụi...

Kikyo cay đắng mỉm cười. Xem ra, thế cuộc đã định...

“Kikyo!!” Từ xa vang lên tiếng gào thét của Inuyasha khiến Kikyo hơi giật mình, trong ánh mắt ánh lên vẻ dịu dàng hiếm có.

Ít ra, trước khi chết vẫn có thể gặp ngươi, Inuyasha!

“Kikyo, vĩnh biệt!” Naraku lạnh lùng dùng chướng khí đánh nát cung tên của Kikyo, đẩy nàng xuống vách núi.

Hắn vừa quay người lại, đã bắt gặp Inuyasha cùng một đám người đang chạy như bay tới, khuôn mặt lại càng vênh lên đắc ý:

“Inuyasha, ngươi đến trễ rồi”

“Kikyo...! Naraku! Trả Kikyo lại cho ta!!” Inuyasha run rẩy nhìn cung tên gỗ của Kikyo gãy thành hai mảnh bên vách núi, tức giận rút Thiết Toái Nha nhảy về phía Naraku đầu một trận! Naraku đáng chết!!

Trong lúc đó, Kagome mò mẫm đường đi xuống, vách núi này nhìn không quá sâu, hẳn là có thể xuống. Nàng tin chắc, Kikyo không dễ chết như vậy...

Hai người Naraku và Inuyasha đang đấu một trận nảy lửa thì Yuri mặt đỏ phừng chạy tới, liếc thấy cung tên dưới đất, lại nhìn Inuyasha đáng vẻ tức giận cực điểm liền đoán được chín, mười phần.

Nàng đã đến trễ rồi...

“Kikyo!” Yuri hốt mất ngạt nước cầm lấy hai mảnh cung tên, lại thấy Kagome đang cố gắng trèo xuống, lập tức cũng muốn đi xuống. Nàng muốn tận mắt nhìn thấy Kikyo, Kikyo có thể chết đi rồi sống lại, dù thân thể là bùn đất thì cũng không thể chết dễ dàng như vậy...

Nhưng mà, vì sao vách núi này lại khó leo đến như vậy... Tay nàng đều đã bị xước đến chảy máu, hơn nữa chân còn không ngừng run rẩy.

Nàng rất dở cái môn leo núi, lần nào leo cũng trượt té, lần này...

“A!” Chỗ đất đá nàng đang vịn đột nhiên nứt ra, làm nàng cũng theo đó mà trượt chân ngã xuống.

Nghe thấy tiếng hét của nàng, Naraku hơi khựng lại, mặc kệ Inuyasha đang khí thế lao tới, hắn lao xuống vách núi, đỡ lấy bóng dáng nhỏ nhắn đang run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn ướt nhẹp, không còn phân biệt được đâu là nước mắt, đâu là mồ hôi.

Yuri không cần mở mắt cũng biết, người đỡ nàng là Naraku, đáng lẽ nàng rất vui mừng, rất cảm động, nhưng lại nghĩ tới Naraku đã giết chết Kikyo, nàng lại nổi sùng lấy hai tay đánh liên tục vào ngực hắn.

“Buông tay ngươi ra! Vì sao ngươi lại giết Kikyo! Để ta gặp Kikyo! Hu hu”

“Takahashi Yuri, ngươi mau yên lặng cho ta” Naraku gần như sắp mất kiên nhẫn quát nàng một tiếng.

“Để ta xuống...” Yuri uất ức cúi đầu, cắn mạnh vào bàn tay của Naraku nhưng vẫn chẳng lay động được hắn.

Naraku bị nàng đánh đến phiền, cuối cùng vẫn dùng xúc tua để nàng xuống, ngay bên cạnh Kikyo nằm bất động phía dưới. Kế hoạch sắp thành, hẳn cũng không vội. Thậm chí như thế này càng nhanh thành công...

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Inuyasha] Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23

Kikyo vô lực nằm trên mặt đất lạnh băng, khuôn mặt nhợt nhạt lại có chút vui vẻ, dịu dàng nhìn Yuri đang ghen ngào ngào quỳ bên cạnh:

“Yuri, thật tốt khi ngươi vẫn khỏe...”

“Kikyo... xin lỗi...” Nếu như nàng nhanh một chút nữa, nếu như kịp thời ngăn lại Naraku, có lẽ Kikyo sẽ không nằm đây!

Này là lỗi của nàng!

“Đây là chuyện sớm hay muộn mà thôi, không cần tự trách bản thân... Yuri... thật tiếc vì không thể ở bên cạnh ngươi nhiều hơn. Ta thật sự, rất yêu thích ngươi, giống như muối muối của ta.” Hơi thở Kikyo càng lúc càng yếu hơn, không đợi Kagome xuống đến nơi, nàng đã lấy ngọc tứ hồn đã gần nguyên vẹn không biết đã lấy của Naraku từ bao giờ ra đưa cho nàng “Yuri, ngươi hãy thay ta, bảo hộ Ngọc tứ hồn... Tuyệt đối, vạn lần không thể đưa cho Naraku...”

“Được, được, ta sẽ không đưa... sẽ không đưa mà...” Yuri nước mắt nước mũi tèm lem méo máo nói “Nhất định sẽ thay ngươi tinh lọc ngọc Tứ Hồn”

Kikyo khe khẽ mỉm cười, lại nhìn xuống viên ngọc trong tay Yuri đang từ đen chuyển sang màu tím vốn có liền mất nguyên vẹn, trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

“Takahashi Yuri” Naraku đột nhiên xuất hiện, tâm tình bất định lên tiếng.

Nàng không trả lời, cũng không nhìn hắn, bàn tay nắm ngọc tứ hồn càng siết chặt.

“Takahashi Yuri, mau đưa ngọc tứ hồn cho ta” Naraku chậm rãi tiến lại gần nàng, dùng thanh âm ôn nhu khuyên nhủ.

“Ta hôm nay sống chết cũng sẽ không đưa ngươi!” Yuri đứng dậy, kiên định chắn trước người Kikyo.

“Yuri! Mau đưa ngọc tứ hồn cho tớ!” Kagome cuối cùng cũng xuống đến nơi, đứng ở phía xa gọi, Inuyasha đồng thời nhảy xuống, ôm lấy Kikyo nói gì đó...

Yuri mỉm cười, quay người ném ngọc tứ hồn về phía Kagome. Nàng còn chưa kịp làm gì, đã cảm thấy thật khó thở. Nhìn xuống liền thấy bàn tay to rắn chắc của Naraku đang siết lấy cổ nàng...

A... Hóa ra, hắn thật sự sẽ xuống tay với nàng sao?

Naraku một tay bóp cổ nàng, một tay giơ lên, cao giọng nói:

“Kagome, đưa ta ngọc tứ hồn, hoặc là chấp nhận hi sinh mạng của nữ nhân này”

“Yuri!” Kagome lo lắng nhìn nàng đang khổ sở giữa tay Naraku, do dự không biết làm thế nào.

“Naraku! Yuri đã ở bên cạnh ngươi một thời gian không ngắn, vậy mà ngươi cũng nỡ thương tổn nàng sao!” Inuyasha phẫn nộ gào lớn. Naraku này thật sự càng lúc càng tàn nhẫn!

“Nàng chẳng qua chỉ là một quân cờ của ta, không khác biệt với Kagura và Kanna” Naraku hơi liếc xuống nàng, sau đó âm u nói.

Đúng vậy, chỉ là quân cờ mà thôi...

Một câu của hắn khiến Yuri quên cả giữa giữa, đứng im bất động. Nàng hoàn toàn bị đá kích...

Hắn đã thừa nhận, đã thừa nhận nàng là quân cờ của hắn...

Vẫn biết sẽ có ngày này, vì sao nàng vẫn thấy đau lòng thế này? Nàng đối với hắn tốt như vậy... là dùng thật tâm đối đãi, hắn cũng đối xử nàng rất tốt, nào là tặng bánh, cứu mạng nàng, ngủ chung với nàng...

Lẽ nào, tất cả những gì hắn làm đều vì muốn lợi dụng nàng sao?

“Chuyện này, hãy để Yuri quyết định” Kikyo thều thào nói, cánh tay nhợt nhạt hơi giơ lên, chỉ về phía Yuri.

Kagome thấy cũng rất có lý, dù sao Kikyo cũng đã giao trọng trách bảo hộ Ngọc tứ hồn cho Yuri, vì thế, người quyết định chuyện này phải là Yuri mới đúng!

Naraku càng dùng lực, giống như muốn đe dọa ‘ nếu không đưa, ta sẽ giết ngươi ‘. Nàng cúi đầu suy nghĩ một lát, lát sau giờ tay lên, dứt quãng nói:

“Hãy đưa ngọc tứ hồn cho ta...”

Kagome làm theo lời nàng nói, đi đến đặt ngọc vào trong tay nàng. Naraku nhếch môi, dùng xúc tua siết lấy cánh tay nàng, ép nàng giao viên ngọc. Yuri từng mắt đẹp nhìn hấn:

“Ngươi sao có thể dễ tiện như vậy! Buông tay...” Chẳng phải đã giao hẹn, sẽ để nàng quyết định sao?

“Ta chưa từng nói qua, sẽ để ngươi quyết định” Naraku mặt dày trả lời, tiếp tục gia tăng lực đạo.

Yuri trong lòng chửi thề, rõ ràng hấn đã không lên tiếng phản bác!

Vì sao trước nay nàng đều không nhận ra, Naraku là kẻ hai mặt vô liêm sỉ đến như vậy!!

Mặc dù đã cố gắng hết sức, nhưng nàng vẫn là không thể đấu lại xúc tua của Naraku, đành phải bắt lực nhìn hấn đoạt đi ngọc tứ hồn.

Nhưng ngay lúc hấn vừa lấy được, bàn tay đặt trên cổ nàng vẫn chưa chịu buông, thậm chí là lực đạo càng mạnh hơn:

“Ngươi đã không còn giá trị...”

“Naraku! Ngươi dừng tay!” Inuyasha rốt cục không thể đứng yên được nữa, rút đao chém về phía Naraku. Nhưng lại không dám ra đòn quá lớn, chỉ sợ sẽ khiến Yuri bị thương.

Đột nhiên quang tiên từ đầu xuất hiện tập kích Naraku, mạnh mẽ đánh lên người hấn. Naraku bởi vì né tránh, theo bản năng buông nàng ra.

Yuri mềm nhũn ngã xuống đất, trong tay vẫn nắm chặt một mảnh ngọc tứ hồn mà lúc nãy nàng vô tình lấy được lúc Naraku mất tập trung...

Sesshoumaru từ trên trời bay xuống, vươn tay ôm lấy nàng, nhanh chóng bay đi. Naraku lấy được ngọc tứ hồn cũng không nán ná lâu, lập tức rời đi.

Một mảnh nhỏ trên người nữ nhân kia, từ từ lấy về cũng không muộn...

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Inuyasha]* Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Dưới màn đêm, Sesshoumaru lặng lẽ ôm lấy Yuri bay đi, lưỡng lự hết lần này đến lần khác mới chịu lên tiếng:

“Ngươi có bị thương hay không?”

Vừa rồi hấn nghĩ thấy mùi của Naraku liền tìm đến, không ngờ lại thấy được một màn đó, lại nhìn thấy Inuyasha đang ôm Kikyo sắp tan thành mây khói liền hiểu chuyện gì đang xảy ra, lập tức bay xuống cứu nữ nhân đáng chết này. Nàng còn nợ hấn rất nhiều, làm sao có thể chết một cách lẳng lặng như vậy. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của nàng, hấn lại cảm thấy ở nơi nào đó trong tâm lại ỉn ỉn đau.

Yuri không trả lời Sesshoumaru, đôi mắt ngây ngốc nhìn lên bầu trời đen kịt.

Bây giờ nàng mới có thể bình tĩnh mà suy nghĩ lại. Hóa ra Naraku đem nàng trở về chỉ vì muốn lợi dụng nàng, dùng nàng uy hiếp Kagome để đoạt lấy ngọc tứ hồn...

Hấn thế nhưng lại dám lợi dụng nàng!

Chỉ cần nghĩ đến hai chữ ‘lợi dụng’ này, nàng lại thấy phần nợ đến mức nghiêng răng kèn kẹt. Hừ, hấn đã đối xử với nàng như vậy, nàng liền theo Kagome trở về, giúp Kagome lấy lại ngọc tứ hồn!

Nghĩ là làm, nàng cắn môi, dứt khoát lau đi nước mắt. Bây giờ không phải lúc để khóc!

Yuri hơi ngẩng lên, mỉm cười nhìn Sesshoumaru:

“Sesshoumaru, cảm ơn nhé! Tôi lại nợ anh một mạng nữa rồi... Ai da, năm nay sao mà xui quá a, nợ tùm lum hết!” Nàng bĩu môi, sau đó lấy tay gạt gạt một lọn tóc của hấn “Ngươi làm ơn đưa ta đến chỗ của Inuyasha và Kagome đi...”

Sesshoumaru cũng không đáp lại, chỉ liếc nàng một cái rồi hướng về phía làng của Kaede, em gái Kikyo mà bay. Đối với sự thay đổi đột ngột này của nàng, hẳn thật phần kinh ngạc! Mấy giây trước nữ nhân này còn khóc đến ngất ngốc, vậy mà bây giờ lại bình tĩnh như chưa có chuyện gì xảy ra như vậy.

Là đang giấu đi cảm xúc thật sao?

...

Sau khi giao nàng cho Kaede, Sesshoumaru không nói hai lời lập tức rời đi. Kaede cũng đã nghe qua về nàng, vì thế đối với nàng rất chu đáo. Mỗi khi nhìn thấy vẻ mặt ân cần dịu dàng hao hao giống với Kikyo, nàng lại buồn rầu không thôi. Nàng cũng không đủ dũng khí để hỏi bất cứ gì về Kikyo...

Nàng đến ở không lâu thì đám người Kagome mặt mày ủ rũ trở về, hẳn là lại mất dấu Naraku rồi...

Yuri nhìn xuống mảnh ngọc tứ hồn nhỏ trong tay, cười nhạt một tiếng. Dù bây giờ nàng có nói cho bọn họ biết vị trí chính xác của Naraku, thì e là cũng vô dụng. Nàng đã trở về bên cạnh Kagome, hẳn chắc chắn sẽ vì đề phòng nàng tiết lộ mà dè ỏ chặn đi chỗ khác. Naraku bản tính đa nghi, hẳn chưa từng tin tưởng bất kỳ ai...

Kể cả nàng!

Mấy ngày nay, nàng luôn tìm đủ mọi cách để vừa có thể lấy lại ngọc Tứ hồn, mà vừa có thể “đáp trả” hắn, thế nhưng nghĩ ra cách nào liền bỏ ngay cách ấy, nghĩ mãi không ra! Cách này không được, cách kia không xong... nàng sắp bị nghẹn chết rồi!

Hôm nay đã là ngày thứ tư kể từ khi rời khỏi Naraku, nàng thở dài chán nản nhìn hoàng hôn đang dần buông xuống, tay nghịch ngợm mấy lọn tóc rơi trước người. Lúc này Kagome lại vui vẻ chạy vào, khuôn mặt tươi cười giờ ra một bộ kimono màu hồng phấn điểm xuyết một vài bông hoa anh đào đang rơi được thêu rất tinh xảo nói:

“Yuri, cậu thấy bộ này thế nào? Kaede bà bà đích thân may đấy nhé! Đẹp không? Đừng nằm lì ra đó nữa, đứng dậy thử chút đi!”

“Ừm... đợi một chút! Tí nữa sẽ thay mà!” Nàng lười nhác nằm im, vùi đầu vào gối. Mấy ngày nay ngày nào Kagome và Kaede cũng thay phiên nhau đưa quà tới, nào là đồ ăn, quần áo, trang sức, món gì cũng có. Nàng biết là hai người có ý tốt muốn dỗ dành an ủi nàng, nhưng nếu an ủi có thể khiến nàng nghĩ ra cách thì thật sự là tốt biết bao nhiêu... Ngược lại, họ càng an ủi, nàng càng thấy mình thật đáng thương, thật vô dụng!

Ở bên cạnh Naraku lâu như vậy mà một chút mưu kế cũng không học được, thật sự là quá thất bại!

“Cậu... Thật là! Được rồi, vậy nhớ thử nhé, sau đó xem một chút còn thiếu gì thì nói mình. Mình ra ngoài gặp Inuyasha chút...” Kagome giọng gao đặt kimono và mấy thứ phụ kiện linh tinh xuống tấm tatami, sau đó đi ra ngoài.

Kaede, Sango, Miroku và Inuyasha sớm đã ở bên ngoài từ lâu, nhìn thấy Kagome xịu mặt đi ra liền ào ào thở dài. Rốt cuộc Yuri đang nghĩ cái gì vậy? Cả ngày trưng ra bộ mặt như đưa đám dọa người, làm cho không khí vui vẻ trong thôn cũng bị giảm đi vài phần... Họ thật sự vô cùng bất lực mà!!

Trong phòng, mọi thứ trở nên tĩnh lặng, Yuri nằm ngửa ra nhìn trần nhà, khẽ nhíu mày suy tư.

Hắn đã suýt chút thì giết chết nàng, còn lấy mất ngọc tứ hồn của nàng, lợi dụng nàng để lấy lại ngọc tứ hồn, âm mưu giết hại Inuyasha và mọi người... thế nhưng vì sao bây giờ nàng lại cảm thấy trong lòng đau như vậy? Còn có, một chút nhưng nhớ...

Rõ ràng là nên hận mới đúng!

Lại nhìn mảnh ngọc tứ hồn trong tay, Yuri nghiêng răng ném vào góc tường. Chỉ có một mảnh thế này thì có tác dụng gì, nếu không phải Kagome ngăn cản, nàng thật sự đã ném trả hắn, đợi thời cơ cướp về cả thế còn tốt hơn!

Nàng chậm rãi đứng dậy, mắt vô tình nhìn sang bộ kimono bên cạnh, suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng quyết định mặc vào xem thử. Bộ kimono này thoạt nhìn cũng rất đẹp, tay nghề của Kaede quả nhiên không thể xem thường.

Chỉnh đốn xong xuôi, nàng rón rén cầm gương lên xem thử. Trong gương phản chiếu hình ảnh một nữ tử một thân kimono hồng phấn điểm xuyết vài cánh hoa anh đào, mái tóc dài được vấn lên gọn gàng, phía bên phải còn cài thêm một kim bộ điều bằng ngọc, đúng đưa qua lại theo chuyển động của nàng, thoạt nhìn rất vui mắt.

Yuri cảm thấy có chút buồn cười, nàng không phải một người quá đẹp, mà là hết sức tầm thường, vì sao khi trang điểm mình giống như nữ tử Nhật Bản thời Edo, nhìn lại xinh đẹp như vậy?

Ừm, nên đi tìm Kagome khoe một chút, tránh để chút nữa lại tìm nàng cần nhân này nọ.

Ai ngờ vừa mở cửa muốn đi đã đụng phải một bức tường thịt mềm mại, không cần nhìn cũng biết, này chính là kẻ vừa lợi dụng nàng cách đây không lâu!

Hắn thế nhưng dám đến tìm nàng!

Yuri đột nhiên cảm thấy thật khó chịu, trực tiếp xem hắn như vô hình, né hắn ra đi thẳng.

Nàng định sẽ làm ngơ như không thấy gì, thế nhưng hần vẫn cản đường của nàng, còn mặt dày gọi nàng:

“Yuri”

“...” Nàng cúi đầu không nói, tay hơi siết lại. Hần rút cuộc muốn cái gì?

“Theo ta về có được không?”

“...” Nàng mím môi, người hơi run lên.

“Về Bạch Linh Sơn, ngươi muốn bồi thường cái gì, ta đều đồng ý”

Nàng khinh bỉ cười lạnh, dứt khoát đẩy hần ra, đôi mắt hạnh phù một tầng nước trũng mắt nhìn Naraku một thân mặc áo lông trắng, đầu đội một cái thứ hình con vật gì đó che đi nửa khuôn mặt, chỉ để lộ cái cằm tinh xảo cùng đôi môi mỏng. Yuri dùng hết sức hét lên:

“Ta chẳng qua cũng giống Kagura và Kanna, đều là đối tượng để ngươi lợi dụng! Ngươi còn tới tìm ta làm gì! Muốn lợi dụng một lần nữa sao? Hừ! Hay là, đến vì thứ này?” Yuri lấy từ trong tay áo ra một mảnh vỡ của ngọc Tứ Hồn, giơ ra trước mặt hần.

Ngọc Tứ Hồn cái gì? Đều là một thứ vô dụng! Nếu nàng không phải là người bảo vệ ngọc tứ hồn, nàng thật sự đã đập nó ra thành tro!

Naraku im lặng không nói gì, cũng không giành ngọc Tứ Hồn, chỉ đứng lặng yên đối diện với nàng.

Nữ nhân này, hần thật sự là không thể gạt ra khỏi tâm trí được. Lợi dụng nàng, chỉ vì nghĩ, sau khi giết được Inuyasha, trở về an ủi nàng, nàng sẽ tha thứ cho hần như mọi khi, chỉ cần đồ nàng một chút thì được rồi. Không nghĩ tới nàng thực sự giận hần, không thêm trở về Bạch Linh Sơn...

Lúc ấy, hần cũng không có ý nghĩ sẽ giết nàng, chỉ là, muốn dùng nàng để uy hiếp một chút, nếu lúc đó không có Sesshoumaru, có lẽ hần đã có thể ép Inuyasha đến đường cùng!

Chỉ mới mấy ngày, mặc dù vẫn nhìn nàng qua gương thần của Kanna, nhưng vẫn không thể nhận được ý nghĩ muốn đem nàng trở về, được nàng ở bên cạnh bầu bạn, mang lại chút cảm giác ấm áp cho hần...

Dưới ánh hoàng hôn chiều tà đỏ thẫm, hai người cứ đứng yên lặng nhìn nhau như vậy, mang theo một bầu không khí ngọt ngào căng thẳng.

Cũng giống như thuở ban đầu lúc mới gặp nhau...

“Takahashi Yuri, ngươi nếu còn cứng đầu như vậy, ta cũng không cần khách khí”

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Inuyasha]* Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Trước sự uy hiếp của Naraku, Yuri không hề nao núng e sợ, ngược lại nàng bình tĩnh đến lạ thường, nàng cười nhạt một tiếng:

“Vì sao phải cùng ngươi quay về? Ta không phải phân thân của ngươi, bây giờ, ta cũng không phải là quân cờ để ngươi lợi dụng! Naraku, ngươi đừng tự cho mình là kẻ nắm giữ tất cả như vậy!”

“...” Câu nói quyết tuyệt của nàng khiến Naraku hơi chấn động, hần cũng nhìn nàng. Trong đầu cũng đặt ra rất nhiều câu hỏi, vì sao lại muốn đưa nàng trở về? Vì sao lại quan tâm đến nàng như vậy? Ban đầu rõ ràng xem nàng như quân cờ, vì sao bây giờ nghe nàng nói như vậy lại muốn mở miệng phản bác?

Phản bác? Phản bác cái gì?

“Naraku, ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa. Nể tình ngươi đã từng đối xử tốt với ta, dù là thật hay giả cũng không cần quản, lần này ta không báo cho Inuyasha, ngươi mau đi đi. Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta!” Đối với người đã lợi dụng nàng, nàng sẽ không bao giờ tha thứ!

Tuyệt đối không!!!

Nói xong, nàng đưa tay đẩy mạnh Naraku ra, cặp mắt đi thẳng. Chỉ là, giây phút lướt qua người hần, bàn tay nhỏ bé bất giác siết chặt, chớp mũi cay cay. Nàng bước đi mỗi lúc một nhanh, mặc cho bàn chân đang đau rất do không quen đi guốc gỗ. Nàng không muốn dừng lại, không muốn quay đầu, nàng không muốn lại khóc trước mặt Naraku, không muốn lại để lộ sự yếu đuối của bản thân trước mặt hần...

Nếu như vậy, Naraku nhất định sẽ nhân cơ hội dụ dỗ nàng rồi đi...

Nàng không hề quên, nàng bây giờ là người bảo hộ ngọc Tứ hồn, cũng không quên, chính hấn đã giết Kikyo, người con gái xinh đẹp thánh thiện ấy...

Nàng hận hấn. Hấn hận lợi dụng nàng, hận hấn giết đi Kikyo!

Nhìn bóng dáng nhỏ nhắn đang càng lúc càng xa, Naraku cau mày, sắc mặt trầm xuống, lệ khí tỏa ra càng đậm. Takahashi Yuri, từ khi nào đến lượt người quyết định, bản thân người là quân cờ hay không phải là quân cờ? Thoát khỏi lòng bàn tay ta, nào có dễ dàng như vậy!

Yuri đang dốc sức mà chạy, đột nhiên cảm thấy có một thứ gì đó lạnh lạnh cuốn lấy chân phải của nàng, còn chưa kịp làm gì, thứ ấy đã giật mạnh một cái làm nàng mất cân bằng ngã xuống. Lúc này trước mặt nàng vang lên thanh âm âm lãnh của Naraku:

“Takahashi Yuri, hồ nhào như vậy là đủ rồi”

Naraku cúi người, trực tiếp bóp chặt cổ của nàng nhắc lên. Yuri vô cùng phẫn nộ, hấn thể nhưng dám bóp cổ nàng lần thứ hai!

Trong lúc quần bách, nàng nhắm mắt lại, cố lấy lại bình tĩnh, tập trung tinh thần. Ngón tay thon dài bạch ngọc khẽ chạm vào người Naraku, lập tức xung quanh liền tỏa ra một luồng sáng chói mắt.

Naraku hít mắt lại, đột nhiên cảm thấy trong người có một luồng khí mát được truyền vào người từ tay của nàng liền nhận ra ý đồ của Yuri. Nàng muốn tình lọc hấn!

“Hừ” Naraku lập tức lấy ra ngọc Tứ Hồn, mượn sức mạnh của ngọc chống cự lại. Yuri bởi vì mới học tình lọc không lâu, thế nên căn bản là không thể đấu với sức mạnh cường đại của n con yêu quái trong người hấn, huống chi hấn còn mượn thêm sức mạnh của ngọc!

Rất nhanh sau đó, nàng cuối cùng cũng chịu không nổi, kiệt sức ngã xiêu vào lòng Naraku.

Naraku ôm lấy Yuri, không một tiếng động biến mất trong sân.

...

Kagome đang ngồi nói chuyện với Kaede, bỗng nhiên ngửi thấy mùi của Ngọc Tứ Hồn liền đứng bật dậy, Inuyasha đang nằm bên cạnh cũng khịt mũi nhú mồm, nghiêng răng nói:

“Naraku đúng là càng lúc càng làm càn, dám tìm đến tận đây làm loạn!”

Kagome và Inuyasha định chạy đi thì bị Kaede bà bà ngăn lại, giọng nói già khua lại mang theo chút đồng cảm:

“Không cần tìm làm gì. Nếu Naraku thật sự muốn gây rối thì đã giờ trò, cần gì phải đến tận nhà? Chắc chắn là đến tìm người”

“Hấn tìm ai?” Inuyasha mắt kiên nhẫn gầm lên.

“Còn tìm ai nữa! Đương nhiên là tình lữ còn đang giận hờn khó ở mà hấn gửi nhờ ở đây mấy ngày rồi!” Miroku ngồi trong góc phòng ôm lấy cây trượng, bình thản như không nhún vai.

“Tình lữ gì chứ!” Kagome tức giận nhìn Miroku. Nếu thật sự là tình lữ của Naraku, vì sao hấn lại nở xuống tay với Yuri! Lúc đó Sesshoumaru mà không đến kịp thì không biết đã có cái chuyện gì không hay xảy ra rồi! “Nhất định phải tìm được Yuri mang về!”

...

Khi Yuri tỉnh dậy thì đã thấy đang nằm trong căn phòng vô cùng lạ lẫm, xung quanh bài trí rất đẹp, hoa lệ chẳng kém căn phòng của nàng ở thành Hitomi trước đây.

“Yuri tiểu thư” Kanna từ ngoài phòng nhỏ giọng gọi, thanh âm lạnh lùng không đời khiến người ta nhìn không ra rốt cuộc tiểu a đầu này đang nghĩ cái gì.

Cũng không có đợi nàng đáp lại, Kanna đã chậm rãi đẩy cửa bước vào, trên tay mang theo một khay thức ăn đầy ắp, tất cả đều là những món mà nàng thích ăn.

“Yuri tiểu thư, mời dùng bữa tối”

“Ta không cần! Lui ra!” Nàng dứt khoát quay mặt đi, không dám quay lại nhìn thêm một chút nào nữa. Cứ tiếp tục nhìn thì nhất định nàng sẽ không nhịn được mắt!

“Nếu vậy, ta liền ở đây” Kanna ánh mắt vô hồn nhìn Yuri, chậm rãi đặt khay thức ăn xuống đất rồi rời đi.

Nàng bĩu môi, thò tay bốc một miếng bánh ngọt bỏ vào miệng rồi đứng dậy đi ra ngoài. Không thể ở đây lâu hơn, nàng không muốn ở lại nơi có Naraku!

Ai ngờ, vừa bước ra khỏi phòng lại thấy trước mặt có một đám quái vật bay xung quanh, giống như chỉ cần nàng bước ra khỏi phòng liền sẽ lao vào tấn công.

“Hừ! Naraku, người dám dùng cái đám này giam lỏng ta như Rìn sao!”

Yuri nổi giận muốn tình lọc hết cái đám chướng mắt này. Không nghĩ tới, vừa dùng một chút năng lực đã thấy cả người choáng váng, chân vô lực ngã nhào ra đất.

“Sức khỏe người hiện tại chưa hồi phục, không thể tình lọc”

Nàng đang định thử lại lần lần nữa thì phía sau truyền tới thanh âm chướng tai của Naraku. Yuri lao đảo đứng dậy, xoay người trừng mắt nhìn hấn:

“Người muốn cái gì?”

“Muốn người ở lại”

“Ta đã không còn tư cách gì để ở lại!” Yuri càng nhúu mày chặt hơn, dẫn đo một lúc, cuối cùng giật chiếc dây chuyền có hình mặt trời trên cổ, cũng là vật gắn kết nàng với Naraku, dứt khoát ném xuống đất.

Mặt dây chuyền rơi xuống đất.

Thanh thúy vang lên một tiếng. Vỡ tan thành hai mảnh ...

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Imuyasha*] *Xuyên Qua Thành Phu Nhân Của Naraku* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Lặng người nhìn dây chuyền đã không còn nguyên vẹn dưới đất, Yuri hơi mím môi, nén lại cảm xúc khó hiểu trong lòng rồi cụp mắt xoay người rời đi. Những gì nên nói cũng đã nói, nên làm cũng đã làm ...

“Quan hệ giữa ta và người, vẫn chưa dứt” Naraku ở phía sau đột nhiên lên tiếng làm nàng giật mình, theo bản năng quay lại.

Chưa dứt? Ý hấn là gì?

“Người đã nói chỉ khi nào ta lấy dây chuyền xuống, thì quan hệ mới chấm dứt. Người không nói nếu người ném xuống trước thì quan hệ giữa ta và người không còn” Naraku nhếch miệng, mặt dày cười khinh bỉ.

Khỏe môi Yuri giật giật không dám tin nhìn hấn. Hấn vẫn còn nhớ lời nàng nói hôm đó sao? Con bà nó, nếu vậy nàng ném dây chuyền trước làm cái gì? Đúng là quá sức lãng phí!

“Trừ khi ta chủ động ném xuống, người căn bản là không có biện pháp nào” Naraku đi tới trước mặt nàng, vừa bày ra một bộ dáng đáng đánh đòn vừa dùng tay siết khẽ cằm nhỏ của nàng.

Lực đạo không lớn cũng không nhỏ, nhưng cũng đủ để khiến nàng nhăn mặt vì khó chịu.

“Naraku, người không những vô liêm sỉ mà mặt còn dày hơn cả mặt đường!” Yuri không ngừng phóng điện nhìn Naraku, tay cũng ra sức hất bàn tay cứng như thép nguội của hấn ra.

“Thời gian này, tạm thời nên ở lại đây dưỡng sức đi” Naraku hơi đẩy nàng ra, tay đột nhiên xòe ra, trên lòng bàn tay lập tức hiện ra một con thỏ nhỏ, nàng còn chưa kịp hiểu hấn định làm gì thì đã thấy con thỏ bị Naraku hờ hững ném về phía nàng.

Nàng vội vàng đỡ lấy thỏ nhỏ, nhúu mày khó hiểu nhìn hấn. Không dung ném thứ này cho nàng làm gì?

“Thứ này không đơn thuần chỉ là một con thỏ, có thể làm sủng vật của người, ở bên cạnh mua vui cho người”

Dứt lời liền biến thành một làn khói biết mất. Yuri giờ thỏ nhỏ ngang tầm mắt của mình quan sát. Con thỏ này hình dạng nhỏ nhắn đáng yêu, bộ lông trắng muốt mềm mại, đôi mắt đỏ rực như máu, giống hệt với màu mắt của Naraku. Có khi nào đây cũng là một phần thân của Naraku? Không phải chứ! Nếu vậy, con thỏ này là một yêu quái sao?

Ngoài đôi mắt đỏ rực ấy ra, nàng thật sự chẳng tìm thấy điểm nào khác biệt với thỏ bình thường.

Bất quá, chuyện trước hết nên làm là đặt cho nó một cái tên!

“Cho người tên gì đây nhỉ? Là tiểu bạch thỏ nhé?” Yuri chun mũi nhìn thỏ nhỏ, ngón tay tùy ý treu đùa đôi tai vừa dài vừa mềm của thỏ nhỏ. Không phải

nàng rất thích động vật, nhưng là con thỏ này nhìn thế nào cũng quá sức đáng yêu đi!

“Tiểu bạch thỏ? Hoàn toàn không thể được!!”

“Hả?” Nàng không nghe nhầm chứ? Trong phòng này ngoài nàng ra còn có ai khác sao?

“Nhìn đi đâu vậy, ở đây này!” Thỏ nhỏ dùng móng vuốt cào một đường lên tay nàng nhằm thu hút sự chú ý, giọng điệu ngông nghịu ngang tàng vang lên.

“Cái gì? Ngươi... Con thỏ biết nói sao?” Yuri khiếp đảm quăng tiểu bạch thỏ ra xa, hại nó ngã chổng vó một đồng.

“Bỏn đại gia chính là thành chủ ở chỗ này! Tất cả là do cái tên quý không ra quý, người không ra người kia hại thành cái dạng này, đã vậy còn chiếm đóng ở chỗ của ta!” Tiểu bạch thỏ giận dữ xù lông, gào ầm lên.

“Thế hả? Sao vừa nãy không lớn giọng đi?” Nàng thích thú chống cằm lè lưỡi nhìn ‘người’ đang nhảy nhót loạn xạ trong góc phòng.

“Cái đó... cái đó là bởi vì bỏn đại gia đang nghĩ xem nên làm thế nào để giết chết cái tên nửa người nửa quý kia!” Thỏ nhỏ bĩu môi hờn giận.

Nàng che miệng cười khúc khích. Hóa ra, không đơn thuần chỉ là một con thỏ là ý muốn nói, đây là do người biến thành! Có điều, cái vị thành chủ này cũng thật là thú vị, tính cách nóng nảy bông bột thế này mà cũng có thể làm một thành chủ sao?

“Này, ngươi tên gì thế?”

“Nói năng kiểu gì vậy? Thật vô lễ!”

“À, thành chủ đại nhân, là ta thiếu sót, ta lập tức đi tìm kẻ nửa người nửa quý kia dạy ta cách ăn nói với ngươi nhé?” Yuri tinh nghịch giơ ngón trỏ lên, gõ khê lên đầu của tiểu bạch thỏ.

“Ấy, không cần đâu. Nói là được chứ gì? Ishikawa Santoso”

“Ồ? Tên cũng thanh nhã quá nhỉ”

Santoso được khen liền hớn hờ ra mặt, vênh váo hát đầu, cái tai thỏ không ngừng rung rinh:

“Đương nhiên! Ở cái chỗ này, bỏn thành chủ ta đây nổi danh phong lưu tiêu sái, phong độ ngời ngời đó!”

Yuri không đáp lại, mà chỉ bĩu môi khinh thường. Đẹp trai thì làm sao? Đẹp trai nhưng vô dụng thì cũng là đồ bỏ đi thôi...

Dường như đọc được sự chế giễu trong mắt nàng, Santoso ngừng nguẩy, lắc qua lắc lại cái thân hình tròn vo phản bác:

“Đừng coi thường ta đó! Từ khi ta lên tiếp quản thành Ishikawa, chưa lần nào để dân trong thành phải thiếu thốn bất cứ thứ gì nhá”

Nàng gật qua loa, sau đó xoa xoa cái bụng lép kẹp đang biểu tình dữ dội. Xem ra, không thể làm cao được nữa rồi...

“Này! Ngươi ăn một mình thế à? Cho ta ăn với!”

Yuri bị Santoso cầu nhàu đến phiền, nhặt đại mấy miếng cà rốt ném vào mặt tiểu bạch thỏ rồi cúi đầu hóp một ngụm canh, sau đó mới ngẩng lên, vừa gấp thức ăn vừa nói:

“Ngươi hiện tại đang là sủng vật của ta đó, thành chủ đại nhân”

“... Nữ nhân chết tiệt... Cả đời ta chưa từng gặp ai đáng chết hơn...”

“Ừm... cả đời ta cũng chưa từng gặp ai đáng thương hơn...”

Tiểu bạch thỏ nổi giận nhảy lên người nàng, tính cào cho một phát thì lại bị nàng một tay tóm gọn, trực tiếp ném ra ngoài cửa sổ không cho vào.

Quả nhiên, từ bên ngoài truyền đến tiếng hét thê lương của tiểu bạch thỏ...

“Ấy ấy! Cho ta vào! Khụ.. lạnh chết ta! Ngươi sao lại thô bạo như vậy! Không chút nữ tính nào sẽ ế cả đời đó!!!!”

“Xi, không cần ngươi nguyên rủa, ta đây cũng không cần phải gả cho ai hết!” Yuri hưởng bên ngoài hét lớn. Sau đó tiếp tục ăn ngon lành.

Đến tối, nàng đang ngủ thì Naraku lại mò đến...

“Takahashi Yuri...”

Bạn đang đọc truyện [Đổng Nhân Imuyasha] Xuyên Qua Thành Phu Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27

Yuri chăm chú quan sát sắc mặt của Naraku, nhận thấy hôm nay hắn có vẻ rất kỳ lạ... Đường như có chút buồn bã. Suy nghĩ này khiến nàng giật mình, một kẻ nhân tâm kiêu ngạo như hắn mà cũng sẽ có lúc phải bất lực, buồn bã thế này sao?

Chắc chắn là nàng nhìn nhầm rồi... Xem ra, ngủ khuya đúng là không tốt, dễ làm người ta nhìn gà hóa cuốc quá!

“Na... Naraku? Người... tìm ta làm gì?” Yuri thận trọng lên tiếng, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt lạnh băng ngàn năm không đổi của hắn.

Naraku không nói gì mà chỉ im lặng nhìn nàng. Sự im lặng của hắn khiến tim nàng như ngừng đập, thậm chí tưởng đến những chuyện dữ dội nào đó mà hắn sắp nói...

Thế nhưng, lúc lâu sau Naraku mới chịu hé ra một câu, còn là một câu nói hết sức khó hiểu:

“Kagome đang tìm người, muốn trở về hiện đại dự lễ hội gì đó”

“Vậy thì liên quan gì ta?” Nàng chớp mắt nhìn Naraku, hỏi lại hắn.

“Người có muốn trở về hay không?” Vòng vo một hồi hắn mới chịu vào thẳng vấn đề.

Yuri nghe xong liền muốn nhào đến đánh hắn một trận cho hả giận, bởi vì khuôn mặt nghiêm trọng của hắn làm nàng một phen hú vía! Nhưng nhìn biểu cảm dường như có chút bất lực của hắn, nàng lại thôi không động thủ nữa. Dù sao hắn cũng là có ý tốt với nàng. Còn biểu cảm buồn bã ấy... Có khi là vì để nàng phải đi đến nơi khác, như vậy sẽ càng khiến hắn mất cơ hội lấy lại mảnh ngọc tứ hồn từ trong người nàng. Hắn là như vậy...

Nhưng nếu là thế, vì sao hắn còn hỏi nàng có muốn đi hay không?

Thấy nàng không trả lời mà im lặng cúi đầu, Naraku hơi mất kiên nhẫn nắm lấy cằm nàng nâng lên, ép nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, biểu cảm cũng xoay hắn một vòng ba trăm sáu mươi độ từ buồn bã sang khuôn bố tỉnh thần đối phương:

“Đi hay không?”

“Ấy... đau! Đau! Làm sao mà không đi!” Đây chính là cơ hội tốt để nàng bỏ trốn, có điên mới không đi! Mặc kệ hắn nghĩ cái gì, nàng bây giờ cũng không có đủ thời gian để quản nữa!

“Vậy liền chuẩn bị đi”

Yuri gật đầu, sau đó vui vẻ đứng lên tìm một bộ kimono trong tủ. Bởi vì đây là trong phủ của thành chủ thế nên vải vóc, váy áo đều không thiếu, muốn kiểu nào là có kiểu đấy, vô cùng đa dạng phong phú. Đã khá lâu không về nhà, lần này về phải làm cho mọi người một phen giật mình mới được!

Lục lọi một hồi, cuối cùng nàng cũng chọn được một bộ kimono vừa ý. Đó là một bộ kimono có màu tím nhạt điểm thêm một vài bông hoa anh đào đang mùa nở rộ. Màu sắc tối nhưng lại đầy sức sống của kimono càng tôn lên làn da trắng nõn mịn màng của nàng. Mái tóc mây cũng được cột thành hai bím tóc nhỏ để trước ngực. Thoạt nhìn đáng yêu vô cùng.

Lúc này, Santoso mới từ trong chần chui ra, đôi tai cong cong nhìn nàng:

“Người xem ra cũng không tệ lắm nhỉ”

“Còn phải nói sao” Yuri đắc ý vênh mặt.

“Người đi đâu vậy? Mặc đồ như vậy nhất định là đi chơi rồi, ta đi với ~” Santoso nhảy lên, bám lên vai nàng, nịnh nọt dụi dụi đầu vào cổ nàng.

Bị bộ lông mềm mại cọ cọ, Yuri nhột quá cười lớn, muốn ngăn lại nhưng Santoso lại nhất quyết không chịu. Cuối cùng đành phải thỏa thuận để hắn đi cùng mới thôi. Dù sao để hắn ở lại chỉ sợ sẽ chẳng ai cho hắn ăn, sẽ chết đói mất!

Yuri hít một hơi thật sâu rồi đẩy cửa đi ra ngoài. Naraku đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, lập tức đám quái vật bay lơ lửng xung quanh phòng liền biến mất.

“Đi” Naraku lạnh lùng buông một tiếng, mặt không đổi sắc ôm lấy nàng bay đi. Bởi vì từ đây cách giếng cổ rất xa, thế nên nàng cũng không có phản đối. Dù sao bay vẫn là tốt hơn đi bộ, không thể vì sự bướng bỉnh với cái sĩ diện vớ vẩn của bản thân mà nhận lấy thiệt thòi về mình được!

Tốc độ bay của Naraku rất nhanh, chưa tới ba mươi phút sau đã nhìn thấy giếng cổ ở phía dưới, thấp thoáng sau những hàng cây cao xanh mướt um tùm lá.

Mặc dù vẫn còn cách mặt đất một khoảng khá xa nhưng nàng vẫn có thể nhìn thấy ở trước giếng cổ, Kagome và Inuyasha đang nói chuyện với nhau. Chắc lại diễn một vở tình chàng ý thiếp, sứt sùi không nỡ chia tay đây mà. Hi hi, lâu rồi không phá đám, phải làm một phát cho đỡ buồn mới được!

“Naraku, người cẩn thận chút, có cách nào giấu đi yêu khí trên người để Inuyasha không phát hiện không?” Yuri đánh một cái ngáp rồi giật giật tóc của Naraku.

“Chuyện gì?” Naraku cúi xuống trừng mắt nhìn nàng cảnh cáo. Tóc của hắn là thứ muốn giật thì giật sao?

“Ta muốn trêu Inuyasha và Kagome một chút” Nàng lê lưỡi nháy mắt tinh quái.

“Thật phiền phức” Naraku cụp mắt, một tay ôm lấy nàng, tay còn lại lôi ra một quả cầu màu tím gì đấy, sau đó nhìn khoảng vài ba giây lại cất vào. Nàng cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ có thể giương mắt nhìn hắn.

Quả nhiên có hiệu quả. Ở gần như vậy mà Inuyasha chẳng hề nhận ra cho đến khi nàng hét lên một tiếng, đẩy Naraku ra, giơ hai tay ra rồi nhảy xuống.

Tiếng hét của nàng thành công làm Inuyasha và Kagome chú ý, đồng loạt ngừng lên. Xác định rõ người trước mắt là Yuri, Kagome vội vàng đẩy Inuyasha tới đỡ lấy nàng.

Ai ngờ, Inuyasha lại né ra không muốn đỡ làm Yuri tái xanh mặt. Cái tên này, hắn đang làm gì vậy!

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Inuyasha] Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Naraku kim chế lại con giận trong người, tung ra một đám xúc tua muốn cuốn lấy cái đồ vô dụng kia. Chỉ là chưa kịp chạm vào đã thấy cả người Yuri xuất hiện hai cục bông trắng to đùng dài dài ôm lấy, an toàn chạm đất.

Lúc đầu hắn căn bản là nhận không ra, đến khi vang lên tiếng trách móc của người nào đó liền nhận ra.

“Chết thật, người thật sự làm bốn đại gia hủ vía! Người mà ngã xuống, kiểu gì ta cũng sẽ thành thịt thò nướng mất! Người nhìn cái gì, cút xuống! Nặng quá!”

“Người nói ai nặng đó!” Yuri tức tới dùng chân đạp vào bụng Santoso đang trong hình dạng là một con thỏ khổng lồ nằm thẳng cẳng dưới đất. Vừa nãy may là có hắn kịp thời nhảy ra khỏi tay áo, biến lớn rồi ôm lấy nàng nên mới có thể an toàn chạm đất.

“Santoso” Naraku không một tiếng động hạ xuống đất, đi đến gần Santoso “Quay trở về”

“Là ta dẫn theo hắn đó! Đi một mình buồn lắm” Yuri vỗ vỗ vào Santoso ý bảo hắn biến nhỏ lại cho dễ ôm. Nhưng nàng lại có chút thắc mắc, nếu hắn là người bị biến thành thỏ, vì sao có thể biến to biến nhỏ thế này? Mà thôi, để lúc khác hỏi vậy...

Santoso cũng rất nghe lời, thoát một cái đã thu gọn lại thân hình đồ sộ, ngoan ngoãn chui vào tay áo nàng.

“Ta khi nào nói sẽ để người đi một mình?” Naraku nheo mắt lại, hồng mâu toát ra một sự nguy hiểm không chút che giấu.

“Cái gì?” Nàng khiếp sợ há hốc miệng nhìn chằm chằm Naraku. Sẽ không phải là bởi vì lo sợ nàng bỏ trốn nên mới đích thân đi theo chứ? Hắn sao có thể rảnh rỗi như vậy! Nàng bây giờ là người bảo hộ ngọc tứ hồn, hiện tại chưa thể lấy lại ngọc, làm gì có chuyện trốn đi chứ!

Inuyasha nhìn tình cảnh trước mặt không khỏi kinh ngạc, rốt cuộc là cái quỷ gì đang diễn ra vậy?

“Naraku! Hôm nay người đến đây chính là để nộp mạng à? Thật tốt, đỡ mất công tìm người!” Vẫn như mọi lần, câu đầu tiên chính là khiêu khích đối phương!

“Hừ” Naraku khinh thường liếc Inuyasha một cái, sau đó lại kéo tay Yuri vẫn còn đang ngơ ngẩn đứng một bên đi thẳng tới giếng Ăn Xương. Hai tay tựa như thép người đặt lên eo nàng, có lẽ vì lực hơi mạnh khiến Yuri khẽ nhíu mày:

“Làm gì vậy??”

“Mau nhảy xuống” Nữ nhân này vì sao lại hỏi nhiều như vậy. Lẽ nào lúc này ngã nên đầu cũng hồng luôn rồi?

“Naraku! Người rốt cuộc muốn làm gì! Mau buông Yuri ra! Hôm nay tôi nhất quyết không để Yuri ở lại bên cạnh người nữa!” Kagome siết chặt cung tên trong tay, giận dữ rút một cung tên ra nhắm thẳng về phía Naraku.

Ai ngờ, mũi tên vừa bắn ra còn chưa kịp chạm vào một cọng tóc của hắn thì đã chẳng thấy người đâu, ngược lại còn nghe thấy tiếng hét thất thanh của Yuri vang vọng dưới giếng làm Kagome hoảng hốt chạy tới bám vào thành giếng, hét lớn:

“Yuri!!!”

“Không đúng! Naraku vì sao lại đi cùng với Yuri đến hiện đại? Kagome, nhanh một chút! Nếu để đại ma đầu đó đến hiện đại, chắc chắn sẽ rất phiền phức!”

Trong lúc này, Yuri đã được Naraku an toàn “đáp xuống” trên mặt đất, khác hẳn những lần xuyên về trước, lần nào cũng ngã chổng vó vô cùng thê thảm.

“Chị Yuri!!”

Nàng vừa đẩy Naraku ra thì nghe phía sau đã vang lên tiếng gọi lạnh lốt đáng yêu của trẻ con. Cái giọng điệu đáng yêu thế này, có thể là ai ngoài Sota, em trai Kagome đây?

“Sota, trẻ thế này còn chưa ngủ sao?” Yuri đi tới ẵm Sota trên tay, cung chiều véo nhẹ lên má nó một cái.

“Mẹ nói ngày mai trường chị Kagome có lễ hội nên nhất định tối nay sẽ về, mọi người đều ở trong đợi rồi” Sota hào hứng đáp, còn vươn tay ôm lấy cổ nàng. Bây giờ cậu nhóc mới đề ý, lần này chị Yuri quay về, người đi cùng không phải là chị Kagome, mà là một người đàn ông! Hơn nữa, người đàn ông này rất kỳ quái, khắp người mặc áo giáp to, sau người còn có mấy cái đuôi, nhưng lại có một khuôn mặt rất đẹp trai...

“Chị Yuri, người này là ai vậy. Thật dễ sợ, không giống anh Inuyasha chút nào” Sota bĩu mũi, lấy tay chỉ về phía Naraku.

Yuri giật mình, cũng quay đầu nhìn hắn. Nàng nhú mày, đảo một lượt khắp người hắn, cuối cùng thả Sota xuống, lấy tay vỗ vỗ lên vai hắn:

“Này, bộ dạng này của ngươi đúng là dọa người thật đấy! Đi theo ta cũng được thôi, nhưng ngươi làm ơn dẹp cái đồng này vào được không?”

“Hừ, thái độ này của ngươi là gì?” Naraku trừng mắt nhìn nàng, nhưng cũng ‘nghe lời’ búng tay một cái, áo giáp nặng cả mấy kg cũng biến mất, mấy cái đuôi đằng sau cũng không còn, lại trở về hình dáng là một ‘nam nhân bình thường’ tuấn mỹ vô song (vẫn còn anh Sess, chưa vô song đâu...v)

Yuri không đáp lại hắn mà chỉ miết mũi một cái, ưỡn ngực ra về ta đây. Cái này còn phải hỏi sao? Đây là thể giới của nàng, nàng có quyền lên mặt! Naraku lần đầu tiên đến đây, nhất định sẽ còn lạ lẫm, nhất định thấy mấy thứ như đèn điện, xe ô tô này nọ sẽ tưởng là quái vật, sợ hãi trốn sau lưng nàng, ha ha ha! Nghĩ đến đây, Yuri lại hả dạ cười thật lớn.

Bộ dáng của Naraku sẽ thế nào khi sợ hãi núp sau lưng nàng nhỉ? Thật đáng để mong chờ mà!

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Inuyasha]* Xuyên Qua Thành Phu Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 29

Bởi vì sợ Kagome đến sẽ lại hỏi này nọ, thế nên nàng đành phải vội vàng vào nhà chào vài câu sau đó kéo Naraku bắt taxi trở về nhà.

“Này cô bé, bạn trai cô là diễn viên à? Tên gì thế? Đẹp trai quá!” Chú tài xế này giờ chỉ nhìn lên qua gương ngắm cuối cùng cũng nhìn không nổi nữa, lên tiếng hỏi nàng.

“Phụt! Ha ha, không phải đâu.. là đi cosplay, cosplay về mà tại trễ quá, chưa kịp thay đồ..” Yuri che miệng cười, tay khua khua liên tục. Naraku đứng là yêu nghiệt chính thống mà, ngay cả con trai cũng thu hút được!

Nhưng mà, cái làm nàng bức mình nhất chính là, bất kể thấy cái gì hắn đều bình thản như không, giống như đã biết hết từ trước rồi. Còn Santoso thì nằm im bất động trong tay áo, hẳn là đã bị say xe rồi. Nhà của nàng cũng cách nhà Kagome không xa, đi khoảng mười lăm là tới.

Chiếc xe taxi dừng trước một căn biệt thự khá sang trọng được xây theo phong cách cổ xưa. Yuri đẩy cửa bước xuống, sau đó kêu tài xế chờ một chút để vào nhà lấy tiền. Nàng đi tới nhấn nhẹ vào cái chuông. Chuông vừa vang lên, cổng nhà đã bị đập ra, mẹ nàng như một con sóc chạy ra ngoài mở cổng, nhào tới ôm lấy nàng khóc văng lên:

“Sao con lại đi lâu như vậy! Có biết ở nhà một mình mẹ rất buồn không?? Con... (giản lược một ngàn từ)”

“Mẹ... trả tiền taxi giúp con đi rồi vào nhà khóc tiếp! Mẹ tính để con ở ngoài này chết lạnh sao! À, Naraku cũng đến nữa, mẹ...” Yuri cố gắng dùng sức đẩy mẹ ra, giọng gào cười cười.

Chỉ là nàng còn chưa nói xong, mẹ nàng đã dứt khoát đẩy nàng ra, lướt đến ôm lấy Naraku:

“Con rể cũng đến à? Ha ha! Nào, nhanh chút! Yuri mau đưa Naraku vào nhà đi” Mẹ nàng vẫy vẫy tay, đẩy nàng về phía Naraku.

Dưới ‘cường quyền’ của mẹ, cuối cùng Naraku bị đẩy vào phòng nàng. Mẹ nàng còn dùng chìa khóa khóa phòng lại, nhất quyết không cho nàng bước ra ngoài đến khi trời sáng...

Nàng thì nằm một bên gào khóc thảm thiết, trong khi đó, Naraku lại chẳng ý kiến gì, chỉ lặng lẽ quan sát những thứ đồ kỳ quái trong phòng. Nếu hắn thực sự muốn ra ngoài, thì một cánh cửa có thể ngăn lại hắn sao?

“Na.. Naraku, ngươi không phải người, ngươi xuống đất nằm có được không?” Yuri run rẩy nhìn Naraku, làm bộ mặt cún con với hắn.

Giường nàng rất to, thế nhưng... cũng không thể để hắn nằm cùng giường được. Ai mà biết hắn có giờ trò như lần trước hay không chứ! Cho dù Naraku là yêu quái độc ác tàn bạo thì cũng là một nam nhân!

“Không” Naraku không nhìn nàng, dứt khoát phun ra một chữ lạnh lùng.

“Tại sao chứ! Ngươi như thế còn sợ bệnh à?” Yuri chống hông, tức giận đập vào thành giường, sau đó lại đau đớn ôm lấy chân. Đáng ghét, vì sao ngay cả thành giường cũng có thể ức hiếp nàng thế này!

“Dưới đất quá bẩn”

“...” Dù biệt thự khá lớn, nhưng mẹ nàng hàng ngày đều thuê người đến lau dọn vô cùng sạch sẽ, bẩn thế nào được? Hừ, hắn thân là một bán yêu, lại là một bán yêu vô cùng bẩn, lẽ nào lại yêu thích sạch sẽ?

Lúc này, Santoso mới từ trong túi áo nàng chui ra, linh hoạt nhảy lên đầu nàng, hai chân trước ra sức nghịch tóc làm mái tóc đang đẹp đột nhiên thành một cái tổ quạ:

“Này, vậy ta thì sao? Bỏn thành chủ cũng không thể nằm dưới đất được!”

“Các... các ngươi sao có thể quá đáng như vậy!”

Sau một hồi giằng co, cuối cùng nàng không những bị mất cái giường, mà còn phải nằm dưới đất. Còn Santoso thì bị Naraku nhét vào trong tay áo không cho làm loạn nữa.

Nàng mở tủ, ôm một đồng chăn trải ra đất, xong xuôi mới tắt đèn đi ngủ. Bất giác nhìn ra ngoài cửa sổ, nàng buột miệng lên tiếng:

“Naraku, ngươi ngủ chưa?”

“Cái gì?”

“Vì sao ngươi không hỏi ta bất cứ thứ gì cả?” Đây chính là điều mà nàng luôn thắc mắc nhất.

“Biết để làm gì” Trong không gian tối, Naraku khó chịu nhíu mày.

“Bởi vì ta rất tò mò” Yuri cong cong khóe môi, xoay người nhìn Naraku đang nằm trên giường êm của nàng.

“...”

“Naraku...” Yuri xích lại gần giường, nũng nịu giật giật tay áo mềm mại rũ xuống giường của Naraku, nhẹ giọng năn nỉ. Nếu tối nay không hỏi, nàng sẽ làm cú vọ cả đêm mất!

“...”

“Naraku...” Thanh âm càng thêm mềm mại, gia tăng áp lực.

“Ta đã từng tìm hiểu qua thế giới của ngươi” Thế nên, đã không có gì phải lạ lắm. Một thế giới lạ lắm, làm sao có thể đặt chân đến khi chưa biết gì về nó?

Yuri liền hiểu ngay, nhất định trước khi hỏi nàng, hắn đã nhờ Kanna cho xem qua về thế giới của nàng. Hèn gì, khi đến đây hắn lại chẳng có chút sợ hãi nào! Naraku đúng là quá sức đề phòng đi!

Chương 30

Bởi vì sợ Kagome đến sẽ lại hỏi này nọ, thế nên nàng đành phải vội vàng vào nhà chào vài câu sau đó kéo Naraku bắt taxi trở về nhà.

“Này cô bé, bạn trai cô là diễn viên à? Tên gì thế? Đẹp trai quá!” Chú tài xế này giờ chỉ nhìn lên qua gương ngấm cuối cùng cũng nhận không nổi nữa, lên tiếng hỏi nàng.

“Phụt! Ha ha, không phải đâu.. là đi cosplay, cosplay về mà tại trễ quá, chưa kịp thay đồ..” Yuri che miệng cười, tay khua khua liên tục. Naraku đứng là yêu nghiệt chính thống mà, ngay cả con trai cũng thu hút được!

Nhưng mà, cái làm nàng bức mình nhất chính là, bất kể thấy cái gì hấn đều bình thản như không, giống như đã biết hết từ trước rồi. Còn Santoso thì nằm im bất động trong tay áo, hẳn là đã bị say xe rồi. Nhà của nàng cũng cách nhà Kagome không xa, đi khoảng mười lăm là tới.

Chiếc xe taxi dừng trước một căn biệt thự khá sang trọng được xây theo phong cách cổ xưa. Yuri đẩy cửa bước xuống, sau đó kêu tài xế chờ một chút để vào nhà lấy tiền. Nàng đi tới nhấn nhẹ vào cái chuông. Chuông vừa vang lên, cổng nhà đã bị đập ra, mẹ nàng như một con sóc chạy ra ngoài mở cổng, nhào tới ôm lấy nàng khóc văng lên:

“Sao con lại đi lâu như vậy! Có biết ở nhà một mình mẹ rất buồn không?? Con... (giảm lược một ngàn từ)”

“Mẹ... trả tiền taxi giúp con đi rồi vào nhà khóc tiếp! Mẹ tính để con ở ngoài này chết lạnh sao! À, Naraku cũng đến nữa, mẹ...” Yuri cố gắng dùng sức đẩy mẹ ra, gương mặt cười cười.

Chỉ là nàng còn chưa nói xong, mẹ nàng đã dứt khoát đẩy nàng ra, lướt đến ôm lấy Naraku:

“Con rể cũng đến à? Ha ha! Nào, nhanh chút! Yuri mau đưa Naraku vào nhà đi” Mẹ nàng vẫy vẫy tay, đẩy nàng về phía Naraku.

Dưới ‘cường quyền’ của mẹ, cuối cùng Naraku bị đẩy vào phòng nàng. Mẹ nàng còn dùng chìa khóa khóa phòng lại, nhất quyết không cho nàng bước ra ngoài đến khi trời sáng...

Nàng thì nằm một bên gào khóc thảm thiết, trong khi đó, Naraku lại chẳng ý kiến gì, chỉ lặng lẽ quan sát những thứ đồ kỳ quái trong phòng. Nếu hẳn thực sự muốn ra ngoài, thì một cánh cửa có thể ngăn lại hấn sao?

“Na.. Naraku, người không phải người, người xuống đất nằm có được không?” Yuri run rẩy nhìn Naraku, làm bộ mặt cú con với hấn.

Giường nàng rất to, thế nhưng... cũng không thể để hấn nằm cùng giường được. Ai mà biết hấn có giờ trò như lần trước hay không chứ! Cho dù Naraku là yêu quái độc ác tàn bạo thì cũng là một nam nhân!

“Không” Naraku không nhìn nàng, dứt khoát phun ra một chữ lạnh lùng.

“Tại sao chứ! Người như thế còn sợ bệnh à?” Yuri chống hông, tức giận đập vào thành giường, sau đó lại đau đớn ôm lấy chân. Đáng ghét, vì sao ngay cả thành giường cũng có thể ức hiếp nàng thế này!

“Dưới đất quá bẩn”

“...” Dù biệt thự khá lớn, nhưng mẹ nàng hàng ngày đều thuê người đến lau dọn vô cùng sạch sẽ, bẩn thế nào được? Hừ, hấn thân là một bán yêu, lại là một bán yêu vô cùng bẩn, lẽ nào lại yêu thích sạch sẽ?

Lúc này, Santoso mới từ trong túi áo nàng chui ra, linh hoạt nhảy lên đầu nàng, hai chân trước ra sức nghịch tóc làm mái tóc đang đẹp đột nhiên thành một cái tổ quạ:

“Này, vậy ta thì sao? Bỏn thành chủ cũng không thể nằm dưới đất được!”

“Các... các người sao có thể quá đáng như vậy!”

Sau một hồi giằng co, cuối cùng nàng không những bị mất cái giường, mà còn phải nằm dưới đất. Còn Santoso thì bị Naraku nhét vào trong tay áo không cho làm loạn nữa.

Nàng mở tủ, ôm một đống chăn trải ra đất, xong xuôi mới tắt đèn đi ngủ. Bất giác nhìn ra ngoài cửa sổ, nàng buột miệng lên tiếng:

“Naraku, người ngủ chưa?”

“Cái gì?”

“Vì sao người không hỏi ta bất cứ thứ gì cả?” Đây chính là điều mà nàng luôn thắc mắc nhất.

“Biết để làm gì” Trong không gian tối, Naraku khó chịu nhíu mày.

“Bởi vì ta rất tò mò” Yuri cong cong khóe môi, xoay người nhìn Naraku đang nằm trên giường êm của nàng.

“...”

“Naraku...” Yuri xích lại gần giường, nũng nịu giật giật tay áo mềm mại rủ xuống giường của Naraku, nhẹ giọng năn nỉ. Nếu tối nay không hỏi, nàng sẽ làm cú vọ cả đêm mất!

“... ”

“Naraku...” Thanh âm càng thêm mềm mại, gia tăng áp lực.

“Ta đã từng tìm hiểu qua thế giới của ngươi” Thế nên, đã không có gì phải lạ lắm. Một thế giới lạ lắm, làm sao có thể đặt chân đến khi chưa biết gì về nó?

Yuri liền hiểu ngay, nhất định trước khi hỏi nàng, hắn đã nhờ Kanna cho xem qua về thế giới của nàng. Hèn gì, khi đến đây hắn lại chẳng có chút sợ hãi nào! Naraku đúng là quá sức đề phòng đi!

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Inuyasha*] Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Sáng sớm hôm sau vừa tỉnh dậy đã nghe bên ngoài có tiếng la ó bên ngoài liền vội vàng chạy ra ngoài. Đập vào mắt nàng chính là vườn hoa yêu quý mà nàng cố công chăm sóc mấy năm nay đã bị đánh thành tro bụi!

“Các... các người đang làm cái gì vậy!?” Yuri tức giận chạy như bay ra ngoài, trừng mắt nhìn Naraku đang hùng hực sát khí và Inuyasha đang đứng đối diện, tay cầm Thiết Toái Nha cũng đang bùng bùng khí thế, bên cạnh là Kagome giương cung chuẩn bị bắn.

“Yuri! Cậu không sao chứ!” Kagome lo lắng hạ cung xuống, muốn chạy về phía Yuri nhưng lại bị Inuyasha ngăn lại.

“Cẩn thận, Naraku đang đứng đó, đến gần không được đâu” Inuyasha cảnh giác nói.

“Sao trắng cái quái gì! Các người... dám làm hỏng vườn hoa... Inuyasha! Naraku! Hôm nay không giáo huấn mấy người một trận thì chịu không nổi mà!” Yuri phẫn nộ giơ lấy thanh kiếm trong tay Naraku, xoay một vòng, thành công chém một phát vào tay hắn. Sau đó tiếp tục chạy về phía Inuyasha, kiếm trong tay bị nàng dùng lực ném. Inuyasha vội vàng né tránh thì nhân cơ hội này, Yuri chạm vào người Inuyasha, dùng năng lực tinh lọc làm Inuyasha bị nội thương đến mức ngã ra đất ho ra một ngụm máu.

“Cô! Yuri! Cô đang làm ai bị thương vậy hả! Naraku ở phía kia cơ mà!” Inuyasha tức tối ném Thiết Toái Nha xuống đất, ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn nàng.

“Nếu không phải tại ngươi đến gây sự, Naraku còn cần phải động tay động chân sao! Đánh chỗ nào không đánh lại chọn ngay cái vườn xinh đẹp của tôi! Lẽ nào đánh nhau còn phải cần quang cảnh đẹp sao!? Có nhẽ húng quá nhỉ?!” Yuri nhếch miệng, dùng hai tay nắm lấy đôi tai khuyên của Inuyasha dùng sức kéo.

Inuyasha bị nàng kéo đến mức đôi tai mịn màng từ trắng bệch đổi sang màu đỏ tươi, tiếng la hét càng lúc càng lớn. May là Naraku sớm đã lập kết giới, nếu không chỉ sợ cửa kính xung quanh đây chắc sẽ bị tan thành trăm mảnh, nguy hiểm hơn là sẽ để nhà bên cạnh thấy được, như vậy thì rất phiền phức...

Kagome đứng một bên nhìn Inuyasha như vậy thì cũng không nổi, hơn nữa Inuyasha là vì nàng năn nỉ nên mới đến đây cứu Yuri, không ngờ lại đắc tội với cô nàng. Cũng tại nàng nhiều chuyện, không dừng lại tìm đến Yuri gây rối. Haizz...

Mặc dù rất có lỗi với Yuri, nhưng không cứu Inuyasha thì không được.

“Yuri, vườn hoa dù sao cũng bị hủy rồi, hay là để tôi, Inuyasha và Naraku cùng nhau làm lại có được không?” Kagome nắm lấy đôi tay nhỏ đang ra sức nhéo tai của Inuyasha, ngẩng đầu lên nhìn nàng dè dặt nói.

“Cái gì chứ! Ta làm sao mà phải đi trồng cây hả? Hoang đường!” Inuyasha không cam tâm trừng mắt nhìn nàng, tay cố gắng với lấy Thiết Toái Nha nhưng lại bị Naraku không biết từ khi nào đã lấy Thiết Toái Nha, cầm trên tay huênh hoang đắc ý. Nhưng sắc mặt có vẻ không được tốt lắm...

“Nghe vậy còn được, nhanh chút, hôm nay không cần tới trường nữa!” Yuri thủ hạ lưu tình buông tay Inuyasha ra, phui phui tay nói.

“Ta đây còn lâu mới trồng cây trồng kiểng gì đó nhá! Các người cứ từ từ chơi đi, ta đi trước há!” Inuyasha vừa được giải thoát liền thoải mái đứng lên, chuẩn bị chuẩn lẹ. Con giận của nữ nhân đúng là quá đáng sợ. Vừa rồi hành động của Yuri quá nhanh, quá đột ngột, đến mức ngay cả chút phòng bị cũng không kịp.

Inuyasha còn đang định chuẩn thì Kagome ở đằng sau hét lớn một tiếng:

“Nằm xuống!”

Phịch!

Inuyasha lập tức ngã dúi xuống đất. Hắn nghiêng rặng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Kagome, đúng là tức chết cái câu thần chú này mà!

“Được! Được lắm! Các người rất được! Trồng thì trồng! Nhưng ta có điều kiện! Nếu không, ta sống chết cũng không làm!” Inuyasha giậm chân hùng hổ nói.

“Điều kiện gì?” Yuri mắt kiên nhẫn nhìn Inuyasha. Rõ ràng hắn là người gây sự, bây giờ còn dám trả giá sao!

“Naraku cũng phải trồng chung với ta! Hắn cũng góp phần phá cái vườn này! Chính hắn!” Inuyasha gào lên, chĩa Thiết Toái Nha về phía Naraku.

Yuri giật mình, xoay người lại định đe dọa Naraku thì lại bất gặp đôi mắt lạnh lùng u ám của hắn cũng đang nhìn chăm chăm vào nàng làm khí thế của nàng đột nhiên tắt ngúm. . .

Với thực lực của nàng thì có thể đe dọa hắn thế nào đây?

Ngay cả vết chém ban nãy cũng lành lại như chưa từng có gì xảy ra, hơn nữa trong tay hắn lại đang nắm ngọc tứ hồn, cho dù nàng đang giữ mảnh ngọc cuối cùng trong tay thì hắn vẫn có thể tùy ý đoạt lại bất cứ lúc nào, chỉ là lười động thủ mà thôi. . .

Làm sao đây nhỉ? Lại năn nỉ sao? Như vậy thì bánh bèo quá rồi còn gì!

“Takahashi Yuri” Trong lúc tâm tình bất định, Naraku lại đột nhiên lên tiếng làm Yuri rung mình một cái.

“Cái. . . cái gì?” Nhìn ánh mắt rực lửa của hắn, Yuri lo sợ lùi về phía sau.

“Ta khuyên ngươi, không cần làm loạn. Nếu không, đám hoa còn sót lại cũng sẽ thành tro tàn” Dứt lời liền quay người rời đi.

Nàng tròn mắt nhìn hắn, sau đó là từ kinh ngạc chuyển sang tức giận thét lên:

“Ngươi đứng lại cho ta!”

Nàng đang định chạy theo Naraku thì điện thoại trong túi áo của Kagome vang lên, tiếp đó là tiếng hét hốt hoảng khiến nàng đành phải dừng chân lại.

“Chuyện gì vậy?”

“Ồ lễ hội xảy ra chuyện rồi! Đẹp vườn hoa sang một bên đi, bây giờ phải đi giải quyết cái đã! Nghe nói có quái vật tấn công. . .” Kagome nắm lấy tay Yuri, sau đó quay sang nhìn Inuyasha vẫn đang giận hờn bên cạnh “Inuyasha, cậu giúp tôi lần này, đảm bảo giải quyết xong sẽ cùng cậu trồng hoa!”

“Hừ, nhớ đó!” Inuyasha hừ một tiếng, hai tay ôm lấy Kagome và Yuri, phi thân rời đi.

Naraku nhìn theo đám người vừa khuất, hồng mâu lóe lên một tia nguy hiểm. Quái vật tấn công sao?

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Inuyasha*] Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Kiyoshi phẩy tay làm tan đi bụi mù, chậm rãi hướng mắt nhìn Naraku quan sát một lượt, cuối cùng cười rộ lên:

“Ha ha, năm mươi năm về trước ta đã từng nghe qua ngươi, thân thủ rất tốt, Naraku”

“Hừ” Naraku nhếch miệng cười nhạt một tiếng, âm lãnh kiêu ngạo nhìn Kiyoshi “Ngươi là ai?”

Yuri hơi siết chặt vạt áo, yên lặng nhìn Kiyoshi. Nàng có thể nhận thấy Kiyoshi không phải là người bình thường, nếu không như thế nào có thể dễ dàng đánh bại Inuyasha như vậy? Hắn rốt cuộc là người nào?

“Thật thất lễ, Naraku. Ngươi chẳng qua cũng chỉ là một bán yêu nhỏ nhoi, thế nhưng cũng dám lớn tiếng với ta sao? Ta chính là Hồ yêu Chinen Kiyoshi. Tính ra so với ngươi cũng cao hơn vài bậc, nên gọi ta là Chinen đại nhân”

Kiyoshi vung tay, một đạo quang mang màu đỏ lại bắn về phía Naraku nhanh như tia chớp. Naraku nhú mày, đưa tay kéo Yuri né sang một bên lại bị ám khí của Kiyoshi cắt đi vài lọn tóc. Nhìn xuống mấy lọn tóc mềm mại rơi dưới đất, Yuri có chút tức giận. Thật đúng là không thể chấp nhận được, cái tên này cắt cái gì không cắt, lại cắt ngay tóc của Naraku! Lẽ nào hắn không thấy tiếc sao? Tóc của Naraku thật sự rất đẹp!

Tay Naraku đưa lên, lập tức có một đồng xúc tua từ dưới đất mọc lên, tựa như những con rắn khổng lồ siết chặt lấy Kiyoshi, trong đầu tính toán mượn sức mạnh của ngọc Tứ Hồn ‘hấp thụ’ luôn tên yêu quái nhảm chán này thì đột nhiên ngực của Naraku nhói lên một cái, giống như bị thứ gì đó cào thật

mạnh. Hấn cau mày, không cam tâm khuyu xuống nền đất ho ra một ngụm máu.

“Narakul!” Yuri hoảng hốt chạy tới đỡ lấy Naraku, bối rối không biết nên làm thế nào. Không phải trong người hắn có ngọc Tứ Hồn sao? Vì sao tự dưng lại thế này?

Sắc mặt Naraku trầm xuống, tay xòe ra, ngay trong lòng bàn tay trắng bệch xuất hiện con thỏ trắng, nhận thấy con vật trong tay định chạy thoát, hắn nhanh chóng siết chặt cái cổ trắng ngần của nó, hừ lạnh một tiếng:

“Chán sống”

Chỉ mất cảnh giác một chút lại bị ‘thứ’ này tranh thủ hạ độc, thật sự đáng chết!

Kiyoshi tao nhả ngòi xuống ghế, tay lấy ra một cây quạt giấy che đi nửa khuôn mặt, chỉ để lộ đôi mắt gian xảo lại ẩn chứa sát khí nồng đậm:

“Móng vuốt của Santoso có độc, kẻ đa nghi như ngươi cũng có lúc thiếu đề phòng như vậy sao? Hay bởi vì quá để ý đến hôn thê của ta nên quên mất? Naraku đại nhân, độc này chính là thứ vô cùng lợi hại. Vết thương của nó so với việc trúng Phá Ma Chi tên còn khó chữa hơn, ngươi không nên coi thường, cho dù là ngọc Tứ Hồn thì cũng phải chữa trị trong vòng một năm. Chỉ sợ là ... ngươi sẽ không chịu nổi giày vò của độc, phải sống trong nỗi thống khổ như có hàng vạn yêu quái đang gặm nhấm ngươi... Naraku, đây chỉ là một chút trừng phạt dành cho ngươi dám vô lễ với ta!”

“Chinen Kiyoshi! Ngươi cái tên hồ yêu thôi tha!” Yuri nghiêng rặng, lại liếc nhìn Santoso sắp bị Naraku bóp chết, cuối cùng quyết định ôm lấy Naraku thì thâm vào tai hắn “Ngươi còn đủ sức đưa chúng ta ra khỏi chỗ này không?”

Ngươi nghĩ ta là kẻ nào?

Trong đầu nàng truyền đến thanh âm khinh thường của Naraku, nhận thấy sự tức giận trong lời nói của hắn liền che miệng cười khúc khích. Trọng thương đến mức này còn đủ sức để dọa nạt nàng sao?

“Chinen Kiyoshi, ta sẽ nhớ kĩ cái tên này. Đừng vội đắc ý...”

“Thôi đi, ngươi không nói người ta cũng biết ngươi chuẩn bị chạy a!” Yuri cắt ngang bài diễn văn quen thuộc của Naraku, chán nản dựa vào cổ hắn. Lần nào trước khi đánh bài chuẩn là hắn đều cứ lăm nhăm một đồng tử vớ vẩn, chết đến nơi còn sợ mất thể diện sao?

Nhoáng một cái, Naraku cùng Yuri và Santoso đều biến mất, để lại vài vệt máu đỏ tươi đang dần biến mất như chưa từng có gì xảy ra.

Ngón tay thon dài bạch ngọc hơi siết lại, quạt trong tay Kiyoshi lập tức tan thành tro bụi rơi lả tả xuống đất.

Kiyoshi lười nhác đứng dậy, tay vung lên, lập tức bộ đồng phục trên người biến thành kimono màu đen, mái tóc ngắn cũng dài ra, đôi đồng tử màu nâu sau một cái chớp mắt liền chuyển sang màu xám bạc, cả người toát ra một loại yêu mị quyến rũ đặc trưng của loài Hồ yêu.

“Chơi như vậy đủ rồi, nên trở về thôi...”

...

Trong thành Ishikawa.

“Santoso! Ngươi nếu như không khai ra làm sao để cứu Naraku, ta sẽ nướng ngươi lên làm thịt cho bữa tối!” Yuri một tay giữ Santoso đặt trên cái thớt gỗ, một tay cầm một con dao chặt thịt thật lớn đặt trên bụng tiểu bạch thỏ “Ngươi thật sự là tốt quá đi mất! Dám gạt ta cái gì mà thành chủ, cái gì mà nhân loại! Ngươi rõ ràng là yêu quái! Còn là đồng bọn với tên kia!” Thảo nào mắt của Santoso lại có màu đỏ, vì sao nàng lại không nhận ra sớm chứ!

“Ta khi nào nói với ngươi ta là nhân loại chứ! Là ngươi tự ngộ nhận còn dám đổ cho ta! Ta đúng là thành chủ ở đây mà! Mấy tháng trước chủ nhân tự dưng sai ta đến đây.. Ày... đừng dừng, Yuri tiểu thư, dao này rất sắc đó, tuyệt đối không thể ấn thêm nữa đâu!” Santoso hoảng hốt la lớn, lại bất lực chẳng thể làm gì với cái thân hình tròn tròn nhỏ bé này. Tất cả đều tại Naraku dám phong ấn hắn!

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Inuyasha] Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Sau một hồi uy hiếp, cuối cùng Santoso cũng chịu khai ra một chút tin tức. Chỉ là tin tức này cũng chẳng mấy hữu dụng. Bởi vì Santoso chỉ có thể cho nàng biết cách để rút ngắn đi thời gian lúc độc phát tác, đó là dùng linh lực tinh lọc để thanh tẩy một phần của độc. Nhưng biện pháp này cũng chỉ là tạm thời mà thôi. Sau nửa tháng độc sẽ sinh ra một loại kháng thể, vô hiệu hóa linh lực của nàng. Còn thuốc giải thì chỉ có Kiyoshi mới biết...

Trước đây Santoso vốn là một yêu quái tự do tự tại, yêu lực cũng rất mạnh. Nhưng vì nhất thời bồng bột đi trêu chọc Hồ yêu ngàn năm kia nên mới bị

hắn khống chế, bắt làm thuộc hạ kiêm sủng vật. Móng vuốt độc của Santoso cũng là do hắn ‘ban’ cho, tuy có thể khiến kẻ thù sống dở chết dở nhưng cứ mỗi tháng sẽ có ba ngày liên tiếp đều phải chịu những thống khổ giống như người bị trúng độc. Santoso cũng từng nhiều lần mưu sát Kiyoshi nhưng lần nào cũng bị hắn phát hiện rồi lại bị hành hạ thật thê thảm. Vì thế hắn chẳng còn cách nào khác, đành phải từ bỏ mọi kiêu ngạo của một đại yêu quái mà cam tâm tình nguyện làm thuộc hạ của Chinen Kiyoshi.

Nhìn vẻ mặt vừa oán hận vừa bất lực của Santoso, Yuri lại cảm thấy đau lòng, đưa tay ôm Santoso vào lòng an ủi:

“Người đừng mất hi vọng, nhất định chúng ta có thể tìm được cách giết chết hắn, báo thù cho người!”

“Hừ, bằng vào người á? Ngay cả một đại yêu quái như ta còn thua hắn, hưởng gì là người?” Santoso liếc nhìn nàng khinh bỉ, đầu môi quay đi về thất vọng làm nàng bốc hỏa, nghiêng răng ném hắn xuống đất rồi quay người bỏ đi.

Trong căn phòng lớn, Naraku khuôn mặt lăm lăm mồ hôi, nhưng lại không có chút biểu cảm gì. Hắn ngồi trên tấm tatami nhủ mảy nhìn chăm chăm vào gương của Kanna, bên cạnh là một ngọn nến nhỏ lay lắt chỉ trực tắt đi.

“Vẫn chưa tìm thấy tung tích sao?” Kanna hơi liếc xuống gương, lạnh nhạt lên tiếng.

Naraku không trả lời mà chỉ chậm rãi đứng dậy, khoát tay ra sau lưng nhìn ra ngoài cửa sổ:

“Rốt cuộc, kết giới của hắn mạnh đến thế nào?”

Lúc này cửa phòng lại nhẹ nhàng mở ra, Yuri tay mang một đĩa bánh Wagashi đủ loại màu sắc đi vào.

“Naraku, người thấy trong người thế nào? Ba ngày nay có cảm thấy có gì thay đổi không?” Ba ngày vừa rồi nàng đã dùng linh lực truyền vào người Naraku như Santoso đã nói, đúng là thời gian độc phát tác giảm đi rất nhiều.

“Không có gì đáng lo ngại, người cũng không cần tiếp tục hao phí linh lực làm gì” Naraku hần căn bản là không cần ai giúp đỡ, không cần ai thương hại...

“Này, ta còn nợ người mấy mạng đấy, đây chỉ là trả nợ mà thôi. Người đừng có tưởng bỏ nhé!” Yuri bĩu môi, cố gắng lấp liếm đi sự lo lắng của bản thân.

“Hừ” Naraku đưa tay đóng cửa sổ lại rồi ngồi xuống, hồng mâu vô thức liếc qua đĩa bánh ngon lành trước mặt:

“Đây là cái gì?”

“Đây là bánh Wagashi đấy, ta làm có thể không ngon lắm nhưng đại khái là vẫn nuốt được, người nếm thử đi” Yuri cười hề hề nhẹ nhàng cầm lên một cái bánh đưa cho hắn. Trước đây mỗi khi làm loại bánh này, nàng luôn có một suy nghĩ đó là sau này, ngoài người thân ra ai sẽ là người đầu tiên nếm thử món bánh này của nàng? Lúc người đó ăn sẽ có biểu cảm thế nào? Cách ăn ra sao? Cuối cùng không ngờ người đó lại là Naraku!

Naraku nhận lấy chiếc bánh nhỏ màu hồng phấn có hình bông hoa từ tay nàng, tỉ mỉ quan sát một chút rồi cắn một miếng nhỏ, sắc mặt lập tức hòa hoãn đi.

“Bánh không quá ngọt, độ dai vừa phải, rất ngon” Naraku nhếch miệng, không nhanh không chậm khen ngợi.

“Vậy người ăn nhiều vào, ăn xong liền nghỉ ngơi đi” Nàng hạnh phúc đến mức miệng cười ngoác đến tận mang tai, hai tay ôm lấy khay định rời đi thì nghe thấy đằng sau lưng vang lên tiếng đĩa rơi xuống đất liên vội vàng quay lại.

“Naraku!” Nhìn thấy Naraku đột nhiên chóng tay xuống đất không ngừng thờ dốc, mặt cũng nhẫn lại. Vừa nhìn là biết độc lại phát tác!

Nàng quăng khay xuống đất chạy lại bên cạnh hắn, hai tay ôm lấy hắn, mắt nhắm lại thật chặt, tập trung tinh thần chuẩn bị tinh lọc lại bị Naraku dùng tay hất ra xa, có lẽ vì quá đau đớn mà giọng của hắn khàn khàn đi:

“Cút ra”

Vừa dứt lời liền lập kết giới, ngăn cách không cho nàng lại gần. Yuri cắn môi, biết rõ cho dù bây giờ có khóc đến chết thì hắn cũng sẽ không để tâm, vì vậy nàng lại lật đật chạy đi tìm Santoso. Nàng thật sự không còn đủ dũng khí để nhìn hắn bị như vậy, đáng về yếu đuối ấy của Naraku khiến nàng cảm thấy chướng mắt. Nói ra cũng thật nực cười, nàng như thế nào lại cảm thấy yêu thích cái đáng về kiêu ngạo độc ác của hắn lúc trước đây?

Việc nàng cần làm bây giờ đó là, đánh chết tên Hồ yêu kia, sau đó đoạt lấy thuốc giải! Cho dù không thể giết được hắn thì chí ít cũng phải khiến hắn bị trọng thương, khiến hắn phải chịu những thống khổ giống như Naraku!

Bạn đang đọc truyện [Đổng Nhân Inuyasha] Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33

Tranh thủ lúc Naraku còn đang bị độc ‘giữ chân’, Yuri vội vàng nhờ Santoso dẫn đi gặp Hồ yêu Chinen Kiyoshi đòi thuốc giải.

Trước khi đi, Kagura còn tặng nàng một cây quạt giấy in hình hoa đào rất đẹp, còn chỉ nàng cách sử dụng. Ngoài miệng tuy nói là vì nàng chính là người có thể giúp Kagura lấy lại được trái tim nhưng nàng biết, Kagura chính là vì lo lắng cho nàng, nếu không, nếu muốn lợi dụng nàng để lấy trái tim thì chẳng bằng cầm dao kề vào cổ nàng uy hiếp Naraku hay đại loại thế thì chẳng phải xong rồi sao?

Santoso dẫn nàng đến một khoảng đất trống cách thành cũng không xa lắm, sau đó lẩm nhẩm đọc cái gì đó. Nàng cũng không hiểu đó là ngôn ngữ gì, chỉ biết là ngay sau đó liền xuất hiện một loại hương thơm ngọt ngào vô cùng quyến rũ cùng với quang mang màu đỏ vô cùng chói mắt, theo bản năng lấy tay che mặt lại.

Đến khi cảm thấy ánh sáng ấy nhạt đi, nàng mới dám bỏ tay xuống thì phát hiện Kiyoshi một thân kimono đỏ rực với một đám họa tiết rườm rà, chân phải đeo vòng vàng đính chuông, lọn tóc dài mềm mại quấn trên ngón trỏ đã đứng trước mặt.

“Kiyoshi... Ngươi... “Yuri tròn to mắt nhìn nam nhân trước mặt. Trước đây Kiyoshi lúc nào cũng mặc quần áo gọn gàng, vô cùng nghiêm túc, vì sao chỉ mới có mấy ngày đã thành cái bộ dáng như muốn quyến rũ người thế này?

“Làm sao? Rất ngạc nhiên đúng không? Trước đây bởi vì gây dựng ấn tượng tốt đẹp trong mắt nàng nên ta đã phải tốn rất nhiều thời gian để kiểm chế sở thích của bản thân. Đã rất lâu không trở về hình dáng thật, nàng thấy bộ dáng này của ta thế nào?” Kiyoshi tao nhã bước từng bước lại gần Yuri, đẹp đến mức khiến nàng đứng như trời trồng tròn mắt nhìn hân. Nhưng cũng chỉ nhất thời mà thôi. Rất nhanh nàng đã lấy lại được bình tĩnh, quay đầu ra chỗ khác:

“Trên người ngươi nước hoa nồng nặc quá, thật khó chịu! Lẽ nào Hồ yêu nào cũng phải cả người sức đầy nước hoa mới chịu được sao?”

“Yuri – chan yêu dấu, ta chính là Hồ yêu cuối cùng của Hồ tộc. Chuyện này đã xảy ra rất lâu rồi, làm sao ta có thể nhớ được họ có hay không sức nước hoa chứ?” Kiyoshi híp mắt, tay không tiếng động ôm lấy eo của nàng kéo lại gần.

“Cho dù là thế, ta vẫn rất chán ghét ngươi! Cái gì mà hình tượng đẹp chứ! Ngươi lúc nào cũng bắt nạt ta, ăn hiếp ta, nào có cái gì gọi là muốn giữ hình tượng! Ngươi bịa chuyện vừa thôi!” Nàng khó chịu xô hân ra, tiện tay lấy quạt hướng về phía hân đe dọa.

Santoso cảm thấy sắp có chuyện không hay liền vội vàng nhảy lên người nàng, trốn trong tay áo của nàng, không dám lộ mặt ra.

“Trong tộc của ta, một nam nhân yêu thích một nữ nhân thì nhất định phải khiến nữ nhân đó ghét hân, càng ghét càng tốt. Như vậy sau này khi thành hôn, nam nhân phải hết lòng đối tốt với nữ nhân đó, khiến nữ nhân ấy từ hận chuyển sang yêu, như vậy mới có thể chứng minh nam nhân ấy rất yêu nữ nhân ấy. Chính vì thế mà ta luôn khiến nàng ghét ta, Yuri – chan, nàng càng ghét ta, ta càng yêu nàng” Kiyoshi không hề để tâm đến sự bái xích của nàng, thậm chí còn cong môi cười, mặt dày nắm chặt lấy tay nàng.

“Không vòng vo với ngươi nữa, mau giao thuốc giải ra đây!” Nàng tối sầm mặt, mạnh mẽ vung quạt. Quạt của Kagura quả nhiên là hàng tốt, nàng chỉ mới vung nhẹ một cái đã có một luồng sáng hắt Kiyoshi ra xa. Nếu không phải Kiyoshi kịp chống đỡ thì có khi lại văng đi cả mấy mét rồi.

“Thân thủ không tệ, tính cách này của nàng vẫn không thay đổi chút nào, Yuri – chan” Chinen Kiyoshi hướng nàng cười tà một tiếng, tay đột nhiên búng một cái, lập tức người nàng bị một sợi dây trong suốt viền ánh đỏ trời chặt “Thế nhưng chỉ bằng chút bản lĩnh ấy thì vẫn chưa đủ để đầu lại ta, muốn lấy thuốc giải sao? Vậy thì đợi ta hả giận sẽ đưa nàng”

Yuri bị trói chặt đến mức không thể nhúc nhích, chỉ có thể mím môi trừng mắt nhìn, tay nắm chặt quạt lại chẳng thể làm gì. Mấy hôm vừa rồi nàng đã hao phí rất nhiều linh lực để tỉnh lọc cho Naraku, vì thế hôm nay căn bản là không thể làm gì được... Đứng là tức chết! Biết thế dẫn theo Kagura có phải tốt hơn bao nhiêu không!

Nhìn bộ dáng chật vật ấy của nàng, Kiyoshi hài lòng lướt tới, ôm lấy nàng rồi đi. Năm đó là hân quá mức vội vàng muốn thành hôn khiến nàng đào hôn không thành liền tự vẫn, cũng bởi vì thế mà tuyệt vọng, lại nghe những người trong tộc dèm pha, chửi rủa nàng, nhất thời tức giận đã trộm lấy Thần dược, bảo vật của tộc. Uống vào yêu lực sẽ tăng gấp nhiều lần. Sau khi uống, điều đầu tiên hân làm chính là giết sạch tất cả những người đã nói xấu nàng. Nhưng ‘những người’ ấy lại là tất cả yêu quái từ trẻ đến già trong Hồ tộc, vì thế, người khiến Hồ tộc chỉ còn lại một người chính là hân, Chinen Kiyoshi. Tuy nhiên, hân lại không thấy hối hận. Bởi vì họ đã xúc phạm người mà hân yêu nhất.

Trước khi hân ra đời, phụ thân hân đã chết sớm, còn mẫu thân hân sau khi sinh hân được ba năm cũng mất đi. Người trong Hồ tộc mặc dù đối với hân rất tốt, tất cả cũng vì hân chính là người được chọn thừa kế vị trí trưởng tộc. Bản thân hân cũng nhận ra điều đó, thế nên một chút tình cảm đối với họ cũng không có.

Đến khi họ ép hân đính hôn với một vu nữ thấp kém của tộc Vu nữ để khiến hai tộc càng gắn kết, hân lại càng căm hận. Nhưng không ngờ hân đã yêu nàng, bị sự ấm áp, quan tâm và năng lực, vẻ đẹp của nàng thu hút. Nhưng lúc ấy, nàng lại cầu xin hân được trở về tộc, nói với hân vốn dĩ nàng đến đây chỉ vì bị ép. Nàng chính là muốn tìm cơ hội nói với hân, nhưng dẫn đo lường lự mãi vẫn chẳng thể nói thành lời. Cuối cùng khi hân đề cập đến chuyện hôn sự, nàng đành phải lên tiếng.

Vốn đã được cưng chiều từ bé, hơn nữa hân vẫn còn rất trẻ, suy nghĩ không thấu đáo, thế nên đã nhất quyết từ chối, một mực ép nàng thành hôn. Cuối cùng nàng lại bỏ chạy, giữa đường bị bắt nên đã tự sát.

Rất may sau đó, hắn đã phát hiện ra hồn phách của nàng vẫn chưa hoàn toàn biến mất nên đã tìm nàng suốt mấy trăm năm. Cuối cùng cũng tìm thấy nàng, ở bên cạnh nàng, chờ đợi nàng lớn lên. Không ngờ giữa chừng nàng lại biến mất, khi trở về còn yêu một nam nhân khác, hắn làm sao có thể chấp nhận?

Lần trước hắn đã để vuột mất nàng, nhưng lần này, hắn nhất quyết sẽ không giao nàng vào tay ai khác!

...

Từ lúc ra nàng ra khỏi thành, Kagura vẫn luôn theo sau Yuri, nhìn thấy nàng bị bắt đi, Kagura căn bản là không thể làm gì. Chỉ cần nhìn thoáng qua cũng biết, cái tên Hồ yêu kia rất mạnh, rất nham hiểm, nàng vốn không phải đối thủ của hắn.

Suy đi nghĩ lại một hồi, Kagura cũng quyết định đi tìm Sesshoumaru.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Inuyasha*] Xuyên Qua Thành Phu Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Thời điểm Yuri tỉnh lại thì đã thấy bản thân mình bị nhốt trong một căn phòng rất lớn, mọi vật dụng đều đầy đủ, trang trí cũng rất đẹp nhưng ngay cả một cái cửa sổ cũng không có!

“Rốt cuộc chỗ này là cái nơi quỷ quái nào vậy!” Nàng giận dữ hất tất cả trái cây lẫn bánh ngọt trên bàn xuống đất. Mục đích ban đầu chính là đi đánh hắn đòi thuốc giải, vậy mà nàng một chút cũng chưa làm gì được hắn, thuốc giải không lấy được cũng coi như xong đi, lại còn bị hắn bắt đem đến cái chỗ này, đúng là tức chết nàng!

“Này, đừng có đập phá lung tung nữa, ta chóng mặt quá!” Lúc này Santoso lại đột nhiên nhảy ra khỏi tay áo nàng, vùi đầu vào hai tai thò dài mềm mại lá lớn.

“Santoso? Ngươi mau nói đi, chỗ này là đâu vậy!” Vừa nhìn thấy tiểu bạch thỏ nàng liền mừng rỡ, vui vẻ ôm lấy Santoso. Hiện tại bây giờ hắn chính là mấu chốt giúp nàng thoát ra khỏi chỗ này, tìm Kiyoshi cướp thuốc giải!

“Haizz, ngươi đang ở trong thành của tên Chinen Kiyoshi chứ đâu! Ngươi cũng xui xẻo quá đi, như thế nào lại bị nhốt vào phòng này!” Santoso nhảy ra khỏi tay nàng, ngững nguẩy nằm phịch xuống tấm tatami lần qua lần lại, thoải mái hưởng thụ.

“Cái gì?” Yuri chóng hông, hậm hực trừng mắt nhìn Santoso. Hắn không thể nói liền một mạch sao?

“Căn phòng này chính là căn phòng đặc biệt nhất trong thành Kitsune của Hồ tộc, thường là dành cho người thừa kế hoặc tộc trưởng và tộc trưởng phu nhân mới có khả năng được ở trong này. Nếu không có vòng ngọc được chế tác riêng cho căn phòng này thì bất kể ai cũng không vào được, cũng không thể đi ra để bảo vệ an toàn” Santoso thò dài một tiếng, kiên trì giải thích cho nàng nghe. Trước khi đi hắn đã cảnh báo cho nàng, vậy mà nàng cũng không thèm để vào tai, bây giờ còn tức giận cái gì?

“Đúng là điên khùng, cho dù không ra được cũng bị nghẹt thở chết!” Nàng nhún vai, trườn người nằm xuống bàn. Thật sự là quá thất bại!

“Ngươi không thấy ngươi vẫn còn đang sống sờ sờ đó sao? Ngươi vốn không phải người bình thường, ngươi chính là vu nữ, trong người mang linh lực nên đương nhiên sẽ chết không nổi đâu!” Santoso khinh bỉ nhìn nàng, vênh vào lên tiếng. Nữ nhân này vì sao lại vừa nhiều chuyện vừa náo loạn như vậy, có chút chuyện nhỏ nhặt cũng không hiểu!

Nàng chán nản nhặt mấy cái bánh ngọt bỏ vào miệng, sau đó lại đi lòng vòng quanh phòng ngắm một chút rồi lại nằm xuống tấm tatami. Nàng mới lim dim ngủ thì lại cảm thấy trên mặt ngựa ngựa liền đưa tay lên sờ liền chạm vào một thứ rất mịn màng, rất ấm áp, rất giống tay... Khoan đã! Tay sao??

Nàng giật mình mở mắt ra, ập vào mắt nàng chính là khuôn mặt phóng đại yêu mị của Kiyoshi, mà tay của hắn thì đang chạm vào mặt nàng!

“Bỏ ra!” Nàng hoảng hốt hất tay hắn ra, muốn lấy quạt vung lên lại bị hắn dễ dàng dùng hai ngón tay trắng tấp kẹp chặt. Nàng ngẩng lên, đỏ mặt hơi lạnh nhìn hắn đầy bình hồi tị “Ngươi vì sao đưa ta đến đây? Ở đây ta cảm thấy vô cùng bất tiện, nhanh một chút thả ta ra ngoài!”

“Nàng vội cái gì? Chỉ cần hết tối ngày mai, ta nhất định sẽ để nàng đi ra ngoài, thích đi đâu ta đều chiều theo ý nàng” Kiyoshi dịu dàng xoa đầu nàng, ôn nhu ôm lấy nàng, lực đạo cũng được điều chỉnh vừa phải, giống như chỉ cần sơ ý một chút cũng có thể khiến nàng bị thương.

Ánh mắt hắn lại chuyển lên người tiểu bạch thỏ đang run rẩy trốn phía dưới gối, môi mỏng hơi hé ra:

“Santoso, có vẻ như ngươi đang mưu tính đến chuyện phản bội ta. Nếu đã như vậy, ta cũng không cần giữ ngươi lại làm gì” Dứt lời, hắn khẽ đẩy nàng sang một bên, khoe môi cong lên lạnh lùng, tay hiện ra một thanh đoản kiếm nhỏ rực lửa chuẩn bị phóng về phía Santoso.

Nàng há hốc mồm, vội chạy tới ôm lấy Santoso vào lòng, vừa trừng mắt vừa chìa quạt về phía hắn:

“Người cứ thử đụng vào Santoso cho ta xem!”

“Nàng đã thích như vậy, xem như đây là quà đính hôn ta tặng nàng vậy” Kiyoshi thu lại kiếm, nhún vai cười cười như không. Thực ra Santoso cũng không phải trở ngại gì đáng lo đối với hắn, chẳng qua nhìn nó cả ngày quần quít bên cạnh Yuri, hắn cảm thấy phi thường ngứa mắt!

“Đính hôn gì chứ! Ta mới không cần! Ta cũng không phải hôn thê của người!” Nàng bĩu môi, liếc hắn một cái. Đùa gì chứ, làm gì có chuyện nàng đã từng quen hắn? Cũng làm gì có chuyện nàng đính ước với một tên yêu quái đáng ghét như vậy chứ! Chắc chắn hắn có thâm thù đại hận với Naraku nên mới lợi dụng nàng để chọc tức Naraku!

“Nàng kiếp trước chính là hôn thê của ta, trong ngày thành hôn lại bỏ đi bị Hồ tộc bắt được nên đã tự vẫn. Nhưng trong người nàng vẫn có ấn ký của Hồ tộc, vì thế mà hôn ước không bị hủy bỏ. Cho nên kiếp này nàng vẫn là hôn thê của ta” Kiyoshi thản nhiên ngồi xuống đất, tùy tiện nhặt một chùm nho tím nhạt lên, ngắt từng quả bỏ vào miệng. Hôm nay chắc chắn sẽ phải nói rất nhiều, thế nên tốt nhất là nên ăn thứ gì đó nhiều nước một chút.

Nàng nhàu mày cố gắng tiêu hóa những gì hắn nói. Mặc dù đã vò đầu bứt tai một hồi nhưng nàng vẫn chẳng thể hiểu được vì sao lại có kiếp trước kiếp sau gì ở đây? Lễ nào nàng cũng giống Kikyo và Kagome sao? Nếu vậy kiếp trước của nàng là gì? Hắn nói trong người nàng có ấn ký của Hồ tộc, rốt cuộc ấn ký đó là thứ gì?

Cả hôm đó, nàng đem tất cả những nghi vấn trong đầu hỏi hắn một lượt, nhiều đến mức nàng ngủ gật lúc nào không hay...

Đại khái kiếp trước của nàng chính là một tiểu vu nữ nhỏ nhoi của tộc vu nữ, bởi vì bị uy hiếp nên bắt buộc đi phải đính hôn với hắn, người thừa kế cho vị trí trưởng tộc của tộc Hồ yêu. Để chứng minh thân phận hôn thê của nàng với hắn, hắn đã làm nhấm độc cái gì đó, vừa đọc xong thì trong lòng bàn tay của nàng đột nhiên xuất hiện một ấn ký hình lông vũ màu đỏ. Vì thế, nàng cũng đành phải tin chuyện giữa nàng và hắn. Nhưng nàng sẽ không vì vậy mà quên mất mục đích ban đầu của nàng, đó là: đã thương hắn, cướp thuốc giải!

Hơn nữa, làm gì trên đời này lại có một người đàn ông si tình đến như thế, trải qua mấy trăm năm vẫn một lòng yêu một người? Hừ, đã thế hắn còn là một Hồ yêu chuyên quyến rũ người, ai biết được trong thời gian đó hắn đã có qua lại với ai không chứ? Naraku cũng đã từng mấy lần lợi dụng nàng đó còn gì? Tóm lại, đàn ông khắp thiên hạ này ai cũng không đáng tin!

...

Ở trong thành, Naraku và Sesshoumaru ngồi đối diện nhau dưới màn đêm, giữa hai người là một cái bàn thấp với hai chén trà đã nguội lạnh từ lúc nào...

“Sesshoumaru, người vì sao lại muốn cứu Yuri?” Nói vòng vo một hồi, cuối cùng Naraku cũng quyết định vào thẳng vấn đề. Nữ nhân này thật rắc rối, hắn chỉ vừa tách khỏi nàng chưa đến nửa ngày đã chẳng thấy bóng dáng đâu, lại để bị bắt đi mất... Đúng là rất đáng chết! Lần này đem trở về, không phạt là không được...

Đôi lúc hắn cảm thấy thật hận, hận không thể móc tim nàng ra, tùy lúc không chế giống như Kagura... Nhưng nếu làm vậy, không phải nàng cũng xong đời rồi sao? Con người chính là vậy, vừa yếu đuối vừa phiền phức.

“Đó là chuyện của ta, Naraku, người không cần biết nhiều như vậy” Sesshoumaru ném cho Naraku một cái nhìn sắc lạnh, cả người đều lạnh lẽo, hết sức đề phòng cảnh giác. Thế nhưng câu hỏi này của Naraku, chính hắn cũng không biết câu trả lời. Chỉ là nghe Kagura nói nàng ta bị bắt đi, liền cảm thấy trong người rất khó chịu, lại không có chút manh mối nào về kẻ đã bắt cóc nàng, vì thế đành phải tìm đến Naraku...

Dù sao sau khi đem nàng ta về, tìm cách giết chết Naraku cũng không muộn.

Naraku đối với sự từ chối của Sesshoumaru cũng không có biểu cảm gì, nhưng sát khí lại như có như không vờn quanh. Sesshoumaru trước nay đều chỉ quan tâm đến tiểu nhân loại tên Rin kia, ngoài ra không để ý đến ai. Vậy mà lần này lại có thể đến tìm hắn muốn cùng cứu nữ nhân kia, không phải là rất đáng ngờ sao?

Hừ, sẽ không phải là đã động tâm rồi đi?

Naraku trong lòng thầm cười lạnh, không nghĩ tới một nữ nhân như vậy cũng thật lắm người yêu thích!

Lúc này, hắn thật sự muốn lấy lại mảnh ngọc tứ hồn cuối cùng, giết chết Sesshoumaru và tên Hồ yêu kia... Tốt nhất là đánh cho hồn phi phách tán, tan thành tro bụi!

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Imuyasha]* Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Kagura dẫn Naraku và Sesshoumaru đến dải đất trống nơi Yuri bị tên Hồ yêu kia bắt đi. Mặc dù đã tìm rất nhiều biện pháp nhưng vẫn chẳng thể nào tìm ra chút hơi thở của Kiyoshi.

“Không cần tìm nữa” Naraku đột nhiên nhắm mắt lại, lạnh lùng nói như ra lệnh khiến Sesshoumaru cùng Kagura không khỏi kinh ngạc. Không tìm nữa?

“Naraku, ngươi thật sự muốn bỏ mặc Yuri sao?!” Kagura sốt ruột quay sang quát lớn, trên khuôn mặt yêu kiều đỏ đầy mồ hôi.

Mặc dù không hay nói chuyện, nhưng giao tình giữa nàng và Yuri không bạc. Tốt xấu gì Yuri cũng đã từng cứu nàng khỏi sự trừng phạt của Naraku, đến tận bây giờ, nàng vẫn chưa thể làm gì để đáp lại ân tình ấy. Kagura nàng không phải người tốt, nhưng cũng không phải cái loại người tuyệt tình. Hơn thế nữa, Yuri còn là người mà nàng rất quý trọng, là người duy nhất có thể giải phóng nàng khỏi Naraku, vì thế nàng càng không thể để Yuri mất tích dễ dàng như vậy!

“Naraku, ngươi có ý gì?” Sesshoumaru nheo mắt lại, lạnh lẽo nhìn Naraku.

“Tìm cũng vô ích. Nếu Takahashi Yuri là người có bản lĩnh, đáng để sống thì nhất định sẽ tìm được cách báo tin. Trong vòng ba ngày, nếu không thể truyền tin thì ta sẽ không để tâm” Đối với Naraku, đây cũng là cơ hội tốt để thử Yuri. Người bên cạnh hắn không thể là một kẻ yếu đuối chỉ biết trông chờ người khác đến cứu.

Nếu Yuri thật sự xứng đáng là người bên cạnh hắn, vậy thì phải tìm được cách trốn thoát!

Sesshoumaru im lặng không nói gì, cũng không có ý định phản bác, hắn cũng biết hiện tại ngay cả một chút tung tích cả nữ nhân đó cũng không có, nói gì đến việc cứu? Hơn nữa, nữ nhân ấy sống hay chết, hay thế nào đó thì có liên quan gì đến hắn đây? Hắn chẳng qua chỉ là muốn nhìn thấy khuôn mặt buống bình đáng ghét ấy, muốn nói chuyện thêm với nữ nhân ấy nhiều hơn một chút...

Chỉ đơn giản là như vậy.

...

Ngày hôm sau, đột nhiên Kiyoshi lại đến phòng của nàng, lần này hắn không để Santoso ở lại mà quăng ra ngoài phòng. Yuri nuốt nước miếng, cổ gấu đi ý cười trong mắt. Xem ra nàng đoán không sai, hôm nay nhất định hắn sẽ đến!

Không thể chờ Naraku đến cứu được, nàng đành phải tự mình cứu lấy mình thôi.

“Ngươi.. ngươi định làm gì?” Yuri cảnh giác nhìn Kiyoshi đang chậm rãi cởi bỏ từng lớp kimono nặng nề trên người xuống, cuối cùng chỉ để lại một lớp áo mỏng trong cùng. Điều quan trọng nữa là, hắn lại đang càng lúc càng lại gần nàng!

“Không rõ ràng sao? Hôm nay chính là ngày chúng ta thành thân, hôn lễ của Hồ tộc không cần rườm rà, chỉ cần ân ái xong là thành phu thê rồi” Kiyoshi vui vẻ cười híp mắt, giờ tay ôm lấy nàng đẩy xuống tấm tatami.

Nàng im lặng không đáp, mặc hắn chà đạp cánh môi hoa đào đáng thương.

Kiyoshi cảm thấy dường như có gì đó không đúng, nhưng lại bị cảm giác hài lòng vì tiểu mỹ nhân trong lòng không kháng cự che mắt. Thời khắc này, hắn đã chờ đợi rất lâu, tình yêu hắn dành cho nàng chưa bao giờ mờ nhạt. Mặc dù hắn vẫn có thể nhận ra là nàng đã yêu một nam nhân khác, nhưng điều đó không quan trọng, bởi vì hắn hiểu rất rõ, nữ nhân là người rất dễ thay lòng đổi dạ, chỉ cần đối xử tốt với họ một chút, nhất định họ sẽ xiêu lòng...

Về vấn đề này, hắn lại vô cùng tin tưởng khả năng của bản thân.

Đến khi tấn công xuống xương quai xanh của nàng, đột nhiên vang lên một tiếng ‘phập’ vô cùng chói tai, đồng thời ngực của hắn cũng nhói lên, ngay vị trí tim...

Hắn nhìn xuống liền bất gặp ánh mắt kiên cường xen lẫn chế giễu khinh bỉ của nàng đang nhìn chăm chăm hắn không chớp mắt. Rõ ràng là rất mạnh mẽ, rất dứt khoát, nhưng vì sao tay nàng lại run rẩy?

“Yuri, nàng vì sao lại muốn giết ta?” Kiyoshi chống tay ngồi dậy, ánh mắt hơi di chuyển xuống vết máu đỏ thẫm đang dần lan tỏa trước ngực. Tay hắn chạm nhẹ vào bàn tay đang run rẩy đầy máu của nàng, tựa như vừa muốn an ủi vừa muốn nàng cảm nhận được sự bất lực, cô đơn của hắn...

“Ngươi đã làm Naraku bị thương, còn muốn âm mưu bắt chính với ta! Đây chẳng qua chỉ là cái giá mà ngươi phải trả!” Nàng chột dạ cúi đầu, không dám nhìn vào mắt hắn. Ánh mắt hắn quá ôn nhu, quá dịu dàng, đến mức khiến nàng cảm thấy hổ thẹn!

Hổ thẹn vì đã phụ cả một tấm chân tình của hắn...

Nhưng nếu không làm như vậy, nàng còn có thể làm gì đây? Nàng không yêu hắn, không thể đem lại bất cứ thứ gì cho hắn...

“Ha, ta đợi nàng cả trăm năm, lẽ nào lại không bằng một kẻ đối xử tàn nhẫn với nàng, ở bên cạnh nàng trong một thời gian ngắn ngủi sao? Nực cười!” Nghe nàng nói xong, Kiyoshi bỗng nhiên cười lớn, sau đó lại đột ngột nắm tay thành quyền đâm mạnh xuống nền nhà.

“Chinen Kiyoshi, trong tình yêu thì không thể lấy thời gian ra để đo đếm hay so sánh được, ngươi phải hiểu điều đó...” Nàng mím môi, bối rối quay đi chỗ khác. Bộ dáng ấy của hắn thật sự làm nàng rất đau lòng, rất tội lỗi.

Nàng còn chưa nói hết câu, Kiyoshi đã nắm lấy vai nàng siết mạnh, hấn phần nộ gầm lên:

“Takahashi Yuri! Như vậy nghĩa là nàng đã thừa nhận người nàng yêu chính là Naraku?”

“A..” Yuri bị hấn lắc đến đầu váng mắt hoa, nhưng mặt cũng ửng đỏ lên. Người nàng yêu... chính là Naraku sao? Làm sao có thể?

“Hừ, nàng thích Naraku như vậy, ta càng quyết tâm khiến hấn sống không bằng chết!” Kiyoshi cười lạnh lùng, ánh mắt rực lửa kiêu ngạo nhìn nàng. Lần này, cho dù thế nào hấn cũng sẽ không buông tay, để vuột mất nàng!

“Vậy sao?” Yuri cười nham hiểm nhìn hấn, sau đó bất thành linh rút quạt ra quạt mạnh một cái khiến hấn bị đánh bay vào tường, không đợi hấn kịp nói tiếng nào, nàng đã nhanh chóng dùng linh lực tinh lọc hấn.

Năng lực tinh lọc của nàng đối với những yêu quái mạnh có dã tâm như Kiyoshi thì không thể giết chết, nhưng có thể khiến hấn bị thương nặng.

Vốn dĩ sẽ không sử dụng đến biện pháp này, nhưng hấn đã cứng đầu không chịu hiểu như vậy, nàng cũng không còn cách nào khác nữa rồi.

Vết thương ở ngực cộng thêm nội thương bên trong khiến Kiyoshi gần như cạn kiệt sức lực, hấn trừng mắt oán hận nhìn nàng:

“Hừ! Không ngờ nàng lại nhẫn tâm lợi dụng lúc ta mất cảnh giác mà xuống tay độc ác như vậy!”

“Lúc ngươi hạ độc Naraku, cũng dùng thủ đoạn đầy thôi!” Yuri nhún vai hít sâu một hơi, rồi từng bước lại gần Kiyoshi, hất mặt lên trời cười đắc thắng, sau đó ngói xuống trời hấn lại, bắt đầu tìm kiếm chiếc vòng ngọc.

“Nàng đang sàm sỡ ta sao?” Kiyoshi bị nàng sờ loạn đến mức hơi thở đều trở nên gấp gáp.

“Sàm sỡ người? Người ẻo lả như vậy, chẳng có chút gì gọi là nam tính! Hơn nữa người còn mấy trăm tuổi rồi, ... ách, nói vậy người chính là một lão già không hơn không kém! Sàm sỡ người chẳng thà đi sàm sỡ Naraku còn tốt hơn!” Nàng bĩu môi khinh thường, cúi đầu tiếp tục tìm.

“...” Kiyoshi hoàn toàn bị nàng đả kích. Hấn trong mắt nàng lại không hấp dẫn đến như vậy sao? Nàng còn chê hấn già...

Nàng dám chê mỹ nam có sức quyến rũ nhất của tộc Hồ yêu là không có sức hấp dẫn!!!

Trong lúc Kiyoshi còn đang bị đả kích dữ dội, nàng đã nhanh chóng lấy được vòng ngọc bỏ trốn ra ngoài. Santoso sớm đã đợi ở bên ngoài như đã bàn bạc trước, nhanh chóng đem nàng ra khỏi thành.

Naraku đang dựa người vào thân cây gần mảnh đất hoang nhắm mắt tính toán thì bị mùi hương quen thuộc làm cho giật mình.

Sesshoumaru vốn đang ngủ cũng bừng tỉnh, lập tức nắm lấy chuỗi đạo Thiên Sinh Nhai.

Quả nhiên rất nhanh sau đó liền vang lên tiếng hét lạnh lạnh quen thuộc của người nào đó:

“Naraku!!”

Naraku đứng thẳng dậy, nét mặt tốt lên rất nhiều.

Người quả nhiên không khiến ta thất vọng, Takahashi Yuri...

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Imuyasha]* Xuyên Qua Thành Phu Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Warning: Chap này yêu cầu 15 + trở lên

Yuri vừa nhảy xuống đất đã chạy như bay về phía Naraku và Sesshoumaru, nở một nụ cười tươi rói:

“Ta đã quay về rồi đây!”

“Ta còn tưởng người bỏ mạng rồi, đang định đi tìm để lấy lại mảnh ngọc” Naraku chế giễu liếc nàng một cái.

Sesshoumaru từ đầu đến cuối im lặng không nói gì, chỉ lặng lẽ quan sát xem người nào đó có bị thương hay không. Ai ngờ, nữ nhân kia mấy giây trước còn cười đùa vui vẻ, vậy mà mấy giây sau liền chóng hồng, về mặt hung dữ gầm lên:

“Bỏ mạng? Hừ, bà đây làm sao có thể bỏ mạng khi còn chưa về giáo huấn các người một trận? Hay cho một tên bán yêu lúc nào cũng tự cao tự đại tự nhận là đại boss! Hay cho một tên đại yêu quái người gặp người sợ! Các người lợi hại như vậy mà chỉ có thể đứng đây ngồi chờ hay sao? Thật quá đáng! Hôm nay không phạt là không được!” Dứt lời nàng liền rút quạt ra, quạt một cái thật mạnh nhưng cũng chỉ đủ khiến cho bọn hắn hơi lùi về phía sau một chút, lấy vạt áo chắn lại. Nhân cơ hội này, nàng nhanh nhẹn lao về phía Sesshoumaru nhằm đúng tay hắn mà cắn một cái thật đau!

Xong lại nhào về phía Naraku, để tránh hắn kháng cự, nàng chú ý dùng năng lực tinh lọc để giữ chân hắn, sau đó vừa giật tóc vừa cắn vào cổ hắn, lúc cắn còn cố tình nghiêng qua nghiêng lại, đến khi cảm nhận được có một cái gì đó tanh tanh như máu truyền vào miệng mới chịu bỏ ra.

“Thế nào? Vị máu của ta có ngon không?” Naraku đối với hành động trẻ con đó của nàng cũng không có nổi giận, ngược lại còn bày ra vẻ mặt ‘ngươi cắn mà như gãi ngứa cho ta’ làm Yuri uất ức đến mức xém chút thì dùng linh lực tinh lọc giã vò hắn! Nếu không phải hắn đang bị thương, kỳ thật cũng không cần khô sở như vậy...

Khoan đã! Naraku bị thương! Thuốc giải! Trời ơi, nàng lo tìm cách trốn ra ngoài mà lại quên mất vấn đề nghiêm trọng này! Không được rồi, phải quay lại thôi!

Thấy Yuri đột nhiên lại xoay người chạy về phía Santoso, Naraku khó hiểu nheo mắt, phóng ra mấy cái xúc tua cuốn chặt lấy eo nàng kéo trở về:

“Ngươi điên rồi sao?”

“Buông ra! Ta còn chưa có lấy được thuốc giải! Không thể để tất cả công lao của ta thành công cốc được!” Yuri cố gắng vùng vẫy, hai tay không ngừng đánh lên xúc tua của Naraku, nhưng dường như Naraku chẳng cảm nhận được gì, xúc tua vẫn chẳng hề động dẩy dù chỉ một chút.

“Không cần thiết, người ngươi muốn tìm đã tìm đến rồi” Nàng còn đang phẫn nộ định dùng ‘biện pháp mạnh’ thì lại nghe tiếng Sesshoumaru trầm trầm vang lên bên tai, xúc tua đang cuốn chặt lấy eo nàng cũng vừa vận siết chặt lại, có chuyện gì vậy?

Theo bản năng quay đầu lại, nhìn thấy người trước mắt, thân thể nàng như cứng đờ, hoàn toàn không thể động dẩy, hay nói đúng hơn là không dám động dẩy!

“Takahashi Yuri, ta cho nàng một cơ hội cuối cùng, hoặc là quay về bên cạnh ta, hoặc là, để bị kịch của tộc Hồ yêu mấy trăm năm trước lại một lần nữa lặp lại trên người đám bằng hữu này của nàng” Không biết tự khi nào, Chinen Kiyoshi đã đứng đó, khác hẳn với bộ dáng thâm trầm lúc này, hắn bây giờ trên người nguyên vẹn từ đầu đến chân, hồng y phiêu diêu trong gió, đôi mắt phẳng phất sát khí chỉ chực bộc phát nhìn Naraku và Sesshoumaru.

Ánh mắt hắn càng căm hận mạnh mẽ khi nhìn về phía Naraku. Chính nam nhân này, chính hắn đã cướp Yuri khỏi hắn! Chính là kẻ đáng chết nhất trên thế gian này! Chẳng qua chỉ là một cái bán yêu dơ bẩn, lấy tư cách gì để được yêu?

Sesshoumaru thăm thẳm đánh giá kẻ trước mặt, người này trên người sát khí quá đậm, so với Naraku, có lẽ hắn mới là kẻ nguy hiểm...

Nhưng một kẻ như hắn, vì sao lại si tình đến như vậy?

“Hồ yêu, bớt ngông cuồng” Sesshoumaru rút Nanh Quỷ ra, phi thân đến chém một nhát. Phát kiếm này, hắn chỉ dùng mới dùng một nửa công lực và yêu lực. Muốn giết kẻ thù, thì trước hết phải xem năng lực hắn đến đâu!

Ngay khi uy lực của Nanh Quỷ sắp đánh đến Kiyoshi, Naraku rất dễ dàng nhận thấy hắn có vẻ như đang chuẩn bị né đi nên lập tức phối hợp với Sesshoumaru, điều khiển xúc tua từ dưới đất mọc lên, trói chặt lấy hai chân Kiyoshi.

Kiyoshi nhìn xuống đám xúc tua dưới chân cười lạnh một tiếng rồi ung dung giơ tay ra đỡ, dễ dàng hóa giải được chiêu thức của Sesshoumaru.

Sắc mặt Sesshoumaru và Naraku cùng trầm xuống. Nanh Quỷ vốn là một thanh kiếm có chứa sát khí rất lớn, vì thế mà lực sát thương cũng rất mạnh. Bình thường chỉ cần dùng một chút lực đã khiến một yêu quái hồn phi phách tán, vậy mà tên Hồ yêu kia chỉ cần một cái giơ tay đã có thể hóa giải...

Kẻ này, rốt cuộc yêu lực đã mạnh đến mức nào?

Naraku im lặng nhìn Kiyoshi, trong đầu bắt đầu tính toán làm sao để có thể ‘tiêu hóa’ một miếng mồi tốt thế này. Nếu như có thể ‘hấp thụ’ được tên Hồ yêu này, biến hắn trở thành một bộ phận của thân thể hắn thì hắn vừa có thể hoàn toàn trở thành yêu quái hoàn mỹ vừa có thể đánh bại đám người Inuyasha dễ dàng!

Yuri không rảnh rỗi đến mức quan tâm ai mạnh hơn ai, chỉ hướng Kiyoshi chìa tay đòi thuốc giải. Nhưng đáp lại nàng chỉ là một nụ cười khó hiểu, Kiyoshi nhắm mắt lại, nghiêng ngang bỏ lại một câu rồi biến mất:

“Yuri, vốn dĩ ban đầu nếu nàng chịu ngoan ngoãn một chút, có khi ta sẽ đổi ý đưa cho nàng thuốc giải. Tuy nhiên, bây giờ tình thế đã khác rồi... Yuri, nàng sẽ phải hối hận về quyết định hôm nay!”

...

Trở về thành, việc đầu tiên nàng làm đó là nấu một bữa ăn thật thịnh soạn để ăn. Mấy hôm nay bị tên Hồ yêu kia nhốt ở một chỗ làm nàng ăn chẳng điều độ chút nào, đói gần chết. Nhìn xem, mặt nàng đã tiêu tụy đến mức chọt vào cũng chẳng thấy đàn hồi nữa rồi...

Vừa nấu xong là nàng lao đầu vào ăn, chẳng thèm để ý trước mặt là Naraku vẫn lặng im nhìn nàng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cái cổ trắng mịn lại có mấy vết ửng hồng nhỏ nhỏ mờ ám...

“Takahashi Yuri?” Cuối cùng cũng không nhận được nữa, Naraku rốt cục lên tiếng, thanh âm lạnh lùng trầm thấp lại vô cùng êm tai.

“Ờ...” Yuri nghe Naraku gọi liền ngẩng lên, miệng vẫn còn ngậm một cọng bún nhìn hết sức khô hạn.

“Hồ yêu đó đã làm gì ngươi?” Naraku hơi quay mặt ra chỗ khác, né tránh không muốn nhìn cảnh tượng thô lỗ ‘xúc phạm người nhìn’ của nàng.

“Làm gì là làm gì?” Nàng tựa hồ cũng cảm thấy mình đúng là có chút bất nhã, liền vội vã lấy khăn lau nhẹ miệng rồi đẩy bàn ăn nhỏ sang một bên, nghiêm túc nhìn Naraku, nghe hắn nói.

“Vết hồng trên cổ ngươi” Naraku có chút mất kiên nhẫn gần giọng.

“À!” Yuri cúi đầu nhìn xuống cổ, quả nhiên trên cổ nàng có in mấy cái dấu hôn, có cái hồng có cái tím... Cái này... là do lúc đó tên Hồ yêu kia hôn nàng sao? Chết thật, như thế nào lại để Naraku nhìn thấy?

Cũng tại kimono quá hạn chế cử động nên nàng mới nói lỏng đai lưng một chút, dẫn đến áo ngoài rộng ra, để lộ vùng cổ và xương quai xanh nên Naraku mới nhìn thấy mấy dấu vết này... Nhưng vì sao, mặt hắn lại nghiêm trọng như vậy?

“Là tên Hồ yêu kia làm đúng không?” Naraku đột nhiên đứng dậy đi đến trước mặt nàng, áp sát xuống “Hắn đã chạm vào ngươi?”

“... Cái đó...” Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ hoàn hảo không tì vết cộng với đôi hồng mâu sâu thẳm của Naraku ở khoảng cách gần như thế này làm nàng có chút rối loạn, mặt lại đỏ lên, tim đập nhanh một cách bất thường... Hắn ép sát nàng thế này làm nàng cái gì cũng không nghĩ được, lắp bắp một hồi lại chẳng thể nói được câu nào.

Naraku đột nhiên cảm thấy vô cùng tức giận, mạnh mẽ hôn xuống xương quai xanh của nàng, muốn xóa đi dấu hôn vẫn còn đỏ hồng trên cổ nàng do tên Hồ yêu thói kia để lại...

Dấu hôn ấy, thật sự là phi thường chói mắt!

“Naraku! Ngươi làm cái...” Yuri hoảng hốt muốn đẩy hắn ra, nhưng càng đẩy lại càng bị hắn giữ chặt, thậm chí lúc hôn lên mấy vết hôn ngân trên cổ nàng còn có tình cảm một cái. Chuyện quái gì đang xảy ra với nàng vậy??? Hôm nay vì sao nàng lại hết lần này đến lần khác bị ăn đậu hũ?

“Im lặng” Nghe tiếng nàng la hét, Naraku thật sự cảm thấy rất phiền phức, nhưng càng nói thì nàng càng hét dữ dội hơn. Thế nên hắn quyết định đưa luôn cả bạc môi của mình chặn lại cánh môi đào nhỏ nhắn vẫn không ngừng liên thiên...

Nụ hôn của hắn không dịu dàng, vô cùng gấp gáp, vô cùng thô lỗ khiến nàng ngay cả hô hấp cũng khó khăn. Lẽ nào... lẽ nào lại ngất giống lần trước nữa sao?

Khoan đã! Tay hắn... tay hắn đang cởi bỏ đai lưng của nàng!!!!

“Naraku!!!!”

Không khó để cởi bỏ lớp hai lớp ngoài trên người nàng, rất nhanh chỉ để lại một lớp áo mỏng nhưng lại càng tôn lên từng đường cong quyến rũ làm Yuri càng thêm sợ hãi, hai tay giữ chặt lấy vạt áo, nước mắt lại rơi như mưa...

Nàng không muốn, không muốn thất thân như thế này...

Nàng vẫn chưa xác định được, đối với hắn là loại tình cảm gì? Nàng muốn trao thân cho một người mà nàng yêu chứ không phải như vậy!

Nhìn thấy nước mắt và bộ dáng ủy khuất phần hận của nàng, Naraku bỗng nhiên khựng lại. Naraku nhìn nàng, rồi lại nhìn tay hắn. Rốt cuộc vừa rồi hắn đã làm gì? Hắn thật sự chỉ muốn xóa đi mấy vết bầm chướng mắt đó... vì sao khi chạm vào người nàng, hắn lại cảm thấy lưu luyến không muốn rời? Là bởi vì hắn là bán yêu, nên dục vọng của một con người lại trở dậy sao?

Nhưng vì sao lại là nàng ta? Vì sao không phải nữ nhân khác?

Một cảm xúc là lạ khẽ khàng len lỏi trong lòng khiến hắn cảm thấy thật khó chịu...

Nhân lúc Naraku còn ‘bất động’, Yuri vội vàng nắm chặt vạt áo đứng dậy chạy ra khỏi phòng.

Hành động của hắn làm nàng quá sợ hãi.

Nàng yêu thích đáng vẻ độc ác tàn bạo của hắn, yêu thích đáng vẻ hắn cao ngạo nhìn người khác, nhưng lại căm ghét đáng vẻ ấy của hắn...

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Inuyasha] Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Chạy một hồi Yuri cũng bắt đầu thấm mệt. Nàng ngồi phịch xuống, dựa người vào cột nhà thờ dốc. Cái tòa thành này đúng là lớn quá đi, nàng chạy lâu như vậy mà vẫn chưa thể đến được cổng chính. Mọi lần Naraku luôn ôm nàng bay thẳng về phòng hoặc là dùng yêu lực đem nàng trở về, không thì có Kagura cho ngồi trên chiếc lông vũ bay đi, bình thường cũng chỉ đi đi lại lại hai phòng là phòng bếp và phòng hân. Vì thế mà nàng chưa bao giờ phải đi một đoạn đường dài thế này...

Ngẫm ra, hân đối với nàng cũng rất tốt... Chẳng qua lâu lâu mới đỡ chứng mà thôi. Nàng hiện tại cũng có thể xem là ‘bạn’ của hân đi, hay tệ lắm thì là ‘con tin’ hay quân cờ gì đấy, có thể hân ghét người khác đụng vào người của hân nên mới nhất thời làm vậy... Nhưng nếu là làm vậy, vì sao lại để nàng ra hôn? Ánh mắt khi ấy của hân, nàng rất hiểu, đó chính là ánh mắt của dục vọng!

Khoan đã, ánh mắt của dục vọng sao?

Sau một hồi ảo tưởng, thoát một cái khuôn mặt của nàng lại đỏ hồng lên, hai tay vội vàng vỗ vỗ hai bên má cảnh tỉnh bản thân. Đúng là dạo gần đây ở gần Naraku nên cũng đen tối theo luôn rồi! (Này chị, anh ấy đen tối hồi nào? Chỉ hơi ác thôi mà.v)

Nghĩ một lúc, cuối cùng nàng cũng quyết định quay lại tìm Naraku. Cũng đến lúc dùng linh lực khống chế độc của hân rồi.

Nhưng mà bây giờ quay trở lại phòng của Naraku, chắc chắn sẽ phải đi một đoạn đường rất dài...

“Aiss...” Nàng chán nản ôm lấy cột chán nản than thở. Đang lúc nàng thất vọng tràn trề thì phía sau lại vang lên một giọng điệu ‘õng ẹo’ của người nào đó:

“Ai da, bây giờ là lúc nào rồi mà ngươi còn đứng đây ôm cột với bộ dạng thê thảm thế này? Chắc chắc, cứ như kiểu vừa bị ‘xử lý’ xong ấy. Này, ngươi với hân, đã ... ấy ấy rồi à?” Santoso đột nhiên xuất hiện, nhanh nhẩu nhảy lên vai nàng, bộ dáng là lút cười cười nhìn nàng. Không hiểu vì sao, nàng lại cảm thấy hôm nay Santoso rất lạ, có một chút gì đó rất khác với bình thường. Vừa nãy, dường như lúc nãy nàng còn nhìn thấy ánh mắt của hân một tia sắc lạnh như có như không xẹt qua?

Chuyện này thật sự không có khả năng, nhất định là nàng nhìn nhầm rồi. Hôn nữa, hân và nàng giao tình cũng rất tốt. Hừ, đúng là nàng đã mệt đến mức hoa mắt luôn rồi. Thật nguy hiểm.

“Ấy ấy cái đầu ngươi! Nhanh một chút đưa ta trở về phòng Naraku đi, ta thật sự là mệt quá rồi ấy” Yuri đẩy cái đầu thô nhỏ nhắn của Santoso đang cọ vào cổ của nàng nũng nịu, vừa nhăn mặt vừa uể oải nói.

“Được rồi” Santoso ịu xịu nhảy xuống đất, ‘phốc’ một cái đã hóa lớn, đủ để nàng ngồi lên. Sau đó vèo một cái bay đi.

Đến trước cửa phòng của Naraku, nàng đưa tay định gõ cửa thì nghe thấy bên trong truyền đến âm thanh đều đều lại như sét đánh ngang tai của Kanna:

“Ít nhiều gì cũng từng giúp ngươi nhiều việc, thật sự không luyến tiếc sao?”

Yuri giật mình, hoảng sợ lùi lại, hai tay run rẩy ôm lấy Santoso. Hân đang muốn giết ai?

“Hiện tại bây giờ nàng ta cũng đã hết giá trị lợi dụng, giữ lại cũng không để làm gì.” Thanh âm Naraku vang lên, chứa đầy sự tuyệt tình, tàn nhẫn, không chút lưu tình...

“Dù sao nàng ta cũng muốn giúp ngươi tìm thuốc giải?”

“Đã không muốn làm người của ta, vậy thì có bao nhiêu phần là thật tâm?”

Nàng sợ hãi thả Santoso xuống, hai tay bịt lấy miệng, cổ không phát ra tiếng. Không muốn làm người của hân... Nói như vậy, người mà hân muốn giết chính là nàng sao? Tất cả những gì hân vừa nói, đều chứng minh người đó chính là nàng...

Naraku, làm sao ngươi có thể tàn nhẫn như vậy? Ngươi làm sao có thể nghi ngờ lòng tốt của nàng? Hóa ra, bản yêu ngươi cũng giống như những tên đàn ông tâm thường khác, không có được liên đới đó!

Mang theo nỗi oán hận cùng thất vọng, Yuri cụp hàng mi dài xuống, mím môi phẩy tay rời đi. Nếu đã không tin tưởng, vậy thì nàng cần gì phải vì hân hao tổn công sức?

Bởi vì nàng đi quá nhanh, quá vội vàng, thế nên đã không thể nghe được câu cuối cùng của Naraku...

Santoso cúi đầu, dưới lớp lông trắng mềm kia, một nụ cười âm hiểm như ẩn như hiện thoáng qua.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Inuyasha] Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38

Kagura đang ngồi trên cành cây nghỉ ngơi thì nghe thấy tiếng chân gấp gấp đang chạy về phía này, ngay lập tức nàng liền nâng cao cảnh giác, tay siết chặt cán quạt. Không ngờ người tới lại là tiểu nha đầu nhân loại. Những lần trước, mỗi lần gặp Yuri luôn thấy cười rất vui vẻ, không hiểu sao lần này lại khóc đến mức mắt đều sưng lên. Kagura theo bản năng nhảy xuống đỡ lấy thân hình lao đảo như sắp ngã của Yuri lo lắng hỏi:

“Này, làm sao vậy?” Sẽ không phải là vừa mới cãi nhau với Naraku chứ?

“Hức.. Naraku hán... hán muốn giết tôi! Uống công, uống công tôi lại tin tưởng hán như vậy!” Yuri mím môi oán giận nói, ánh mắt ẩn giấu một ngọn lửa đang sắp bùng lên.

“Cái gì? Naraku muốn giết ngươi?” Kagura tròn tròn mắt, nhìn nàng với ánh mắt như nhìn một sinh vật ngoài hành tinh. Mặc dù tên bán yêu ấy không thể hiện ra, nhưng Kagura vẫn có thể thấy được sự lo lắng xen lẫn phần nộ khi Yuri mất tích... Hán ta cũng đối xử chăm sóc Yuri rất tốt, gần như muốn gì đều có được. Cho dù là muốn lợi dụng thì cũng không thể ‘hầu hạ’ chu đáo như vậy, chăm sóc yêu chiều là thế, như thế nào nữa giết?

“Đúng vậy... Ta đã nghe hán nói với Kanna” Yuri cúi đầu, cố ngăn lại những tiếng nấc nghẹn ngào đầy xấu hổ. Sau đó liền kể từ đầu đến đuôi cuộc đối thoại cho Kagura.

Kagura nghe xong liền tái xanh mặt, thân thể cũng khẽ run lên.

“Kagura, làm sao vậy?” Yuri nắm lấy tay Kagura, khó hiểu nhìn. Lẽ nào cuộc đối thoại đó còn có hàm ý sao? Vì cái gì Kagura nghe xong lại có vẻ sợ sệt như vậy?

“Không có gì” Kagura nhanh chóng nhận ra bản thân đã quá luống cuống nên vội vàng điều chỉnh lại cảm xúc, hai tay đặt lên vai Yuri cười gượng gạo “Yuri, ngươi đừng sợ. Bây giờ tạm thời ngươi hãy quay về phòng trước đi, Naraku chắc chắn vẫn chưa ra tay ngay đâu, hơn nữa trong người ngươi còn có ngọc Tứ Hồn, lúc cần thiết vẫn có thể dùng linh lực chống lại hán. Ta có việc phải đi một chút, quay trở về sẽ tìm cách dẫn ngươi đi”

Cũng không đợi nàng định đáp lại, Kagura đã như một con gió ngồi lên chiếc lông vũ bay đi.

Yuri chán nản dựa vào thân cây, đôi mắt ngập nước mơ hồ nhìn lên trời, chậm rãi hồi tưởng lại từng việc, từng việc trước đây, những giây phút vui vẻ mà nàng và Naraku đã từng trải qua...

“Ngươi không sợ ta sao?” Naraku rút cục nhìn không được, nhìn chăm chăm vào nữ nhân mặt không biến sắc vẫn đang thản nhiên nằm trên tấm đệm.

“Vì sao phải sợ? Bây giờ ngươi vẫn cần ta, không phải sao?” Yuri nhếch miệng khinh bỉ đáp. Hán nếu muốn giết, sớm đã ra tay rồi, còn phải nhọc công đưa nàng đến đây sao?

“Ồ? Ngươi ý thức được bản thân là con tin à? Nhưng là, Yuri tiểu thư, là con tin thì nên ngoan ngoãn quỳ xuống, không phải nằm hưởng thụ như vậy” Naraku tốt bụng nhắc nhở nàng một tiếng. Trong ánh mắt lóe lên một tia nguy hiểm, lệ khí không ngừng vờn quanh.

...

Yuri nhìn xuống sợi chỉ trên cổ mình, lại nhìn ma trảo của Naraku, cuối cùng đứng dậy tức giận hô lớn:

“Naraku! Ngươi thể nhưng dám có ý định muốn giết ta!”

“Yuri, chỉ cần ngươi đem trả ta ngọc Tứ Hồn, nể tình ngươi đưa cho ta một mảnh ngọc Tứ Hồn kia từ tay Kagome, ta sẽ tha ngươi một mạng” Sát khí tỏa ra quanh thân Naraku càng lúc càng nồng đậm, đôi hồng mâu càng tăng thêm hỏa diễm sáng rực hướng về phía nàng.

...

Nàng nhe răng cười, để lộ hàm răng trắng đều tuyệt đẹp:

“Naraku, ngươi xem, hai cái này nhìn thế nào?”

“... Nhàm chán...” Người nào đó cụp mắt xuống, khinh bỉ không thèm nhìn.

“Xi, còn bày đặt làm trò, lại gần đây!” Yuri bĩu môi, quay sang đưa tiền cho chủ tiệm rồi lại chủ động đến gần hán, Naraku chau mày, theo bản năng lùi về phía sau lại bị nàng thô lỗ kéo lại, đeo chiếc vòng có hình mặt trăng lên cổ hán, cái còn lại tự đeo lên cổ mình, xong xuôi liền cười hi hi với hán:

“Naraku, đây chính là mối liên kết giữa chúng ta, bất kể là lý do gì, chỉ cần ngươi lấy nó xuống, là xem như chúng ta không còn quan hệ với nhau! Ngươi

nhớ cho kỹ đó!”

...

“Làm sao? Ta là nạn nhân còn chưa lên tiếng, ngươi hét cái gì?”

“Nạn... nạn nhân cái đầu ngươi! Hu hu!” Nàng hờn dỗi giật lại lọn tóc đang bị hất đi đến mức sắp rơi thành cục, sau đó cắn môi nhìn hắn “Đây chỉ là một ‘tai nạn’ mà thôi. Ngươi... ngươi hãy cứ xem như chưa có chuyện gì đi! Ta đi... đi trước”

Dứt lời, nàng lập tức ba chân bốn cẳng định bỏ chạy lại bị Naraku kéo tay lại, theo quán tính ngã lên người hắn! Khoảng cách giữa hai người gần đến mức, nàng tựa hồ có thể cảm nhận thấy trái tim hắn đang đập thình thịch, nhịp tim nhanh đến bất thường...

...

Những chuyện đó, tất cả bây giờ đối với nàng sao lại xa vời đến vậy?

Cả những lúc, trái tim nàng ‘lỗi nhịp’ vì hắn...

...

Sau mấy canh giờ chịu giày vò của độc, Naraku nhú mồm, không cam lòng ho ra một ngụm máu rồi đứng dậy đi ra ngoài. Trong phòng quá ngột ngạt khiến hắn không thể tập trung suy nghĩ...

Hôm nay Yuri không đến truyền linh lực, có lẽ lại bận đổi chuyện gì đó.

“Nữ nhân đúng thật là quá rắc rối!” Lúc thế này lúc thế kia, khiến hắn không thể nào nắm bắt tâm tư. Hơn nữa còn là một con người!

Hai tay buông thõng, tóc tùy ý xõa dài trước ngực, Naraku chậm rãi sải từng bước dài đi ra ngoài. Không ngờ, vừa ra đã nhìn thấy cái người nào đó đang ngủ ngon dưới tán cây, quần áo mỏng manh.

Hắn hừ lạnh một tiếng, định đi tới đánh thức nàng, nhưng khi lại gần liền nhìn thấy rất rõ, trên khóe mắt nàng có đọng lại vài giọt nước mắt.

Naraku có chút kinh ngạc, tay theo bản năng đưa lên chạm khẽ. Hắn không có nước mắt, cũng chưa từng chạm qua. Không nghĩ tới, nước mắt của nhân loại lại lạnh như vậy.

Tay hắn di chuyển lên, vén những sợi tóc lòa xòa trước mặt nàng ra phía sau tai, như thế nào lại vô tình chạm vào giữa trán Yuri...

Ngay khi tay hắn chạm vào, trán nàng lập tức sáng lên, Naraku có thể nhìn thấy được, đó chính là mảnh ngọc Tứ Hồn cuối cùng mà hắn cần. Hồng mầu lóe lên một tia nguy hiểm, tay lật lại, mảnh ngọc liền rời khỏi người nàng, nhanh gọn nằm trong lòng bàn tay hắn.

Naraku ngắm nhìn mảnh ngọc Tứ Hồn đang dần chuyển từ màu tím trong vắt thành màu đen sẫm trong lòng bàn tay, đầu mồm nhú lại.

Cuối cùng hắn vẫn hạ mi mắt xuống, đem trả mảnh ngọc về thân thể nàng. Mảnh ngọc này, tạm thời hắn vẫn chưa muốn lấy lại.

Bởi vì, hắn vẫn chưa thể xác định được khát vọng cuối cùng của hắn chính là gì...

Naraku đặt tay lên mặt Yuri vô thức vuốt nhẹ, hồng mầu sâu thẳm mơ hồ nhìn xuống thiếu nữ vẫn đang say ngủ...

Takahashi Yuri, từ khi nào ngươi đã trở nên thân thuộc với ta đến như vậy?

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Inuyasha] Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Kagura đang ngồi trên cành cây nghỉ ngơi thì nghe thấy tiếng chân gấp gáp đang chạy về phía này, ngay lập tức nàng liền nâng cao cảnh giác, tay siết chặt cán quạt. Không ngờ người tới lại là tiểu nha đầu nhân loại. Những lần trước, mỗi lần gặp Yuri luôn thấy cười rất vui vẻ, không hiểu sao lần này lại khóc đến mức mắt đều sưng lên. Kagura theo bản năng nhảy xuống đỡ lấy thân hình lao đảo như sắp ngã của Yuri lo lắng hỏi:

“Này, làm sao vậy?” Sẽ không phải là vừa mới cãi nhau với Naraku chứ?

“Hức.. Naraku hắn... hắn muốn giết tôi! Uống công, uống công tôi lại tin tưởng hắn như vậy!” Yuri mím môi oán giận nói, ánh mắt ẩn giấu một ngọn lửa đang sắp bùng lên.

“Cái gì? Naraku muốn giết ngươi?” Kagura tròn tròn mắt, nhìn nàng với ánh mắt như nhìn một sinh vật ngoài hành tinh. Mặc dù tên bán yêu ấy không thể hiện ra, nhưng Kagura vẫn có thể thấy được sự lo lắng xen lẫn phần nộ khi Yuri mất tích... Hắn ta cũng đối xử chăm sóc Yuri rất tốt, gần như muốn gì đều có được. Cho dù là muốn lợi dụng thì cũng không thể ‘hầu hạ’ chu đáo như vậy, chăm sóc yêu chiều là thế, như thế nào nữa giết?

“Đúng vậy... Ta đã nghe hắn nói với Kanna” Yuri cúi đầu, cố ngăn lại những tiếng nấc nghẹn ngào đầy xấu hổ. Sau đó liền kể từ đầu đến đuôi cuộc đối thoại cho Kagura.

Kagura nghe xong liền tái xanh mặt, thân thể cũng khẽ khẽ run lên.

“Kagura, làm sao vậy?” Yuri nắm lấy tay Kagura, khó hiểu nhìn. Lẽ nào cuộc đối thoại đó còn có hàm ý sao? Vì cái gì Kagura nghe xong lại có vẻ sợ sệt như vậy?

“Không có gì” Kagura nhanh chóng nhận ra bản thân đã quá luống cuống nên vội vàng điều chỉnh lại cảm xúc, hai tay đặt lên vai Yuri cười gượng gạo “Yuri, ngươi đừng sợ. Bây giờ tạm thời ngươi hãy quay về phòng trước đi, Naraku chắc chắn vẫn chưa ra tay ngay đâu, hơn nữa trong người ngươi còn có ngọc Tứ Hồn, lúc cần thiết vẫn có thể dùng linh lực chống lại hắn. Ta có việc phải đi một chút, quay trở về sẽ tìm cách dẫn ngươi đi”

Cũng không đợi nàng định đáp lại, Kagura đã như một cơn gió thổi lên chiếc lông vũ bay đi.

Yuri chán nản dựa vào thân cây, đôi mắt ngập nước mơ hồ nhìn lên trời, chậm rãi hồi tưởng lại từng việc, từng việc trước đây, những giây phút vui vẻ mà nàng và Naraku đã từng trải qua...

“Ngươi không sợ ta sao?” Naraku rốt cục nhìn không được, nhìn chăm chăm vào nữ nhân mặt không biến sắc vẫn đang thản nhiên nằm trên tấm đệm.

“Vì sao phải sợ? Bây giờ ngươi vẫn cần ta, không phải sao?” Yuri nhếch miệng khinh bỉ đáp. Hắn nếu muốn giết, sớm đã ra tay rồi, còn phải nhọc công đưa nàng đến đây sao?

“Ồ? Ngươi ý thức được bản thân là con tin à? Nhưng là, Yuri tiểu thư, là con tin thì nên ngoan ngoãn quỳ xuống, không phải nằm hưởng thụ như vậy” Naraku tốt bụng nhắc nhở nàng một tiếng. Trong ánh mắt lóe lên một tia nguy hiểm, lệ khí không ngừng vờn quanh.

...

Yuri nhìn xuống sợi chỉ trên cổ mình, lại nhìn ma trảo của Naraku, cuối cùng đứng dậy tức giận hô lớn:

“Naraku! Ngươi thế nhưng dám có ý định muốn giết ta!”

“Yuri, chỉ cần ngươi đem trả ta ngọc Tứ Hồn, nể tình ngươi đưa cho ta một mảnh ngọc Tứ Hồn kia từ tay Kagome, ta sẽ tha ngươi một mạng” Sát khí tỏa ra quanh thân Naraku càng lúc càng nồng đậm, đôi hồng mâu càng tăng thêm hỏa diễm sáng rực hướng về phía nàng.

...

Nàng nhẹ nhàng cười, để lộ hàm răng trắng đều tuyệt đẹp:

“Naraku, ngươi xem, hai cái này nhìn thế nào?”

“... Nhàm chán...” Người nào đó cup mắt xuống, khinh bỉ không thèm nhìn.

“Xì, còn bày đặt làm trò, lại gần đây!” Yuri bĩu môi, quay sang đưa tiền cho chủ tiệm rồi lại chủ động đến gần hắn, Naraku chau mày, theo bản năng lùi về phía sau lại bị nàng thô lỗ kéo lại, đeo chiếc vòng có hình mặt trăng lên cổ hắn, cái còn lại tự đeo lên cổ mình, xong xuôi liền cười hi hi với hắn:

“Naraku, đây chính là mối liên kết giữa chúng ta, bất kể là lý do gì, chỉ cần ngươi lấy nó xuống, là xem như chúng ta không còn quan hệ với nhau! Ngươi nhớ cho kỹ đó!”

...

“Làm sao? Ta là nạn nhân còn chưa lên tiếng, ngươi hét cái gì?”

“Nạn... nạn nhân cái đầu ngươi! Hu hu!” Nàng hờn dỗi giật lại lọn tóc đang bị hắn di đến mức sắp rơi thành cục, sau đó cắn môi nhìn hắn “Đây chỉ là một ‘tai nạn’ mà thôi. Ngươi... ngươi hãy cứ xem như chưa có chuyện gì đi! Ta đi... đi trước”

Dứt lời, nàng lập tức ba chân bốn cẳng định bỏ chạy lại bị Naraku kéo tay lại, theo quán tính ngã lên người hắn! Khoảng cách giữa hai người gần đến mức, nàng tựa hồ có thể cảm nhận thấy trái tim hắn đang đập thình thịch, nhịp tim nhanh đến bất thường...

...

Những chuyện đó, tất cả bây giờ đối với nàng sao lại xa vời đến vậy?

Cả những lúc, trái tim nàng ‘lỗi nhịp’ vì hắn...

...

Sau mấy canh giờ chịu giày vò của độc, Naraku nhủ mảy, không cam lòng ho ra một ngụm máu rồi đứng dậy đi ra ngoài. Trong phòng quá ngột ngạt khiến hắn không thể tập trung suy nghĩ...

Hôm nay Yuri không đến truyền linh lực, có lẽ lại giận dỗi chuyện gì đó.

“Nữ nhân đúng thật là quá rắc rối” Lúc thế này lúc thế kia, khiến hắn không thể nào nắm bắt tâm tư. Hơn nữa còn là một con người!

Hai tay buông thõng, tóc tùy ý xõa dài trước ngực, Naraku chậm rãi sải từng bước dài đi ra ngoài. Không ngờ, vừa ra đã nhìn thấy cái người nào đó đang ngủ ngon dưới tán cây, quần áo mỏng manh.

Hắn hừ lạnh một tiếng, định đi tới đánh thức nàng, nhưng khi lại gần liền nhìn thấy rất rõ, trên khóe mắt nàng có đọng lại vài giọt nước mắt.

Naraku có chút kinh ngạc, tay theo bản năng đưa lên chạm khẽ. Hắn không có nước mắt, cũng chưa từng chạm qua. Không nghĩ tới, nước mắt của nhân loại lại lạnh như vậy.

Tay hắn di chuyển lên, vén những sợi tóc lòa xòa trước mặt nàng ra phía sau tai, như thế nào lại vô tình chạm vào giữa trán Yuri...

Ngay khi tay hắn chạm vào, trán nàng lập tức sáng lên, Naraku có thể nhìn thấy được, đó chính là mảnh ngọc Tứ Hồn cuối cùng mà hắn cần. Hồng mâu lóe lên một tia nguy hiểm, tay lật lại, mảnh ngọc liền rời khỏi người nàng, nhanh gọn nằm trong lòng bàn tay hắn.

Naraku ngắm nhìn mảnh ngọc Tứ Hồn đang dần chuyển từ màu tím trong vắt thành màu đen sẫm trong lòng bàn tay, đầu mảy nhủ lại.

Cuối cùng hắn vẫn hạ mi mắt xuống, đem trả mảnh ngọc về thân thể nàng. Mảnh ngọc này, tạm thời hắn vẫn chưa muốn lấy lại.

Bởi vì, hắn vẫn chưa thể xác định được khát vọng cuối cùng của hắn chính là gì...

Naraku đặt tay lên mặt Yuri vô thức vuốt nhẹ, hồng mâu sâu thẳm mơ hồ nhìn xuống thiếu nữ vẫn đang say ngủ...

Takahashi Yuri, từ khi nào người đã trở nên thân thuộc với ta đến như vậy?

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Imuyasha]* Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Kiyoshi đánh một cái liếc mắt sang Kagura cảnh cáo, ý muốn nói ‘ngươi không có tư cách xen vào chuyện của ta’, sau đó lại ôm Yuri đặt dưới một gốc cây gần đó, mặc kệ Kagura đang tức giận đến mức răng nghiến lại phát ra tiếng ‘ken két’ rất dọa người.

Kagura âm thầm siết chặt tay, nàng biết, kẻ này so với Naraku chỉ có thể là âm hiểm hơn gấp bội, chỉ sợ nếu nàng kháng cự, hắn nhất định sẽ giết chết nàng không nương tay. Dù gì thì Yuri cũng đang ở trong tay hắn, nàng cũng không thể mạnh động.

Nhưng nàng cũng sẽ không để yên nếu hắn có hành động quá đáng với Yuri!

Kiyoshi cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng nâng lên, đầu cúi xuống, bạc môi chậm rãi đặt một nụ hôn lên đó. Nhìn nàng vẫn đang say ngủ không hay biết gì, bất giác hắn bỗng nở một nụ cười...

“Tạm thời để nàng ở chỗ tên đại khuyến yêu kia, rất nhanh ta sẽ quay lại đón nàng”

Nói xong, tay hắn đưa ra trước trán nàng, lập tức mảnh tứ hồn từ trong người nàng bay ra nằm gọn trong lòng bàn tay hắn. Kagura nhìn thấy mảnh ngọc cuối cùng bị lấy đi liền có phần khó chịu xen lẫn nguy hoặc:

“Ồ yêu, ngươi đã mạnh mẽ như vậy thì còn cần mảnh ngọc đó làm gì?”

“Chăm sóc Yuri tử tế!” Kiyoshi nhếch miệng, bỏ lại một câu rồi biến mất, cũng không thèm trả lời câu hỏi của Kagura.

Cặp mày liễu khẽ nhăn lại, Kagura phần hận ném quạt xuống đất. Rốt cuộc hắn ta muốn làm cái gì? Vì sao không kêu nàng đem thẳng Yuri về chỗ của hắn mà lại để ở chỗ Sesshoumaru? Còn nữa, vì cái gì hắn lại lấy mảnh ngọc của Yuri? Nếu là vì lo sợ nàng nhân lúc Yuri bất tỉnh mà giờ trò thì không có khả năng, bởi vì cả nàng và hắn đều biết, kể cả có mảnh ngọc trong tay thì nàng cũng không phải là đối thủ của Naraku, giữ thứ đó là vô dụng... Thế thì lý do là gì?

...

“Yuri! Đây, tỉnh dậy đi!” Nàng đang ngủ thì nghe loáng thoáng bên tai có tiếng ai cần nhờ, tay còn vỗ vỗ vào mặt nàng không chút lưu tình.

Lẽ nào là Naraku sao?

Vì sao thân thể nàng lại mệt mỏi rã rời như thế này?

Yuri khẽ động dậy mi mắt, rất lâu sau mới có thể hoàn toàn tỉnh dậy. Trước mặt nàng là Kagura đang lo lắng đến mức mặt mũi đều trắng bệch. Bởi vì đây là lần đầu tiên nhìn thấy biểu cảm này của Kagura nên nàng cảm thấy rất thú vị, theo bản năng che miệng phì cười, tay còn lại vỗ vỗ lên một bên má mịn màng không tì vết lại lạnh như băng của Kagura:

“Ai yo, mới sáng sớm mà người làm gì vậy? Mặt trắng thế này là để dọa chết ta sao? Xin lỗi nhé, lần sau muốn dọa người ấy, thì nên làm vào buổi tối, ừm... tóc cũng phải xõa ra, lưỡi cũng phải dài ra chút, mặc đồ trắng nữa là ok!”

Kagura ngậy người chớp mắt nhìn nàng, khoe miệng giật giật. Hôm qua tên Hồ yêu kia bỏ mê được quá nhiều hay sao mà tiểu a đầu này vừa tỉnh đã nói linh tinh cái gì vậy?

Yuri cũng không thèm để tâm đến Kagura, lại nhìn xuống y phục chỉnh tề trên người, ‘xoát’ một cái liền đỏ mặt run rẩy chỉ tay vào Kagura hét lớn:

“Người... người đã nhìn thấy hết rồi sao???”

“Hôm qua tự dưng người ngủ gật lúc tắm, thế nên ta bắt buộc dĩ phải làm vậy thôi, không mặc kệ người chết đuối đã là may lắm rồi. Còn nữa, người của người cũng chẳng có gì quyến rũ, nhìn người chỉ bằng ta tự nhìn bản thân ta còn hay hơn” Kagura khinh thường nhìn nàng, tay rút xuống còng lỏng vũ thả xuống, còng lỏng vũ lập tức biến lớn.

“Còn đứng đó làm gì? Còn nấn ná lâu nữa thì Naraku sẽ đuổi kịp, lúc đó đừng trách tại sao ta không báo trước!”

Nàng giật mình, vội vã vâng dạ rồi chạy về phía Kagura.

Hai người lại tiếp tục tìm kiếm dấu vết của Sesshoumaru...

...

Naraku ngồi trong phòng, tay ôm một bên ngực, quanh thân tỏa ra sát khí mãnh liệt, hồng mâu nhìn không chớp vào gương thân của Kanna.

“Naraku, tình trạng của người càng lúc càng tệ hơn, có nên phái Hakoudoshi đuổi theo, đưa Yuri tiểu thư trở về không?” Kanna hai tay ôm gương, đôi mắt vẫn như cũ vô thần, điềm đạm lên tiếng cho có lệ.

Naraku không trả lời Kanna. Tình trạng của hắn ra sao không quan trọng, chỉ một chút độc tính này thì có thể làm gì hắn? giết hắn sao? Ha, nếu như hắn dễ dàng chết như vậy thì trước đây đã chết mấy trăm lần rồi! Nhưng không thể phủ nhận là nó đã ảnh hưởng khá lớn đến thân thể hắn... Thật ra, tên Hồ yêu kia không hề biết rằng, còn có một cách nữa để giải độc. Đó chính là ‘tinh lọc’ cái thân thể này. Bởi vì một khi ‘tinh lọc’, tất cả chương khí, quái vật hay bất cứ thứ gì ‘không sạch sẽ’ đều bị ‘lọc’ đi hết, vì thế cái thứ độc chết chóc kia cũng sẽ theo đó mà tan biến. Nếu như vậy, từ giờ về sau hắn sẽ không còn khả năng phân giải ra phân thân. Đây là một tổn thất rất lớn!

Hơn nữa, để tinh lọc thì hắn còn cần một lượng linh lực rất lớn mới có thể tinh lọc tất cả, mà hiện tại, ngoài Yuri ra thì hầu như không còn ai có khả năng đó, Kagome chỉ có thể bắt tên, mà Phá Ma Chi Tên của cô ta khác với linh lực của Yuri. Linh lực Phá Ma Chi Tên của Kagome khiến cho yêu quái bị thương, nhưng của Yuri lại có khả năng chữa bệnh cho yêu quái.

Nhưng hắn lại không muốn, còn có chút chán ghét. Kể từ lúc Yuri giận dỗi vô cớ rồi lại bỏ trốn, không tin tưởng hắn thì chút nhân nhượng, sự tin tưởng của hắn dành cho nàng đã không còn nữa!

Naraku hắn, không cần những kẻ như vậy!

Bàn tay chậm rãi lần mò vào trong lớp áo dày, nắm chặt lấy sợi dây chuyền hình mặt trăng – thứ đại diện cho quan hệ giữa hắn và Yuri, một chút do dự thoáng qua nhưng lại vụt tắt trước lửa giận ngùn ngụt như muốn hủy diệt cả thế giới khiến hắn dứt khoát giật xuống, lạnh lùng ném xuống đất, sau đó đứng dậy bỏ đi.

Thứ này, cũng không cần giữ lại nữa.

Kanna không hiểu chuyện gì, nhẹ nhàng cắt chiếc gương đi rồi đi tới nhặt chiếc dây chuyền có hình mặt trăng đã nứt do va chạm quá mạnh với nền nhà lên, lặng lẽ cắt vào người.

Bạn đang đọc truyện [Đổng Nhân Imuyasha] Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Sau mấy tiếng đồng hồ lặn lội, cuối cùng nàng và Kagura cũng tìm thấy Sesshoumaru. Nhưng không ngờ, Sesshoumaru lại đang ở cùng với đám người Inuyasha và Kagome!!

Kagura thả nàng xuống mặt đất rồi không nói không rằng bay đi mất, nàng cũng không để ý gì nhiều, chỉ lao tới ôm chầm lấy Kagome lâu ngày không gặp. Ôm nhau thấm thiết xong, đột nhiên Kagome đẩy Yuri ra, hoảng hốt la lên:

“Yuri, vì sao trên người cậu... lại không thấy mảnh ngọc đầu nữa rồi?”

“Cái gì?” Yuri theo bản năng sờ lên trán, tròn mắt nhìn. Lẽ nào... Naraku nhân lúc hôm qua nàng ngủ gật đã lấy đi mảnh ngọc đó? Hắn ta thật sự muốn giết nàng, giết chết Inuyasha? Nhưng nếu là thế, vì sao lại không giết nàng luôn ngay lúc đó?

“Ta đã nói rồi mà cô không nghe, Naraku vốn không phải người tốt mà cô không chịu nghe, giờ thì tốt rồi, không những bị đá mà ngọc cũng chẳng còn, tiếc thay cho thể hệ của các cô, chọn ai không chọn lại chọn Naraku cái tên ti bi ấy làm bạn trai!” Miroku vô tư nhún vai, trề môi lắc lắc đầu lại bị Sango dùng tay dấm vào mặt làm cho ngã lộn xuống đất khóc oa lên. Vì sao lúc nào cũng bị đánh thê thảm như vậy chứ? Hắn có nói sai sao?

Rin ngẩng đầu lên nhìn Sesshoumaru đứng bên cạnh, mặc dù ngoài mặt thì ngài ấy không nói gì, nhưng cô bé biết, chắc chắn ngài đang rất lo lắng cho tỷ...

“Sesshoumaru – sama, hay là... ngài đến đỡ dành tỷ tỷ đi... mặt tỷ ấy trắng bệch luôn rồi...” Rin dè dặt lấy tay gạt khê tay áo của Sesshoumaru, nhỏ giọng cầu xin. Rin biết, chỉ nhìn mà không làm gì, cứ giấu trong lòng tất cả tâm tư thì khẳng định rất khó chịu, không bằng cứ mạnh dạn tiến lên an ủi còn tốt hơn. Chỉ có điều, Sesshoumaru – sama kiểu ngạo như vậy sẽ chịu mở lòng sao?

Không ngờ, Rin còn chưa dứt lời, Sesshoumaru đã đi đến bên cạnh Yuri, bàn tay to lớn đặt lên mắt nàng, cúi xuống ghé vào tai nàng thì thầm:

“Nhắm mắt lại, ngươi sẽ thấy dễ chịu hơn” Thanh âm của hắn đều đều, không có chút biểu cảm gì, nhưng truyền vào tai Yuri lại êm ái dễ nghe vô cùng.

Bàn tay của hắn lạnh lẽo, nhưng nàng lại cảm nhận được sự ấm áp vô hình đang bao bọc lấy nàng, che chở nàng...

Cứ như vậy, Sesshoumaru vẫn im lặng đứng phía sau dùng tay che mắt nàng, tay còn lại đặt lên vai nàng như muốn trấn an thân thể đang không ngừng run rẩy kịch liệt của nàng. Cuối cùng Yuri vẫn không kìm lòng được, xoay người lại vui mừng vào cục bông mềm mại vắt trên người hắn mặc sức khóc. Nàng thực sự thất vọng, thực sự sợ hãi, nhưng cũng thực sự oán hận... giây phút này, nàng muốn khóc đến khi nào cạn nước mắt thì thôi, chỉ khi nào không thể khóc nữa, nàng mới có thể bình tâm lại, vực tinh thần dậy và nghĩ cách đòi lại ngọc tứ hồn, đồng thời... giết chết Naraku!

Nàng hận hắn, hận hắn vô tình vô nghĩa, nàng ở bên cạnh hắn quan tâm chăm sóc hắn như vậy, thế nhưng hắn lại nghi ngờ nàng, thậm chí chỉ vì một chút chuyện nhỏ kia mà muốn giết nàng, nàng nếu như không giết hắn, hắn nhất định sẽ giết chết nàng! Tên bán yêu ấy, hắn không đáng sống mà!

Khóc lóc đã đòi xong, nàng dứt khoát lấy tay lau đi nước mắt, nhìn Sesshoumaru cười dịu dàng:

“Khuyến yêu đại nhân, cảm ơn ngài nhé!”

“Tiếng khóc của ngươi thật khó nghe nên làm vậy cũng chỉ muốn ngươi im lặng mà thôi” Sesshoumaru mặt hơi đỏ lên, hần vội vàng quay sang hướng khác để che dấu, viện đại lý do nào đó đáp lại. Đáng chết, hai chữ ‘cảm ơn’ của cô ta vì sao lại dễ nghe như vậy? Còn nữa, đây là lần đầu tiên nàng cười như vậy với hắn...

“Xi, đừng là đồ mặt lạnh” Yuri chun mũi, quay sang nhìn Inuyasha và Kagome “Nào, mọi người đói rồi đúng không? Bữa tối nay để ta nấu cho! Xem như chúc mừng chúng ta lại gặp nhau!”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Yuri nấu ăn là rất ngon đó, không thể xem thường đâu! Inuyasha, Miroku, ba người đi lấy củi đi, tôi và Sango sẽ phụ Yuri đi bắt cá, thế nhé, nhanh tay lên!” Kagome hào hứng phân phó công việc, sau đó kéo tay Yuri đi về phía bờ sông gần đó.

Rin cũng vui vẻ chạy theo sau góp vui. Còn lại Sesshoumaru và Jaken đứng bơ vơ không có việc làm...

Nhưng chỉ năm phút sau Sesshoumaru lại thấy Yuri từ xa chạy lại, vừa kéo tay hắn vừa nói:

“Cả đại nhân cũng không được lười biếng, anh cũng phải theo ta đi bắt cá!”

Có lẽ bởi vì hắn cũng không kháng cự cho nên Yuri rất dễ dàng kéo được Sesshoumaru đi, cuối cùng bỏ lại Jaken gào thét ở phía sau.

...

Trong góc phòng tối, Naraku yên lặng ngồi nhìn Yuri đang bắt cá rất vui vẻ với Sesshoumaru qua kính thần của Kanna, tay bắt giắc nắm lại thành quyền, sát khí tỏa ra nồng đậm khiến hoa cỏ bên ngoài phòng đều héo vì ảnh hưởng của yêu lực.

Kanna hơi liếc mắt nhìn khuôn mặt âm trầm của Naraku, nhin không được lên tiếng:

“Nếu đã cảm thấy ngứa mắt, vì sao phải kìm chế?”

“Im miệng” Hồng mâu lóe lên một tia sắc bén, ngay sau đó Kanna bị một luồng yêu lực màu tím đánh văng ra khỏi phòng, cả thân người nhỏ bé đập vào bức tường, vô lực ngã ra đất ho ra một ngụm máu.

Xem ra, lần này là tức giận thật rồi...

Naraku, người lẽ nào còn chưa nhận ra tình cảm của người đối với Yuri? Ha, thật không thể ngờ, một bán yêu ti tiện lại có thể đem lòng yêu thương một nhân loại! Cũng giống như Nhện Quỷ trước đây đã đem lòng yêu thương Kikyo, vu nữ của Phong chi thôn, để rồi trở nên mù quáng, bán mình cho quỷ!

Tình yêu chính là mê được khiến người khác trúng phải sẽ trầm luân trong vòng lẩn quẩn, vĩnh viễn tìm không ra lối thoát!

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Inuyasha*] *Xuyên Qua Thành Phu Nhân Của Naraku* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

“Người tránh ra để ta tự xuống bắt cho rồi, đợi người câu thì đến chùng nào mới được ăn chứ!” Inuyasha mắt kiên nhẫn đứng bật dậy sau một hồi nhẫn nại chờ đợi. Ban đầu hắn và Miroku được phân phó đi lấy củi, lấy cả đồng củi về lại chẳng thấy người đầu liên vội vã đi tìm thì thấy Yuri vừa cầm một cái cần câu bằng cành cây vừa nói chuyện rất say sưa với Sesshoumaru, còn Kagome lại ngồi một bên tán dóc say sưa với Sango và Rin!

Hừ hừ! Hắn đã cật lực làm việc như vậy, cứ nghĩ quay lại sẽ có cá để nướng ăn, ai ngờ...

“Kệ hắn, này, Sesshoumaru, này giờ tôi đã kể về cuộc sống của tôi ở hiện đại cho anh rồi, giờ đến lượt anh đó! Tôi thật sự rất tò mò về gia tộc Khuyển yêu các anh...” Yuri hoàn toàn không thêm đề ý đến Inuyasha, lại quay sang kéo kéo tay áo của Sesshoumaru.

Này giờ nàng nói chuyện nhiều như vậy, mà ngay cả một câu Sesshoumaru cũng không thêm nói, ngay cả cần câu cũng không muốn cầm, từ đầu đến cuối đều là một mình nàng độc thoại!

“Thật quá đáng! Anh nói gì đi chứ!” Yuri mím môi, tức giận trừng mắt nhìn Sesshoumaru. Nếu không phải hai tay còn đang bận cầm cần câu thật chặt để tránh kinh động đến cá dưới nước thì nàng đã cho hắn “ăn gậy” rồi!

“Người biết để làm gì?” Không phụ lòng của nàng, gần nửa ngày Sesshoumaru mới chịu mở miệng đáp lại nàng.

“Chẳng để làm gì cả! Biết để có thêm kiến thức mà thôi, hơn nữa sau này Kagome gả vào nhà mấy người mà tôi là bạn của cô ấy thì đương nhiên phải biết để sau này còn biết chuẩn bị trước ... Á!!”

Yuri còn chưa nói xong đã thấy cần câu bị một lực giật mạnh xuống nước khiến nàng ngã nhoài ra đất, nhưng tay vẫn cố chấp nắm lấy cần câu...

“Thả cần câu ra” Sesshoumaru vẫn ngồi im bất động, mắt hơi liếc sang Yuri vẫn còn đang loay hoay rất thê thảm. Kagome và Sango vội vã chạy đến bên cạnh Yuri cùng nắm lấy cần câu phụ Yuri, vừa kéo vừa la lên:

“Mau buông cần câu ra, Yuri! Cậu muốn chết hả!”

“Bớt đùa đi, ngồi này giờ mới cần câu đó! Bây giờ mà thả ra thì có mà công sức đổ sông đổ biển hết! Với lại.. có thể kéo mạnh như vậy, chắc chắn sẽ là một con cá rất to!”

Rin ở bên cạnh cũng cố gắng ôm lấy người Yuri kéo ra phía sau, hi vọng có thể góp chút sức ít ỏi của mình vào việc này.

“Cái đồ cứng đầu này!” Inuyasha tặc lưỡi, định lại gần hỗ trợ thì thấy một bóng trắng nhanh như gió lướt qua, tiếp theo đó, Kagome và Sango đều bị đẩy ra không chút khách khí...

Sesshoumaru khẽ nhủ mảy kiếm, tay đột nhiên vòng qua eo nàng, ôm chặt. Hắn cúi đầu xuống thì thăm vào tai nàng với chất giọng khàn khàn đầy từ tính:

“Nắm chắc cần câu, tuyệt đối không được buông tay”

“A..?” Yuri còn chưa kịp tiêu hóa hết những gì mà Sesshoumaru nói thì đã thấy hắn mạnh mẽ ôm lấy nàng bay lên không trung, mạnh đến mức kéo luôn cả con cá kia lên trong giây lát...

Con cá này toàn thân vảy bạc rất đẹp, thoát nhìn lại rất to béo, mặc dù bị kéo ra khỏi mặt nước vừa mạnh lại vừa đột ngột như vậy mà nó vẫn có thể

quẩy đuôi liên tục trong không trung làm nước bắn tung tóe khắp nơi, báo hại những người đứng phía dưới một phen ‘điều đứng’.

“Con cá nhìn ngon quá!” Yuri mở miệng cười toe toét, theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn Sesshoumaru, không ngờ hắn cũng đang cúi xuống, vì thế cho nên, bạc môi của Khuyển yêu đại nhân đã vô tình chạm nhẹ vào trán của nàng.

Dù chỉ là một đụng chạm rất nhẹ, thế nhưng lại làm Yuri giật mình, cảm giác như có một luồng điện chạy tán loạn trong người...

Nhưng hoàn toàn khác với lúc Naraku hôn nàng, cảm giác này không quá lớn, rất nhanh liền hết. Nhưng còn Naraku...

Sesshoumaru không mấy để ý đến chuyện vặt vãnh kia, chỉ là đột nhiên cảm thấy trên cánh tay có thứ gì đó lạnh lạnh vừa rơi vào. Hắn cúi xuống thì thấy gương mặt nhỏ nhắn của Yuri đầm lệ từ khi nào.

Yuri cắn môi, cố nuốt vào những tiếng nấc nghẹn ngào đang chực trào ra, nàng xoay người áp vào ngực Sesshoumaru, hai tay run rẩy nắm vào vạt áo hắn. Nàng không muốn Kagome phải nhìn thấy bộ dáng xấu hổ này của nàng chút nào.

Vì sao chứ? Vì sao hắn đã muốn giết nàng như vậy mà nàng vẫn còn lưu luyến hắn? Hắn đáng giá để nàng trở nên như thế này sao?

Hàng trăm câu hỏi cứ như vậy xoay tròn trong đầu khiến Yuri choáng váng, yếu ớt ngã đi trong lòng Sesshoumaru, cần câu trên tay cũng theo thế rơi xuống đất, chuẩn xác rơi xuống đầu Inuyasha.

Nghe tiếng gào thét tức tối của bán yêu tóc trắng kia, nàng muốn cười nhưng lại không cười nổi. Nàng đã quá mệt mỏi rồi...

Nàng không phải thần thành, nàng chỉ là một cô bé mới mười bảy mười tám tuổi đến từ hiện đại mà thôi... Những chuyện này đối với nàng, tất cả đã vượt qua giới hạn chịu đựng.

Sesshoumaru không nói không rằng, trực tiếp ôm nàng bỏ đi.

...

Naraku đứng giữa phòng tối, đồ đạc xung quanh đều lộn xộn vỡ tan, bóng tối che đi một bên mặt của hắn, chỉ để lộ một bên còn lại với sắc mặt trắng bệch, hồng mâu như có ánh lửa bập bùng. Tất cả đều khiến hắn trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết...

“Kanna, mang trái tim của Kagura đến đây”

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Inuyasha] Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Lạnh lùng nhìn kẻ không mời mà đến trước mặt, Naraku nhếch miệng cười khinh bỉ:

“Rốt cuộc cũng không đợi được rồi sao?”

“Ha, vốn dĩ ta nể tình ngươi đã từng chăm sóc Yuri một thời gian mà tha ngươi một mạng, chỉ hành hạ ngươi một chút, khiến ngươi sống không bằng chết, không ngờ ngươi vẫn ngoan cố muốn đuổi theo nàng ấy... Thế nên, đừng trách ta không cho ngươi cơ hội!” Chinen Kiyoshi híp mắt, ngón tay dài vuốt nhẹ lọn tóc trước người, khóe miệng cũng không quên cong lên tạo thành một nụ cười tàn nhẫn.

“Ta sớm đã đoán con thỏ đó là có vấn đề, lại chủ quan bỏ qua. Ngươi nói ngươi yêu Yuri, vì sao lại lừa dối nàng? Ngươi cho rằng, bằng cách đó có thể cướp đồ vô dụng đó khỏi tay ta? Nực cười, về tu thêm vài trăm năm nữa đi!” Naraku vừa dứt lời, xúc tua lập tức xuất hiện, một đường phóng thẳng về phía Kiyoshi với tốc độ kinh hoàng. Hồ yêu, là ngươi chọc giận ta...

Kiyoshi sửng người kinh ngạc vài giây, sau đó nhanh chóng giơ hai tay lên, từ trong lòng bàn tay xuất hiện một kết giới màu trắng vững chắc bao vây xung quanh. Vốn dĩ là kết giới vô cùng vững chắc, không ngờ xúc tua của Naraku chưa đến năm giây đã xuyên qua, dễ dàng phá vỡ. Hắn cau mày, vừa xoay người né tránh những xúc tua đang đã phóng tới vừa rút ra một cái quạt giấy.

Một tia sắc bén xẹt qua nơi đáy mắt, Kiyoshi vung tay, quạt giấy thoát nhìn mỏng manh lại mạnh mẽ bay một vòng, lướt qua, chuẩn xác chém đứt tất cả xúc tua đang hướng vào hắn.

“Ngươi định giết ta với mấy cái thứ vô dụng đó sao? Thật đáng thất vọng, Naraku.” Kiyoshi kiêu ngạo cười phá lên, tà áo trắng không chút nhiễm bẩn càng khiến hắn trở nên đẹp đẽ mặc cho sát khí vẫn không ngừng vờn quanh.

“Đó chỉ là chút quà cho ngươi mà thôi, Hồ yêu” Naraku bình thản nhìn Kiyoshi, không hề để tâm đến mấy cái xúc tua vừa bị chém đi, tựa như những thứ đó đều không hề liên quan đến hắn...

Lúc này, Naraku đã hoàn toàn trở thành hình dạng thật, các loại yêu quái khác nhau từ trên người hắn tách ra, nhào về phía Kiyoshi...

...

Đặt Yuri nằm xuống dưới gốc cây, Sesshoumaru đứng lặng nhìn nàng một lát rồi gom một đồng củi lại, dùng yêu lực đốt lửa. Xong xuôi, hắn rào bước đi tìm chút trái cây cho nàng. Không nghĩ tới chỉ mới không gặp một thời gian, Yuri tựa hồ càng lúc càng gầy đi, sự vô lo vô nghĩ lúc trước cũng không còn nữa, thay vào đó là một sự tổn thương sâu sắc, sâu sắc đến mức chỉ nhìn thoáng qua cũng có thể nhận ra...

“Sai lầm lớn nhất của ngươi chính là đã yêu Naraku, ngay từ đầu, loại tình cảm này đã không nên có” Sesshoumaru ngồi xuống bên cạnh, tay vô thức đặt tay lên đầu nàng, vuốt nhẹ mái tóc mềm mại óng mượt. Từ lúc nhìn thấy nàng vì giận đối Naraku bóp cổ để uy hiếp lấy ngọc tứ hồn mà mấy ngày suy sụp chán nản, hắn đã nhận ra, trong tâm cô gái bướng bỉnh này đã có tên bán yêu đó... Kể cả lúc này, hắn đã nhận ra, khuôn mặt vui vẻ ấy chỉ là lớp ngụy trang mà thôi.

Mà hắn, cũng nhận ra bản thân đã rung động với nàng. Chính hắn cũng không thể hiểu nổi, chỉ là nhìn thấy nàng cười vui vẻ, hắn cũng cảm thấy thoải mái, trong lòng giống như có cái gì đó, vô cùng ấm áp. Thấy nàng buồn bã khóc lóc, hắn lại cảm thấy không vui...

Nhưng mà, hắn hiểu rất rõ, nàng không phải là người có thể gắn kết với hắn cả đời. Bởi vì, trong tâm nàng đã có người khác, tranh giành đều vô ích.

Như vậy, chẳng bằng ở bên cạnh bảo vệ, yêu thương nàng. Đó chính là lựa chọn tốt nhất cho hắn và cả cho nàng.

“Á!” Đột nhiên ở phía xa xa vang lên tiếng hét của Rin khiến Sesshoumaru giật mình, mày kiếm nhíu lại. Vì sao hắn lại ngửi thấy mùi của Naraku? Nhưng lại rất nhạt... như vậy chắc chắn người đến có khả năng là Kagura hoặc Kanna.

Quay sang nhìn nàng một chút, cuối cùng nhìn sang đồng lửa, hắn quyết định sẽ đi cứu Rin. Đồng lửa ấy là do yêu lực của hắn tạo ra, yêu quái bình thường nhìn thấy đều sẽ tránh xa, bây giờ Rin đang gặp nguy hiểm, hắn không thể chần chừ thêm nữa...

Rin đối với hắn vô cùng quan trọng, hắn không thể bỏ mặc...

Rất nhanh ta sẽ quay lại, Yuri.

...

Trong rừng một mảnh vắng lặng, một cơn gió chợt thổi qua khiến ngọn lửa màu xanh khẽ lay động...

Một tiếng ‘soạt’ vang lên, dưới màn đêm đen xuất hiện một nam tử vận bạch y, toàn thân tỏa ra một quang mang nhẹ nhàng hòa lẫn với yêu khí nhân nhật như có như không.

Nam tử tiến lại gần, đưa tay bế Yuri từ dưới đất lên, nét mặt khó hiểu lắm lắm:

“Nếu như nàng biết được, ta đã moi lấy tim của Naraku, thiêu hủy thân thể hắn, hoàn toàn khiến hắn tan thành tro bụi, nàng sẽ có phản ứng như thế nào, Yuri?”

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Inuyasha*] Xuyên Qua Thành Phu Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Con một môi qua đi, mùi hương dịu nhẹ khoan khoái quanh quẩn nơi chớp mũi như lôi kéo Yuri từ trong mộng tỉnh dậy.

Hàng mi dài lay động, nàng chậm rãi mở mắt ra, bàn tay đỡ lấy đầu xoa nhẹ, không hiểu sao, cả người chỗ nào cũng thấy một môi rã rời, thậm chí ngay cả một cái nhấc tay cũng thật khó khăn.

Nàng một môi cử động người, lại phát hiện ra mình đang nằm gọn trong vòng tay của người nào đó, nàng còn đang định ngẩng lên nhìn là ai thì người đó đã lên tiếng:

“Mặc dù đã hạ sốt, nhưng cũng chưa khỏi hoàn toàn, nàng ngủ tiếp đi”

Thanh âm không nhanh không chậm lại có phần ôn nhu yêu chiều vừa quen thuộc vừa xa lạ khiến Yuri có chút mờ mịt. Rốt cuộc là ai?

Sesshoumaru sẽ không bao giờ ôn nhu như vậy, Naraku lại càng không, vậy người này...

Khoan đã, ôn nhu yêu chiều sao?! Lẽ nào hắn là...

Yuri cắn môi, tay bầu nhẹ vào người để lấy lại chút tỉnh táo ngẩng đầu lên, dưới ánh sáng yếu ớt của đèn dầu, nàng như choáng tỉnh khi nhìn thấy khuôn mặt của kẻ mà cả đời này cũng không muốn nhìn thấy!

“Chinen Kiyoshi... Là người!” Càng kích động khi nhận ra bản thân đang mềm mại dựa vào người hắn, Yuri vội vã đẩy hắn ra lại không đủ khí lực, chỉ đẩy nhẹ vài cái đã khiến nàng thở không ra hơi.

Từ lúc tỉnh dậy, nàng có người thấy một mùi hương rất thơm, rất ngọt ngào, thanh mát, nhưng càng nghĩ lại càng choáng váng... Lẽ nào, chính thứ này đã khiến nàng vô lực sao?

“Thế nào? Mùi hương này không tồi chứ?” Kiyoshi cười cười, tay vuốt nhẹ lọn tóc mềm mại tùy ý xõa ra của nàng, liếc thấy đôi phương đang nhìn với ánh mắt vừa oán hận vừa chán ghét, khóe môi càng cong lên “Ta thực sự không thích nàng ương bướng quậy phá chút nào, mà trong người nàng lại đang bệnh chưa khỏe, cử động mạnh là không tốt... Mà thứ hương liệu này, lại vừa khiến thân thể người khác mất đi sức lực, vừa có tác dụng trị liệu, rất thích hợp với nàng”

“Thích hợp con khi! Mau giao thuốc giải ra đây?” Nhận thức được tình trạng thể thảm của bản thân, Yuri quyết định không kháng cự nữa, đổi sang chiêu ‘dùng mất uy hiếp’.

Kiyoshi cũng không quan tâm đến trò vớ vẩn mè nheo cáo đó, chỉ hờ hững đặt nàng dựa vào góc giường rồi bước xuống, tiến tới bên cạnh bàn rót ra một chén trà nóng, vừa thân nhiên thưởng thức vừa liếc sang nàng, tay nhẹ nhàng xòe ra, một luồng sáng tím xuất hiện, đợi khi tan đi liền xuất hiện một viên ngọc màu đen, xung quanh tỏa ra một ánh sáng tím nhàn nhạt.

Đối với thứ này, Yuri đã quá quen thuộc.

Chính nó chính là nguyên nhân, ngọn nguồn mọi chuyện.

Chính nó đã khiến mọi người phải liều mạng cho dù là hi sinh cả tính mạng...

Ngọc Tứ Hồn!

Nhưng vì sao ngọc tứ hồn lại nằm trong tay hắn? Lại còn rất nguyên vẹn? Hắn đã lấy từ chỗ Naraku sao?! Làm thế nào hắn có thể lấy được? Cả một mảnh ngọc cuối cùng... hắn cũng đã lấy mất từ trên người nàng! Rốt cuộc là lúc nào chứ!

Naraku trước nay vẫn luôn khát vọng có được ngọc tứ hồn, xem trọng vô cùng, cho dù muốn lợi dụng ai thì hào phóng lắm cũng chỉ hi sinh đi hai mảnh mà thôi, vì sao lần này lại tung ra nhiều như vậy???

Là hắn cố tình, hay là, bất lực?

Bất lực?? Đúng rồi, trên người hắn còn vết thương, mà thời gian gần đây lại không có linh lực khắc chế...

“Hồ yêu chết tiệt! Người đã làm gì Naraku?!” Yuri phẫn nộ hét lớn, hàm răng nghiến chặt đến mức phát ra những tiếng ‘ken két’ rợn người vô cùng rõ ràng.

Sẽ không đâu, Naraku hắn là cái tên âm hồn bất tán, đánh cũng không chết, ngay cả Inuyasha cũng không thể đấu nổi hắn... Làm sao có khả năng lại bị đánh bại dưới tay tên Hồ yêu này? Nhất định không có khả năng!!

“Ta vì nàng mà đi giành lại ngọc Tứ Hồn, bị thương cũng không ít, thế nhưng nàng không cảm thấy xót xa sao? Tiểu Yuri?” Kiyoshi miết nhẹ lên ngọc, phương mâu mông lung, ánh lên một tia bí hiểm.

“Đáng chết, người nhiều chuyện quá!” Yuri hét lớn, vô thức vùng tay, một luồng ánh sáng trắng mạnh mẽ đánh vào người Kiyoshi, khiến hắn vì quá bất ngờ mà không kịp đỡ, khuỷu chân xuống đất ho ra một ngụm máu.

Kiyoshi kinh ngạc nhìn nàng, nàng cũng không dám tin nhìn hắn. Vừa rồi... nàng chỉ theo quán tính muốn làm hắn bị thương, tay cũng theo bản năng vùng lên mà thôi, không ngờ lại thật sự tung ra một đòn khiến hắn trọng thương. Hừ, nhưng mà như vậy cũng tốt, thậm chí còn lợi cho nàng!

Có lẽ bởi vì vừa rồi thân thể vốn đã suy nhược, nàng lại đột ngột tung ra một đòn mạnh như vậy nên thân thể càng trở nên yếu đuối, Yuri vô lực ngã xuống giường, nhưng lại không cam tâm cắn chặt bờ môi... Không thể ngất, không thể ngất, nàng còn chưa biết tình hình tên kia thế nào...

“Hừ, không nghĩ tới chỉ mấy ngày không gặp, linh lực của nàng đã mạnh thế này rồi sao? Ngay cả khi bị hương liệu khống chế vẫn có thể tung ra một chiêu hiểm như vậy... Ha” Kiyoshi một tay ôm ngực, một tay tùy ý búng một cái, vết máu đỏ vương bên khóe môi lập tức biến mất, ánh mắt của hắn trở nên sắc lạnh lạ thường...

“Vì hắn mà nàng mới có thể kích động đến như vậy sao? Takahashi Yuri?!”

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Inuyasha] Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Thân thể càng lúc càng suy kiệt, hình ảnh trước mắt dần trở nên mờ lung, trước khi ngất đi, dường như nàng cảm nhận được Chinen Kiyoshi đã ôm lấy nàng, thì thâm vào tai nàng điều gì đó với thanh âm thật ma mị, thật tàn nhẫn. . .

Nàng thật muốn phản kháng, thật muốn vùng ra trốn thoát. . .

“ Là nàng ép ta, khiến ta phải phong ấn lại kí ức của nàng. Takahashi Yuri, ngay từ đầu nàng đã thuộc về ta, là người mà ta muốn gắn bó cả đời. . .”

...

Trong khu rừng rậm rạp, Inuyasha đột nhiên ngừng đầu lên, mũi chun lại, đôi mày kiên nghị cũng nheo lại:

“ Không đúng, suốt ba ngày nay vì sao lại không ngửi được mùi của Naraku? Hơn nữa. . . mùi của Ngọc Tứ Hồn hình như cũng rất gần đây!”

“ Đẳng kia! Đẳng kia!” Không để Inuyasha kịp nói xong, Kagome đã hét lên, tay chỉ về phía trước mặt. Inuyasha nói không sai, nàng cũng nghe được mùi của Ngọc Tứ Hồn, rất gần!

Miroku siết chặt cây trượng, nhìn sang Sango gạt đầu ra hiệu, chuẩn bị tốt tinh thần chiến đấu rồi chạy theo Kagome và Inuyasha sớm đã chạy như tên bắn về phía có Ngọc Tứ Hồn. . .

Đạo gần đây không còn ngửi thấy mùi của Naraku, mà hần lại là kẻ giữ một viên ngọc hoàn chỉnh, nếu không vì sao lần trước mảnh ngọc trong người Yuri lại không còn nữa?

Điều đáng chú ý ở đây đó là, vì sao đã có trong tay ngọc tứ hồn mà Naraku vẫn im hơi lặng tiếng, không có chút động tĩnh?

Như vậy chỉ có thể có một khả năng, đó là hần đã đánh mất viên ngọc!

...

Càng đến gần nơi có Ngọc Tứ Hồn, nhóm người Kagome càng lúc càng nghe được rất rõ tiếng nói vô cùng lãnh lớt quen thuộc vang lên đâu đây. Giọng nói ngọt ngào này còn có thể là ai khác ngoài Yuri đây?

Kagome kích động tuột xuống người Inuyasha, dùng hết tốc lực chạy về phía trước, vừa chạy vừa gọi tên Yuri.

Yuri vốn đang luyện tập khả năng sử dụng linh lực thì nghe thấy tiếng gọi, theo bản năng quay lại liền nhìn thấy một cô gái mặc đồ rất kì quái đang mừng rỡ bước về phía mình, lại còn gọi tên. . .

Lẽ nào, đây là người quen của nàng sao?

Mặt của nàng ngây ra, không biết làm thế nào. Hôm qua khi tỉnh lại, nàng đã quên hết mọi chuyện trước đây. Người đầu tiên nàng nhìn thấy là một nam nhân vô cùng tuấn mỹ, hần nói hần tên Chinen Kiyoshi, là tộc trưởng Hồ tộc, cũng chính là hôn phu của nàng, cũng nói nàng bởi vì dùng linh lực liều mạng với một yêu quái nào đó nên trọng thương, tạm thời sẽ quên hết mọi chuyện. . .

Nàng vốn dĩ không tin hần, nhưng sau khi nhìn thấy kí hiệu hình lông vũ màu đỏ in trong lòng bàn tay thì có chút tin tưởng. Dù sao, nàng hiện tại ngoài linh lực ra cũng không có gì để lợi dụng. . . Quan trọng là, nàng hiện tại đã mất hết ký ức, dù cho không tin hần, nàng cũng không biết tin ai nữa rồi. . .

Mà hần lại nói, hần biết tất cả về nàng!

Hần nói, nàng là một vu nữ có nhiệm vụ bảo vệ Ngọc tứ hồn, thứ mà bất kỳ yêu quái nào cũng khao khát có được để tăng thêm sức mạnh. . .

Hần nói, người nàng yêu nhất chỉ có hần, cũng không có bạn bè. . .

“ Yuri, làm sao vậy? Mới mấy ngày không gặp đã quên nhau rồi sao?” Nhìn thấy vẻ mặt ngờ nghệch của Yuri, Kagome có chút nôn nóng, tay chạm khẽ vào người nàng. Không ngờ Yuri lại giật mình né tránh, vẻ mặt đề phòng cùng ánh mắt hoài nghi nhìn lại khiến Kagome chấn động.

“ Bạn là ai vậy? Chúng ta có quen biết nhau sao?”

Tiếng lá cây xào xạc, tiếng gió thổi vi vu, tất cả dường như đều chìm vào im lặng. . .

Một sự im lặng thật đáng sợ!

Thân hình nhỏ nhắn của Kagome khẽ run rẩy. Chuyện này là sao? Về mặt ấy của Yuri không hề có chút giả tạo. . . Chuyện gì đã xảy ra?

“Này, bây giờ là lúc nào rồi chứ! Đùa gì vậy...” Kagome cười giọng gạo, sắc mặt trắng bệch. Sẽ không đâu, làm sao có chuyện Yuri sẽ quên nàng?!

“Thật xin lỗi, tôi đã bị trọng thương, thế nên tạm thời mất đi ký ức...” Yuri lúng túng giải thích, nhưng sự hoài nghi trong ánh mắt vẫn không vì thế mà giảm đi. Kiyoshi cho nàng biết, thời đại này chiến tranh xảy ra khắp nơi, yêu quái lộng hành, rảo riết truy tìm Ngọc Tứ Hồn, thứ mà nàng đang phải bảo vệ...

Nàng tuy là một vu nữ nhưng cũng là nhân loại, không có khả năng nhận ra ai là yêu ai là người, thế nên, đề phòng vẫn là tốt nhất.

Vừa vặn lúc này Inuyasha cũng đuổi tới nơi, vừa nhìn thấy Yuri đã hét toáng lên:

“Này! Ngọc Tứ Hồn kia!”

Lúc này, Kagome mới để ý, trên cổ Kagome có đeo một sợi dây chuyền, mà mặt dây chuyền lại chính là ngọc Tứ Hồn, là một ngọc Tứ Hồn nguyên vẹn!

Nhưng nếu như vậy, Naraku đâu? Hắn lại dễ dàng buông tha như vậy sao?

“Yuri, ngọc Tứ Hồn đây rồi, vậy Naraku đâu?” Kagome mặc kệ Yuri vẫn đang dò dẫm nhìn mình, tiến tới thân thiết nắm lấy tay Yuri hỏi. Cho dù Yuri đã quên, nhưng nàng sẽ không vì thế mà rời bỏ Yuri!

Yuri lại một lần nữa khó hiểu nhìn Kagome, hóa ra, người quen của nàng cũng nhiều quá, Naraku? Địa ngục sao? Ngay cả tên cũng đáng sợ như vậy, nàng lại có thể quen một người như vậy sao?

“Naraku, hắn là ai vậy?”

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Inuyasha*] Xuyên Qua Thành Phu Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Mọi người còn đang ngơ ngơ không hiểu chuyện gì thì xung quanh vang lên tiếng chuông kêu ‘ding dang’ vô cùng vui tai hòa cùng với một hương thơm đầy mê hoặc ...

Yuri hơi rùng mình một cái, ánh mắt lại hiện lên vẻ chán ghét. Mùi hương khiến người khác thần hồn điên đảo này ngoài hắn thì còn ai có nữa đây?

Inuyasha cũng đề cao cảnh giác một tay đẩy Kagome ra phía sau, một tay rút ra Thiết Toái Nha sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, khoảng ba giây sau, một làn gió nhẹ thoảng qua khiến cây cối lay động, mùi hương càng lúc càng nồng đậm, cuối cùng trước mặt Yuri xuất hiện một bóng dáng cao lớn vận bạch y trắng muốt không tì vết.

Chinen Kiyoshi mặc kimono trắng, vạt áo mở ra một nửa, khiến cho một bên thân của hắn lộ ra, tà áo nhẹ nhàng chuyển động theo làn gió, đôi chân dài thẳng tắp lúc ẩn lúc hiện vô cùng mê người, ở tại cổ chân còn đeo thêm một cái lắc bằng vàng, xung quanh đính những cái chuông nhỏ vô cùng tinh xảo.

Mặt của Kagome và Yuri đồng loạt ửng đỏ, Inuyasha cũng trực tiếp quay đi lau máu mũi đang không ngừng chảy... Thế quái nào mà mấy ngày không gặp, hắn đã càng lúc càng mỹ lệ hơn lúc trước?

Kiyoshi híp mắt lại, bạc môi kiêu ngạo xen lẫn dụ hoặc nhếch lên:

“Ta chỉ mới bế quan tu luyện một chút, thế mà chưa gì đã xảy ra chuyện rồi sao? A... Còn tưởng là đại nhân vật nào, hóa ra là người, bán yêu Inuyasha...”

Inuyasha tức tối trừng mắt nhìn Kiyoshi, tay nóng vội vung lên Thiết Toái Nha đánh về phía hắn.

Kiyoshi không nhanh không chậm xoay người ôm lấy Yuri nhẹ nhàng nhảy lên cành cây né đi, bàn tay thon dài đưa ra trước mắt, một quả cầu màu bạc hiện lên, ngón trở cong lại, dùng lực búng nhẹ một cái, quả cầu ấy lập tức bắn về phía Inuyasha tạo thành một trận nổ lớn.

Bỏ lại tiếng ho khan và khói bay mù phía sau, Kiyoshi tao nhã bế Yuri lên bay đi.

Trở về thành Itachi, nơi ở của Hồ tộc, Kiyoshi đặt Yuri xuống chiếc ghế dài lót ba lớp lông thú vô cùng êm ái, hai tay chống hai bên thành ghế, giọng điệu nhẹ nhàng ôn nhu xen lẫn một sự đe dọa ngầm:

“Không phải đã nói, nàng chỉ được ở trong thành khi ta đang bế quan sao?”

“Người lo sợ điều gì?” Không hiểu sao, hắn luôn gây ác cảm cho nàng, khiến nàng cảm thấy hắn rất đáng ghét... Thế nhưng đôi lúc, nàng lại cảm nhận

được trong những lời nói tưởng như lạnh lùng đáng sợ ấy, lại có một tia dịu dàng quan tâm, thậm chí là lo lắng...

Tên yêu quái này, rốt cục hẳn là con người như thế nào?

“Lo sợ nàng sẽ rời bỏ ta...” Kiyoshi đột nhiên cúp mắt xuống, dịu dàng ôm lấy nàng, bạc môi ôn nhu đặt lên trán nàng một nụ hôn. Một cái ôm thật ấm áp, một nụ hôn thật nhẹ nhàng làm nàng có chút không kịp thích ứng, hoàn toàn bị hành động này của hắn dọa cho há mồm tròn mắt. Không nhầm đó chứ? Vì sao nàng lại có một loại cảm giác như hắn đang sợ hãi?

Ha, loại người kiêu ngạo như hắn cũng sẽ có ngày này sao?

Nhất định là nàng nhìn nhầm rồi...!!!

“Khi bước ra khỏi phòng, nàng có biết ta đã sợ hãi thế nào khi không thấy bóng dáng nàng? Yuri, ta thật sự không thể kiềm chế thêm nữa, ta đã kiên nhẫn mấy ngàn năm rồi, nhẫn đến phát điên! Yuri, gả cho ta, có được không?”

Nghe hắn nói xong, Yuri do dự một lát, sau đó hai tay vùng vẫy muốn thoát ra, nàng ném cho hắn ánh mắt chán ghét:

“Vì sao? Người rõ ràng lúc nào cũng ức hiếp ta... Sẽ không phải là lấy ta để lợi dụng vào việc gì chứ?”

“Dường như nàng đã quên rồi...” Kiyoshi không chút để tâm đến thái độ ấy, ngược lại còn dịu dàng vuốt ve một bên má mịn màng của nàng. Đoạn, hắn lại nói tiếp “Trong Hồ tộc chúng ta, khi một nam nhân muốn theo đuổi một nữ nhân nào đó, muốn cưới được nữ nhân ấy về thì nhất thiết phải khiến đối phương cảm ghét...”

Làm sao nàng lại thấy câu nói này thật quen tai?

“Ta làm nàng cảm ghét ta chỉ là vì ta muốn nhanh một chút đem nàng trở thành phu nhân của ta, Yuri... Lẽ nào tâm ý của ta đối với nàng còn chưa đủ sao?” Nói xong, hắn lại một lần nữa cúi xuống. Nhưng lần này nụ hôn ấy không phải là trên trán mà là rơi xuống trên môi nàng!

Kiyoshi tham lam hấp thụ vị ngọt nơi khoe môi nàng, còn ác ý cắn nhẹ một cái làm nàng nhin không được một phen run rẩy. Hai tay đang vùng vẫy kịch liệt của nàng cũng bị hắn kèm chặt, không cho náo loạn thêm nữa.

Nước mắt nàng tựa như những hạt trân châu đứt đoạn, cứ đua nhau rơi xuống, lăn dài trên khuôn mặt thanh tú. Nàng không thích, nàng không quen với cảm giác này chút nào!

Hắn không phải Naraku! Trái tim nàng vô thức hét lên câu nói ấy...

Yuri khựng lại, Naraku sao? Vì sao trong lúc này nàng lại gọi tên hắn? Hắn là ai...

“Na.. Naraku!” Bất kể là ai, nàng vẫn thấy cái tên này rất quen thuộc, khiến nàng có một loại cảm giác vừa ấm áp, vừa an toàn, lại có chút oán hận, chút nhớ nhung... Vì sao thế? Nàng và hắn rốt cục là quan hệ gì?

Kiyoshi vốn đang trầm luân trong hạnh phúc thì vô tình nghe được, toàn bộ cao hứng đều bị dập tắt, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt như có một ngọn lửa đang bùng lên giận dữ trừng nàng:

“Cái gì?” Không có khả năng! Rõ ràng là hắn đã phong ấn lại ký ức của nàng, chuyện này đã khiến hắn thương tổn biết bao nhiêu công sức, vì cớ gì nàng vẫn nhớ đến tên của bán yêu ti tiện kia?! Thật đáng giận!

Bạn đang đọc truyện *[Động Nhân Imuyasha]* Xuyên Qua Thành Phu Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Thanh âm này, vì sao vừa nghe đã khiến trái tim nàng rung động kịch liệt?

“Buông nàng”

...

Kiyoshi phản nộ siết chặt lấy hai bả vai của Yuri, vừa lắc vừa gầm lên đầy giận dữ:

“Takahashi Yuri! Nàng muốn làm ta tức chết phải không? Naraku! Naraku! Lẽ nào trong đầu nàng vĩnh viễn chỉ có hắn? Vì sao nàng không thể nhớ được Kagome mà lại nhớ được Naraku???! Tại sao!”

Yuri mím môi âm thầm chịu đựng, hần hoi như vậy làm sao nàng trả lời đây? Chính nàng còn tìm không ra lý do thì làm sao có thể cho hần một câu trả lời?

Thật buồn cười!

“Trả lời ta!” Hần gần giọng ra lệnh. Hần thật sự sắp phát điên rồi! Hần chờ đợi nàng lâu như vậy, suốt thời gian ngàn năm qua, hần chưa từng động tâm với bất kỳ ai, chỉ một lòng hướng về nàng, tìm kiếm nàng... Rõ ràng là đã sắp ôm được nàng vào trong tay, không ngờ đến phút cuối Naraku, cái tên âm hồn bất tán kia lại xuất hiện cướp đi nàng chỉ trong một thời gian ngắn như vậy, thử hỏi, hần làm sao có thể cam tâm?!!

“Thực xin lỗi...” Yuri khó khăn mở miệng, lúng túng quay đi. Nhìn bộ dáng đau lòng thương tâm tột độ này của hần, ngay cả nàng cũng cảm thấy thực đau lòng không nổi nhìn. Mặc dù hần rất yêu nàng, nhưng nàng thật sự không có một chút cảm tình nào với hần, cũng rất thông cảm với hần về cái tục lệ cầu hôn vớ vẩn gì đó của Hồ tộc...

“Thực xin lỗi, người ta yêu... lại không phải là người!”

“Nếu đã như vậy, ta cũng không cần phải giữ nàng lại làm gì! Ta tuyệt đối, sẽ không nhường nàng cho bất kỳ ai hết! Đã không thuộc về ta, chẳng thả hủi đi cho đỡ vướng mắt!” Dứt lời, hai tay hần lập tức bóp chặt lấy cổ nàng, siết chặt.

Yuri trong lúc hoảng loạn đã quên luôn chuyện bản thân có linh lực, chỉ có thể vùng vẫy mặc hần làm gì thì làm. Thật khó thở, lực đạo không hề nhẹ chút nào...

Hần thực sự muốn giết chết nàng sao?

Khó.. khó thở quá! Cứu ta...

Cứu ta... Naraku!

Ngay lúc nàng cảm thấy sắp mất đi ý thức, đột nhiên bên tai truyền vào một thanh âm lạnh lùng quen thuộc ...

Thanh âm này, vì sao vừa nghe đã khiến trái tim nàng rung động kịch liệt?

“Buông nàng”

Ngay sau đó, một luồng kinh lực lao tới, hất bay Kiyoshi ngã sang một bên, thân thể mềm nhũn vô lực của Yuri đột nhiên bị một lực vô hình cuốn lấy ngay eo, kéo về phía kẻ vừa lên tiếng.

Yuri chăm chú nhìn Naraku dưới màn hơi nước mờ ảo trên đôi mắt, tay không ngừng dụi dụi, nhưng càng dụi lại càng khó nhìn!

Naraku cau mày, có chút phiền chán nhìn nàng, cuối cùng cũng đưa tay lên giúp nàng lau đi nước mắt còn đọng lại. Cảm nhận được sự vụng về lại có phần dịu dàng của người trước mắt, trái tim Yuri lại một lần nữa rung lên kịch liệt.

Hần, vì sao lại quen thuộc đến như vậy?

Vì sao trực giác của nàng lại nói rằng, hần chính là Naraku, người mà nàng đã gọi trong vô thức?

“Người... là Naraku sao?” Nàng dò dẫm hỏi, ánh mắt nghi hoặc nhìn hần.

Nghe được câu hỏi của nàng, Naraku rất nhanh đã nhận ra một chuyện vô cùng quan trọng: Yuri đã không còn nhớ hần, ký ức không còn!

Hồng mâu tràn ngập sát khí liếc sang Kiyoshi, cánh tay hần siết chặt lấy thân thể mềm mại nhỏ nhắn trong tay, khoe môi nhếch lên, tạo thành một độ cung tàn nhẫn lại đẹp đến mê người:

“Người không những muốn giết nàng, còn giờ trò với nàng! Chinen Kiyoshi, lần trước khi để vuột mất Yuri, người đã bắt cóc Santoso, giả dạng thành hần để ở bên Yuri, âm mưu phá hoại khiến nàng hiểu lầm ta... Người rõ ràng biết, ta vì đề phòng Kagura nên không có nói rõ tên nên lợi dụng chính điểm đó để gây hiểu lầm cho Yuri... Sau lần đó, ta đã biết, sẽ có một ngày người giết nàng, không ngờ lại đến sớm như vậy” Naraku khinh miệt hừ lạnh “Thật đáng tiếc, ta sẽ không để người có cơ hội đó!”

Kiyoshi chấn động, không thể tin từng mắt nhìn Naraku:

“Người...! Không đúng! Rõ ràng ta đã tiêu hủy thân xác người, moi lấy trái tim người rồi phong ấn lại, sẽ không có khả năng người có thể hồi sinh!”

Hần ta chẳng qua cũng chỉ là một cái bán yêu mà thôi, làm sao có năng lực đó? Lẽ nào...

“Dường như người đã quên, ta có thể lấy trái tim của mình ra rồi lấy trái tim của người khác tạm thời thay vào...” Nhìn thấy vẻ mặt kinh hoàng tột độ của đối phương, Naraku hết sức hài lòng. Thật không uổng phí hần đã tính toán lâu như vậy!

Hôm đó, luồng trước sẽ có một ngày nào đó Kiyoshi sẽ đến đòi mạng, mà hần tự biết bản thân đang trọng thương nên sớm đã giao trái tim cho một phân thân mới của hần, lại đem phân thân đó giao cho Kanna coi sóc. Sau đó, hần lấy trái tim của Kagura thế vào. Kagura đã phản bội hần, vì thế, hần

cũng không cần giữ lại trái tim của nàng ta làm gì...

Kiyoshi tức giận lấy ra một quả tim bị phong ấn từ trong ngực ra, phần nộ bóp nát nó. Cái thứ đáng ghét ghê tởm này!

Kagura đang ngồi quan sát trên cây gần đó, thấy được một loạt chuyện trên cũng không kịp làm gì, chỉ có thể ‘hự’ một tiếng, không cam tâm ngã xuống đất ho ra một búng máu đen. Nàng ném về phía Kiyoshi một cái nhìn đầy oán hận. Nàng đã sai lầm, từ đầu đến cuối, người ti bi nhất không phải Naraku, mà là hắn!

Chỉ trách nàng quá khát vọng tự do...

Chỉ trách nàng quá vọng tưởng...

Chỉ trách nàng quá dễ tin người...

Kagura chưa xót nở một nụ cười, ánh mắt vô hồn nhìn thân thể từng chút từng chút một hóa thành cát bụi.

Yuri há hốc mồm, vùng vẫy thoát khỏi Naraku chạy về phía Kagura. Người này, người này nàng cũng có cảm giác rất quen thuộc, rất quan trọng!

“Đừng mà!!!”

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Imuyasha*] *Xuyên Qua Thành Phu Nhân Của Naraku* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Yuri đau lòng chạy đến trước Kagura, muốn ôm lấy nhưng lại sợ sẽ khiến nàng tan biến đi mất, chỉ có thể khóc nức lên.

Kagura hơi ngạc nhiên một chút, sau đó tay run rẩy vươn ra, chạm khẽ vào tay nàng, tựa như an ủi, nàng gượng gạo nở một nụ cười:

“Thực xin lỗi... Vì đã không nói cho người việc Kiyoshi giả trang thành Santoso...”

“Cái... cái gì?” Nàng không hiểu, Santoso, Santoso lại là ai?

“Yuri, kí ức của người đã bị phong ấn... Có lên nhé, người người yêu là Naraku, tiểu nha đầu” Thân thể Kagura chậm rãi hóa thành lông vũ nhẹ nhàng bay đi, để lại chút hơi ấm ôm ấp lấy thân hình nhỏ nhắn đang run rẩy của Yuri.

Naraku nhìn Yuri một chút, sau đó lại quay sang Kiyoshi mỉm cười khiêu khích:

“Yuri đã biết bí mật của người, Hồ yêu. Nhờ hôm đó người thiêu hủy thân thể của ta, mà chất độc trong người cũng theo đó tan biến. Cũng may trái tim của ta không có bị phong ấn lại, thế nên vẫn có thể tự hồi sinh, đến đây tìm người tính sổ!” Dứt lời, Naraku lập tức phân giải ra một đám yêu quái bay tới đối phó với Kiyoshi.

Nhân lúc hắn còn đang lo giải quyết cái đám yêu đó, Naraku lướt đến chỗ Yuri, vòng tay ôm lấy nàng vào lòng, thanh âm lạnh lùng lại ẩn chứa một sự dịu dàng thì thầm vào tai nàng:

“Kanna đã đợi bên ngoài”

“Người, sẽ không chết chứ?” Bàn tay nhỏ bé bầu chặt lấy vạt áo của Naraku, nàng lo lắng dè chừng hỏi. Nàng tuy không nhớ gì, nhưng có một điều nàng có thể chắc chắn, đó là không hề muốn hắn rời xa nàng! Hắn dù có lợi hại thế nào thì vẫn không phải vạn năng, đề phòng vẫn tốt hơn...

“Sẽ không” Naraku chế giễu đẩy nàng ra phía sau, định lập cho nàng một cái kết giới bảo vệ lại bị nàng giật mạnh, hai cánh tay ôm chặt lấy hắn...

Còn chưa hiểu chuyện gì, Naraku nhìn thấy một dòng máu đỏ bắn lên mặt, lên áo, lên khắp người hắn...

Khóe môi của nữ nhân trước mắt lại chảy ra thật nhiều máu, đôi mắt trở nên lơ đãng...

Nhưng về mặt lại như mất ngủ, như nhẹ nhõm...

Yuri yếu ớt tựa đầu vào ngực Naraku khó khăn thở dốc. Đầu óc trở nên mơ màng, trước khi rơi vào khoảng không vô tận, dường như nàng nghe thấy thanh âm tuyệt tình lại ẩn ẩn phần nộ của Naraku và cả tiếng gào thét đầy tuyệt vọng của Kiyoshi.

Trong lòng tự cười, nàng thực cũng không hiểu vì sao khi nhìn thấy thanh kiếm sắc bén của Kiyoshi đang lợi dụng lúc Naraku đang phân tâm phóng tới thì lại không chút do dự lao ra chắn cho hắn, tâm tâm niệm niệm chỉ muốn bảo vệ hắn, không thể để hắn bị thương, không thể đánh mất hắn...

Naraku, rốt cuộc, ta đã yêu người đến mức nào?

Run rẩy chạm khẽ vào thân thể lạnh băng của nàng, Kiyoshi càng trở nên hoảng loạn...

Hắn đã giết nàng! Hắn đã giết người con gái mà cả đời này hắn muốn bảo vệ nhất, muốn gắn bó cả đời...!!

Ha ha, nhưng cũng thật đáng buồn cười làm sao, ta gào thét cái gì yêu nàng, ngày ngày luôn tính toán làm sao để nàng toàn tâm toàn ý làm phu nhân của ta, kết quả cuối cùng lại khiến nàng chết dưới kiếm của ta, trút hơi thở cuối cùng trong lòng nam nhân khác. Thật đáng hận!

Ta cố gắng nhiều như vậy lại đổi về được cái gì?

Ánh mắt Kiyoshi đột nhiên trở nên rực lửa, bàn tay siết chặt, trong lòng hạ quyết tâm

Yuri, nàng đã không thể yêu ta, vậy hãy vĩnh viễn sống trong dày vò đi!

...

“Naraku, ta đã giúp người tinh lọc cơ thể, đem tất cả những gì bẩn thỉu ra khỏi người người... Thế nhưng, có một số yêu quái sớm đã hợp nhất với cơ thể của người, vĩnh viễn không thể tách ra. Vì thế người vẫn là một bán yêu...” Kagome bỏ mũi tên vừa rút khỏi người Naraku dính đầy máu và yêu khí lòn vòn xung quanh xuống đất. Nàng không giống Yuri, muốn tinh lọc thì phải dùng đến Phá Ma Chi Tên nên không còn cách nào khác ngoài việc cắn thật nhiều Phá Ma Chi Tên lên người Naraku, kết hợp với Ngọc Tứ Hồn để loại bỏ đám yêu quái ghê tởm kia ra khỏi thân thể hắn. Nhìn vết thương đang dần lành lại và khuôn mặt không chút biểu cảm của hắn, lần đầu tiên nàng cảm thấy, Naraku kỳ thực là một người rất dứt khoát, rất kiên cường... Bị hơn mười mũi tên cắm lên người và cả sức mạnh của Ngọc Tứ Hồn liên tục chèn ép, tinh lọc như vậy mà vẫn không kêu la một tiếng nào...

Lẽ nào hắn không biết đau sao?

“Naraku, ta đã giúp người tinh lọc cơ thể, vậy thì đổi lại, người cũng phải chăm sóc tốt cho Yuri đó! Đợi khi nào nàng tỉnh lại thì nhớ báo ta một tiếng nha” Kagome mỉm cười, nhẹ nhàng đặt Ngọc Tứ Hồn vào tay hắn dặn dò. Yuri đã là người bảo hộ cho Ngọc nên nàng cũng không cần giữ lại thứ này làm gì nữa, mà Naraku... hắn có khi cũng không cần thứ này nữa rồi.

“Hừ” Naraku cup mắt, nhìn Kagome một cái rồi lờ lững từ trong người ra một con thỏ bị trói chặt như cái bánh chưng ném về phía nàng, để lại một câu rồi hóa thành một đám ong bay đi mất.

“Nhờ Inuyasha giải trừ phong ấn cho Santoso, hắn có thể giúp người mua vui”

Kagome vội bắt lấy con thỏ trắng tội nghiệp, nhìn xuống nó rồi lại nhìn về chỗ Naraku vừa đứng, về mặt trở nên mừng rỡ. Mặc dù hắn không có nói cảm ơn nàng đã giúp hắn, nhưng lại đưa Santoso cho nàng “mua vui”, xem như cũng là đền bù rồi. Ha, rõ ràng hắn là thuộc kiểu người trong ấm ngoài lạnh mà!

Naraku, thật vui khi người đã tìm được người phù hợp với mình, giúp người xóa đi cô đơn lạc lõng...

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Inuyasha]* Xuyên Qua Thành Phu Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Trở về thành, Naraku hướng thẳng tới căn phòng nhỏ trong vườn cây Hoa anh đào mà đi, hồng mâu hơi mị lên, phảng phất một nỗi ưu phiền.

Hôm đó, khoảnh khắc Yuri nhào tới đỡ cho hắn, Naraku dường như đã cảm thấy tim hắn ngừng đập. Cảm giác ấy rất đau, rất đau! Tại sao lại đỡ cho hắn? Từ trước đến nay, luôn là hắn tính kế lợi dụng, luôn là hắn mang đến khó khăn bất lợi cho nàng, vì sao dù là đang mất trí nhớ vẫn có thể lao đến bảo vệ hắn?!

Nhưng cũng vì thế mà hắn đã nhận ra, lâu nay hắn vẫn luôn tự lừa mình dối người, tự nói dối rằng hắn không động tâm với Yuri, không hề yêu nàng, những lần đối xử tốt hay cung chiêu, hay thậm chí là phát điên mỗi khi nàng giận dữ bỏ đi, đều xuất phát từ tâm của hắn. Hắn thực sự đã quen với sự hiện diện của nàng bên cạnh, muốn cảm nhận hơi ấm từ nàng... Cứ mỗi lần nhìn đến nàng ở bên cạnh nam nhân khác, hắn thật sự vô cùng khó chịu...

Chỉ bằng những điều đó, Naraku đã nhận ra, hắn đã có một loại cảm xúc giống như nhân loại, giống như loại tình cảm mà Kikyo dành cho Inuyasha, gọi là “yêu”!

Hắn đã yêu Yuri!

Vẫn biết là nàng chưa chết, vẫn biết là vết thương trên người nàng đã lành, nhưng hắn không ngừng lo lắng. Đã một tháng kể từ ngày đó, dù Hồ yêu kia

tự lấy ra tâm đan – thứ được xem là sinh mệnh của hắn để cứu lấy nàng, hay nói khác hơn, chính là dùng mạng đổi mạng, nhưng nàng cứ mãi hôn mê không chịu tỉnh...

Hắn thật sự bất lực.

Giờ phút này, hắn thật sự nhận ra, sức mạnh cường đại hay quý giá đến đâu mà hắn tự hào nhất đều vô dụng.

Hắn tính kế hãm hại Inuyasha, nhưng lại không thể nghĩ kế khiến nàng tỉnh lại. Hắn hết lần này đến lần khác dùng sức mạnh đối phó đám người Inuyasha, nhưng lại không có cách nào dùng sức mạnh đó để khiến nàng mở mắt... Như vậy, cường đại để làm gì?

Rảo bước đến vườn hoa Đào, nhìn những cánh hoa hồng phấn nhẹ nhàng rơi xuống từng đợt khi gió thoảng qua, Naraku đột nhiên cảm thấy có chút nuối tiếc. Hiện tại đang là mùa xuân, nếu như nữ nhân kia ở đây lúc này, chắc chắn sẽ rất thích... Nữ nhân thường rất thích hoa, không phải sao?

Chợt, bước chân Naraku dần chậm lại, sau đó dừng hẳn khi nhìn thấy một bóng lưng nhỏ nhắn, quen thuộc đang đứng cách đó không xa dưới tán cây hoa đào, nghe động, bóng lưng ấy hơi giật mình, cuối cùng chậm rãi quay lại. Naraku lặng im nhìn nàng nhẹ nhàng mỉm cười, nụ cười rớt hơn cả ánh tà dương...

“Naraku, đã để ngươi đợi lâu. Ngươi có nhớ ta không?”

...

Gần đây Naraku cảm thấy vô cùng nhức đầu, không hiểu sao từ khi tỉnh lại, Yuri dường như đã trở nên phi thường xinh đẹp, phi thường đáng yêu, suốt ngày cứ lượn qua lượn lại trước mặt hắn khiến hắn nhiều lần không thể kiểm soát được bản thân... Nhất là sau khi tổ chức lễ thành hôn, sau đêm động phòng... (Khụ khụ, mọi người tự hiểu, ha ha ha)

Lẽ nào là bởi vì trong người nàng có yêu đan của Kiyoshi, trở thành bán yêu nên mới như vậy? Hồ tộc luôn có những yêu quái rất xinh đẹp, Kiyoshi kia chính là một bằng chứng điển hình nhất. Nàng thừa hưởng nét đẹp yêu mị ấy từ yêu đan của Hồ yêu sao?

Nhưng điều đáng sợ ở đây chính là, Naraku hắn lại càng lúc càng yêu nàng, yêu đến mức không muốn để người ngoài nhìn thấy nàng, bất cứ lúc nào ra ngoài luôn để Kanna đi trước thám thính tình hình xem có yêu quái nam nào lẩn vờ xung quanh hay không, đặc biệt là tên Khuyển yêu Sesshoumaru kia...

Nếu có yêu quái nam thì phải lập tức dụ họ đi chỗ khác, làm tất cả mọi cách, miễn là không được để họ lại gần hay nhìn thấy Yuri...

Ngay cả Yuri cũng hay nhìn hắn cười vô cùng đều giả, nói:

“Naraku, thật không ngờ ngươi lại là một bình gốm... à không, là một thùng gốm chua nha ~ Ha ha ha”

Hắn không hiểu cái gì gọi là “thùng gốm chua” trong lời nói của nàng, nhưng trực giác cho biết, đó chắc chắn chẳng phải là từ tốt đẹp gì...

Nhưng biết làm sao đây? Hắn căn bản là không nỡ làm tổn thương nàng... Sau nhiều ngày suy nghĩ, cuối cùng hắn cũng quyết định đi ra ngoài tìm tiểu yêu quái nào đó để trút giận. Dẫu sao thì đó cũng chỉ là kẻ sách tạm thời mà thôi.

Có tình lữ như Yuri, Naraku thực sự vô cùng khổ sở, nhưng cũng mang đến không ít hạnh phúc...

Hắn không hề hối hận về quyết định của bản thân khi đã chọn Yuri, cũng không hề hối hận khi rũ bỏ tất cả hận thù, bỏ lại sau lưng ân oán để học cách yêu thương, chăm sóc người hắn yêu.

...Hạnh phúc, thế nhưng lại đơn giản như vậy...

HOÀN

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Inuyasha] Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Ngoại truyện 1 : Tình địch tới tặng lễ vật

Sau nhiều tháng “nỗ lực”, cuối cùng Yuri cũng phải mang một cái bụng to đùng trên người, đi lại hết sức nặng nề...

“Naraku đáng ghét! Ngươi rõ ràng đã hại ta thành thế này... Vậy, vậy mà còn mặt dày đến đây sao??? Mẹ! Mẹ trừng cái gì?? Mẹ còn không nhanh một chút đuổi tên đáng chết ấy đi đi!!” Yuri khổ sở nằm trên ghế dài được trải bốn lớp lông thú vô cùng mềm mại, miệng không ngừng la hét, ánh mắt oán hận nhìn nam nhân về mặt bình tĩnh không có chút hoang mang nào đứng trước mặt.

Nếu không phải tại hán ngày nào cũng ‘muốn’, nàng sẽ trở thành bộ dạng này sao?? Làm ơn đi! Nàng chỉ mới chấp chừng bước vào tuổi mười tám thôi mà!! Hu hu hu...

Mẹ của nàng liếc một cái đầy trách cứ, sau đó lại quay sang nhẹ nhàng vỗ lên vai Naraku an ủi:

“Naraku, con đừng để tâm, người nào ở trong trường hợp này tính khí đều cổ quái bất thường như vậy. Trong thời gian này, con nên nhẫn nại...”

Mẹ nàng còn chưa có nói xong, Naraku đã tiến lên, bình thản ngắt lời:

“Không sao, ta vốn đã nghiên cứu về mấy chuyện này. Đương nhiên sẽ không chấp nhận. Hơn nữa...” Naraku cúi xuống sát mặt nàng, cười vô cùng đáng ghét “Nàng đừng quên, nàng hiện tại là một bán yêu, đương nhiên tuổi thọ cũng sẽ rất dài. Những chuyện thế này, nàng rất nhanh sẽ quen. Nhạc mẫu đại nhân yên tâm, nhân nãi, chính là thứ mà ta có nhiều nhất”

Yuri nghiêng răng nghiêng lợi, hai tay đưa lên nắm chặt lấy lọn tóc dài của Naraku hung ác kéo xuống, sau đó hài lòng nhìn khuôn mặt tuần mã đen sì của hán, nàng cười một tiếng:

“Nhiều sao? Vậy phu quân của ta, sau này người cũng phải chịu khổ rồi...”

Naraku hừ lạnh một tiếng, theo bản năng giờ tay muốn hất tay nàng ra, nhưng lại do dự không dám động thủ. Hiện tại nàng đang mang thai, thân thể không thể có bất cứ sơ suất nào, hán không thể vì một chút trò vạ vĩnh này mà mất bình tĩnh!

Nhẫn! Phải nhẫn!

Hán không thể dùng lực, vậy có thể dùng trí...

Nữ nhân đang trong kì thai nghén thường hay nôn, cũng không có hại gì đến thân thể cả... Cưng chiều quá là không tốt, hán vẫn nên dạy dỗ nàng một chút.

“Yuri, nàng đã thích giật tóc như vậy, chỉ bằng ta đi ra ngoài chặt vài cái đầu con yêu quái có tóc dài mang về cho nàng giật có được không?” Naraku lập tức lấy lại vẻ mặt ung dung, khiêu khích nhìn nàng.

Nghĩ đến mấy cái đầu xấu xí đầy máu, Yuri lại thấy buồn nôn, thế nên đành bắt lực ôm lấy cái thùng gỗ bên cạnh ra sức nôn khan. Naraku chết tiệt! Hán thể nhưng dám dùng cách này ăn hiếp nàng!

Naraku căn bản là chưa đắc ý được bao lâu, chớp mắt một cái đã thấy khuôn mặt nhỏ nhắn rom róm nước mắt đầy ứ khuất, hán lại mềm lòng, động tác lại ôn nhu hơn chút, lấy một miếng bánh nhét vào miệng nàng dỗ dành.

Hai người còn đang lờm qua lờm lại nhau thì Kanna từ ngoài đi vào, không nhanh không chậm nói:

“Naraku, chúng ta có khách”

“Cái gì?” Naraku quay sang, còn chưa kịp hỏi là ai đã nghe rầm một tiếng, cửa phòng bị ai đó hung hăng đá ra, tiếp đó là một bóng dáng nhanh như gió chạy đến, rất tự nhiên hất Naraku ra, về mặt hôn hờ nói nói cười cười ôm lấy Yuri:

“Yuri – chan!! Lâu ngày không gặp, mới đây mà đã mang thai rồi à? He he, ghê lắm nha!” Người ấy để ngón trỏ lên miệng, tinh nghịch nháy mắt một cái.

Đương nhiên, trên đời này người có gan đối xử như vậy với Naraku chỉ có hai người. Một là Yuri – phu nhân của hán, hai chính là Kagome. Nói sao đi nữa, Kagome đã giúp hán tỉnh lọc cơ thể, nàng còn là bạn của Yuri, hán vẫn là nên ưu ái hơn một chút...

“Kagome, nàng làm gì vậy, lỡ trượt chân ngã thì làm sao? Cục cưng còn trong bụng nàng liền quên rồi à?” Lúc này Inuyasha mới thờ hỏn hà hỏn hể chạy vào, lo lắng nhìn lên nhìn xuống xem Kagome có bị thương tích chỗ nào không. Nhìn vào bộ dáng của hán thì có thể thấy, hán là Inuyasha đã phải rất khổ sở suốt cả chặng đường.

Nhưng một câu của Inuyasha đã hoàn toàn chấn động mọi người.

Kagome có cục cưng trong bụng?

“Ai da, Kagome, hai người cũng nhanh quá nhỉ” Yuri cười hề hề vô cùng đắc ý. Đây thì dám làm nàng xấu hổ hả!

“Ha ha ha”

Cả căn phòng tràn ngập tiếng cười vô cùng vui vẻ. Đột nhiên cửa phòng lại một lần nữa mở ra, theo sau đó là yêu khí tỏa ra nồng đậm khiến Naraku không khỏi khó chịu, hán theo bản năng đứng chắn trước người Yuri, chau mày nhìn về phía cửa phòng.

Mọi người cũng tò mò nhìn theo.

Đập vào mắt chính là bóng dáng thanh nhã phiêu dật, mái tóc ánh kim tùy ý tung bay, khuôn mặt tuần mã lạnh lùng không chút khuyết điểm lại có phần quen thuộc.

“Sesshoumaru” Đối với nam nhân này, Yuri vẫn luôn rất cảm kích và quý trọng. Hẳn lúc nào cũng bảo vệ, âm thầm chăm sóc cho nàng dù ngoài mặt lúc nào cũng làm ra vẻ không quan tâm, luôn ở bên cạnh nàng khi nàng yếu đuối nhất...

Sesshoumaru... Đã mấy tháng không gặp, nhìn hắn vẫn như vậy. Phiêu lãng, đẹp trai, u lãnh, và cả... tịch mịch.

Naraku vẻ mặt càng trầm hơn, sát khí cũng nổi lên bao trùm cả căn phòng. Tên đại yêu quái này trước đây vẫn luôn dây dưa không dứt với Yuri... Dù trước đây hay là bây giờ, Naraku vẫn luôn cảm thấy chướng mắt cái người này.

Theo sau Sesshoumaru còn có Rin và Jaken. Rin nhìn lên Sesshoumaru, sau đó lại nhìn về phía Yuri vui vẻ nói:

“Yuri tỷ tỷ, chúng ta đến thăm đây!”

Yuri cũng tươi cười đáp lại, tay bám vào vạt áo Naraku mà đứng lên, chậm rãi tiến tới trước mặt Sesshoumaru này giờ vẫn đang im lặng nhìn nàng, Yuri chủ động ôm lấy hắn, nhón chân hôn lên má hắn một cái thật kêu.

“Sesshoumaru, ta thực sự rất nhớ ngươi”

Ai nấy trong phòng đều nín thở, ngượng ngập quay đi chỗ khác, chỉ có Naraku là mặt vẫn không đổi sắc, chỉ có hồng mâu là không ngừng bắn ra lửa giận ngút trời. Nàng ta thể nhưng dám hôn Sesshoumaru trước mặt mọi người!

Nhẫn! Ta nhẫn! Trong bụng nàng vẫn còn cục cưng chưa ra đời!

Chưa hết, Yuri vừa buông tay ra, Sesshoumaru đã kéo nàng lại, thuần thục cúi đầu xuống ấn môi hắn lên cánh môi hồng đào quyến rũ của nàng. Lần này, ai nấy đều quay đầu nhìn về phía Naraku cười nham hiểm...

Có người nào đó, đang ghen rồi...!!!

“Naraku, người mới là phu quân của Yuri, là bán yêu đã từng tung hoành một thời, chút thử thách này chẳng là gì cả, không muốn mất vợ thì phải dũng cảm đón địch, biết chưa” Inuyasha vô cùng thông cảm vỗ vỗ lên vai Naraku an ủi, không ngờ hắn lại hất tay, Inuyasha lập tức bị đánh bay vào tường. Sau đó Naraku hướng về phía Sesshoumaru tung ra chướng khí, chướng khí hóa thành ma trảo đánh úp về phía Sesshoumaru.

Sesshoumaru ôm lấy Rin né đi, nhếch miệng nhìn Naraku rồi đi mất, Jaken cũng nhanh chóng leo đèo theo sau.

“Đây chính là quà mừng của ta dành cho bảo bối trong bụng Yuri” Hắn chỉ để lại một câu như vậy.

Naraku lửa giận lên đến cực hạn, hóa mình thành khói bay đi. Nhìn cũng biết, hắn chính là đi tìm tình địch tính sổ.

Yuri nhún nhún vai nhìn mọi người vẫn đang trách cứ nàng vì sao không ngăn cản, chu môi nói:

“Ta ngăn cản, hắn sẽ nghe sao? Naraku dạo này thường hay ra ngoài giết người lung tung, ta thấy nên để Sesshoumaru giáo huấn hắn một chút”

Mọi người ném về phía nàng một cái nhìn khinh bỉ, cùng một suy nghĩ: Naraku trở nên như vậy, còn không phải vì người hay sao???

Nhìn đến Yuri vô tâm như vậy, ai nấy đều vô cùng đồng cảm với Naraku. Naraku trước đây tạo nghiệt quá nhiều, thành ra bây giờ mới khổ sở như vậy đây mà...

Ai da, biết làm sao đây? Nhân quả luân hồi a~~

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Inuyasha] Xuyên Qua Thành Phu Nhân Của Naraku* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Ngoại truyện 2 : Bạo lực” gia đình

Tác giả: Sau một hồi suy nghĩ, ta vẫn để bảo bối của Naraku và Yuri gọi hai người là papa ma ma. Bởi vì nếu gọi theo phụ thân mẫu thân gì đó thì hơi kì, còn gọi bố mẹ thì lại càng kì. Thế nên, ta quyết định để thế này, vừa dễ thương vừa tạo một sự buồn cười đáng yêu.

Hôm nay là một ngày đầu xuân, gió thổi nhẹ nhàng mang theo chút se lạnh, mây lững lờ trôi trên nền trời xanh. Mọi thứ xung quanh đều trở nên sống động và đầy sức sống hơn bao giờ hết. Chỉ là, không khí trong thành Hitomi lại hoàn toàn trái ngược, khắp thành đều bị bao phủ một màn u ám.

Từ trong vườn hoa đào rậm rạp vang lên một tiếng nổ lớn, kinh động cả một vùng. Giữa vườn hoa, bóng dáng hồng phấn nhỏ nhắn của một tiểu cô nương mười hai tuổi đang đối diện với một nam nhân dáng người cao lớn vận kimono màu tím sẫm, toàn thân hắn tỏa ra sát khí nồng đậm.

“Papa, mama là của chung! Papa không thể ích kỷ như vậy!” Tiểu cô nương uất ức nhảy lên trời, né đi một chương của nam nhân kia.

“Akiko, rõ ràng là con tranh với ta trước, năm lần bảy lượt phá đám, lần này quá quá lắm rồi!” Naraku gầm lên, hồng mâu rực lửa nhìn ‘con gái yêu dấu’ trước mặt.

Akiko là đứa con gái đầu lòng của Naraku và Yuri. Naraku bởi vì Akiko mà hàng ngày vẫn luôn học tập nhân loại, cố gắng trở thành một phụ thân tốt. Dù sao Akiko cũng là đứa con đầu tiên của hắn và Yuri...

Thế mà, những gì hắn nhận lại là cái gì?! Kể từ khi có ý thức, Akiko bắt kể lúc nào cũng tranh giành Yuri với hắn. Naraku hắn nhẫn nại suốt 12 năm qua, nhẫn rồi lại nhẫn, không nghĩ tới Akiko càng ngày càng lấn tới, lại càng quá quá! Hôm qua Akiko thế nhưng lại dám nhân lúc hắn không có trong thành liên lên vào phòng của hắn và Yuri, còn ác ý khóa chặt cửa nẻo, bày kết giới rồi ngủ ngon lành, còn hắn lại bị nhốt ở bên ngoài!!!

Kết giới của Akiko mặc dù không đủ để ngăn hắn, nhưng chỉ sợ nếu phá kết giới sẽ tạo tiếng động lớn, ảnh hưởng giấc ngủ của tiểu phu nhân nhà hắn. Tính khí của Yuri lúc đang ngủ say lại bị đánh thức là vô cùng đáng sợ, kể cả hắn cũng không thể xem thường! Nhưng như vậy, hắn làm cách nào đi vào phòng????!!!

Thế nên là, đêm hôm qua Naraku hắn lần đầu phải ngủ ở phòng khác một mình sau khi có Yuri bên cạnh! Thực sự là một đêm dài đằng đẵng đầy ác mộng! Chính vì lẽ đó nên hôm nay hắn mới tìm con gái hắn tính sổ, thậm chí dùng đến yêu khí đánh cho vài cái thật nhẹ đủ để chảy máu một tí để cảnh cáo, ai ngờ Akiko mới thế đã xù lông lên, đánh ngược trở lại hắn!!

“Papa thật quá quá, thật sự là quá... quá đáng! Papa thế nhưng lại dám nhân lúc mama ra ngoài mua đồ giáo huấn con! Papa không thấy như vậy là quá mất công bằng sao?!” Akiko cảm thấy papa dạo gần đây vô cùng đáng ghét, lúc trước luôn yêu chiều nàng, nhưng không hiểu sao dạo gần đây lại thường xuyên ức hiếp nàng. Nàng từ lúc ba tuổi đã ngủ riêng, chưa được một đêm nào được ngủ cùng với mẫu thân, hôm qua là bởi vì quá nhớ hơi ấm của mẫu thân nên mới bất đắc dĩ làm thế. Nàng biết, nếu xin ngủ cùng kiểu gì papa cũng không cho, đành phải dùng cách như vậy...

Chỉ có một việc nhỏ vậy thôi mà papa cũng làm ầm lên!

“Còn dám lí luận!”

“Á!” Naraku papa đột nhiên tung ra năm phần công lực khiến Akiko không kịp trở tay, chỉ có thể nhắm tịt mắt hứng chịu.

Một phút.

Hai phút.

..

Tại sao lại không có gì nhỉ? Hừm? Nàng còn cảm thấy dường như có cái gì đó âm ỉ...

Akiko thận trọng hé mắt ra nhìn thử liền bắt gặp một khuôn mặt lạnh lùng, ngũ quan tinh tế như được điêu khắc vô cùng tỉ mỉ. Đôi mắt màu vàng của hắn không có sức quyến rũ như của papa, thế nhưng lại khiến cho người khác nhìn đến say mê, không thể dứt ra được, đồng thời còn có một loại cảm giác bị khí thế của hắn áp chế, không nhịn được run sợ. Nam nhân này... hắn rốt cuộc là ai vậy?

Hắn cúi xuống nhìn nàng một chút, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn papa của nàng, trầm giọng lên tiếng:

“Naraku, ngươi có biết ngươi đang đánh ai hay không? Hừ, bán yêu ti tiện!”

Nghe qua lời nói của hắn, Akiko hoàn toàn khẳng định là người này ở bên phe nàng! Thật tốt quá!

“Naraku ta ti tiện thì thế nào? Cũng không có thất bại như ngươi, đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy tình lữ!” Naraku nhếch miệng khiêu khích nhìn Sesshoumaru, đôi mắt quét đến trên người Akiko đầy cảnh cáo.

Akiko bĩu môi, nũng nịu vùi đầu vào lòng Sesshoumaru. Qua lời nói của nam nhân này, nàng có thể hiểu, hắn và papa nàng là người quen, hay nói cho đúng thì có lẽ từng là địch nhân. Nhưng mà, nếu như vậy thì vì sao lại che chở cho nàng?

Không đúng! Bây giờ cái đó không còn quan trọng nữa, mà quan trọng là làm sao rời khỏi đây một cách an toàn nhất!

Nam nhân này thoát nhìn cường đại như vậy, còn dám đối papa nói những lời như thế, còn ai thích hợp dẫn nàng đi trốn hơn hắn đây?

Akiko vỗ nhẹ vào người Sesshoumaru một cái, thấy đôi mắt hoàng kim ấy chuyển xuống người mình, nàng nhanh chóng rướn người lên, hôn một cái thật kêu lên bờ môi mỏng lại đầy mị hoặc của Khuyến yêu...

Bình thường nàng để ý, thấy mama mỗi khi muốn nhờ vả papa cái gì sẽ làm thế này, đảm bảo papa dù lười thế nào nữa cũng sẽ lười không nổi. Kanna cô cô cũng có nói, đây là cách để ‘nhờ vả nam nhân’ hữu hiệu nhất. Thế nên bây giờ, nàng thực muốn áp dụng một chút xem thế nào...

Cơ mà... vì sao khuôn mặt của nam nhân này lại cứng đờ như vậy?

Còn có... papa vì sao lại dùng ánh mắt bất khả tư nghị như nhìn thấy quỷ mà nhìn nàng?

“Đây là để trả ơn, người có thể mang ta đi không?” Akiko sốt ruột giặt giặt vạt áo Sesshoumaru, muốn nhân cơ hội papa còn đang ngơ ngác để chuồn êm.

Sesshoumaru kinh ngạc nhìn Akiko, không nghĩ tới đứa trẻ này sau khi làm cái chuyện xấu hổ như vừa rồi lại có thể bình tĩnh như vậy, hơn nữa, còn là người đầu tiên hôn hắn...

Khóe môi cong lên đẹp đẽ, Sesshoumaru liếc Naraku một cái, sau đó ôm Akiko bay đi mất.

Naraku cho rằng, Akiko đi với Sesshoumaru là rất an toàn, hắn có thể tận dụng thời gian này để ở bên cạnh Yuri nhiều hơn một chút, nếu nàng có hỏi tới liền nói Sesshoumaru muốn mang Akiko đi rèn luyện yêu thuật một thời gian...

Nhưng không ngờ, chính vì để Akiko đi như vậy, mấy chục năm sau, khi Naraku đang ngồi uống trà, có một tiểu khuyển yêu nhỏ nhắn đáng yêu xuất hiện, chạy tới giặt giặt mấy lọn tóc của hắn, đồng thời còn rặng rờ hồ to:

“Ông ngoại!”

“...” Naraku mặt tối sầm.

Sẽ không phải là con của Sesshoumaru và Akiko con gái hắn đó chứ?!!!

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Imuyasha]* Xuyên Qua Thành Phụ Nhân Của Naraku được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.